

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈАНУАР 2012. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXIII, БРОЈ 3485

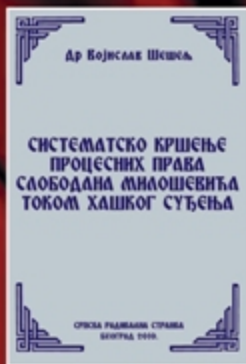
ИЗДАЈА

**Тадићев режим признао
границе тзв. Косова**

НАУЧНИ РАДОВИ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

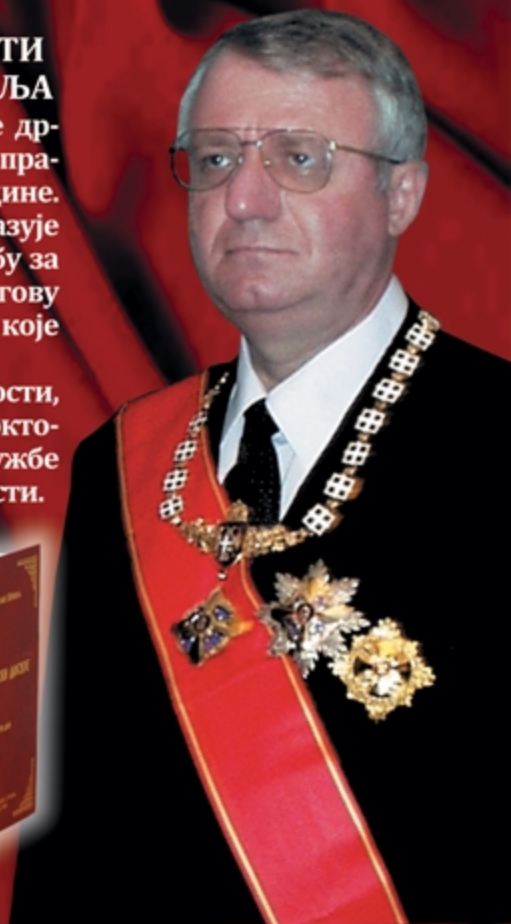
Четири капиталне књиге проф. др Војислава Шешеља у којима су објављене чињенице о Римокатоличкој цркви и Хрватима, антисрпској природи Хашког трибунала, као и циљеви и морални судови српског национализма.

ТАЈНИ ДОКУМЕНТИ СЛУЖБЕ ДРЖАВНЕ БЕЗБЕДНОСТИ О ПРАЋЕЊУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири тома документације Службе државне безбедности која је интезивно пратила др Шешеља од 1982. до 2003. године. Садржај ових тајних докумената показује Шешељеву одлучну дисидентску борбу за демократизацију друштва, као и његову изванредну антиципацију догађаја на које је благовремено упозоравао.

Једини досије који је доступан јавности, сви остали политичари су после петооктобарског пуча узели своје досијее из Службе само да би их склонили од очију јавности.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мировић,
мр Александар Мартиновић,
Огњен Михајловић

Унос текста

Златија Севић, Весна Марић,
Љубинка Божовић,

Лектура и коректура

Ивана Борац

Техничко уређење

Северин Поповић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазич,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Паја Момчилов, Наташа Јовановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин
Ђорђа Јоановића 20,
23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине Српске радикал-
не странке / главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан. - Год. 1, - бр. 1 (12. јул
1990) - Београд : Српска радикална странка,
1990. - 30 cm

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА
COBISS.SR-ID 19291650

Косово и Метохија

- Тадићев режим признао
границе тзв. Косова

2

Радокално НЕ

- Тероторијом се не тргује

6

Стоп хашкој тиранији

- Влада саучесник у злочину
Хашког трибунала

9

Интервју генерал Божидар Делић

- Имамо војску коју би
сваки непријатељ пожелео

11

Брига за грађане

- Отписати дугове за комуналије

16

Отимачина

- Маржама у трци за зараду

18

Пустошење Србије

- 2.000 мртвих села

20

Интерес

- Од Колета и Бека
до државне фотеле

23

Лов у мутном

- Како је нестао хотел

25

Трагикомично

- Вучић напада Тому,
суд позива Шешеља

27

Да нас жедне преведу преко воде

- ЕУ обмане

28

Аргументи против ЕУ

- ЕУ - диктаторски, малигни
и луди експеримент

30

На лицу места

- Јуноце злата вредне

35

Мешетарење

- ЈАТ темељно очерупан

37

Тадићев режим признао границе тзв. Косова

- После притиска Немачке, Борко Стефановић потписао ИБМ - заједничку контролу границе са Србија-Косово! Председник државе рекао да је ЕУ тражила признање косовске независности у замену за статус кандидата. Шеф МИП-а, Вук Јеремић, прецизирао да су четири земље непоколебљиве у том захтеву

Пројевропска политика у Србији је доживела коначан слом. Борис Тадић изјавио је да је Брисел „имплицитно“ поставио услов да Србија призна косовску независност у замену за статус кандидата за чланство у ЕУ. Другим речима, све што је Српска радикална странка говорила, а режим порицао, показало се као истина. Тадићевом коначном поразу, а радикалној победи, допринео је жесток шамар Немице Ангеле Меркел. Она је, пре изјашњавања ЕУ о давању статуса кандидата Србији, захтевала укидање српских „паралелних“ институција у Покрајини. Највероватније ће то бити следећи корак на који ће режим пристати. Тадић је, с друге стране, покушао да превари народ пристајући на тзв ИБМ. Рачунао је да ће Немица бити задовољна, јер пристанак на ИБМ значи да је Србија формално признала границу „Косова“. Ево и зашто: слово „И“ је прво слово речи интегретид, која на енглеском значи „интегрисано, обједињено, заједничко“, слово „Б“ је прво слово речи „бордер“ која значи „граница“, а словом „М“ почиње реч „менаџмент“, која значи „управљање, руковођење“.

Потписана државност „Косова“

ИБМ у преводу значи „заједничко управљање границом“. Потписујући уговор којим се Србија обавезује на ИБМ значи да је Београд, децембра 2011. године, признао државну границу „Косова“.

– Прихватање интегрисаног управљања границом је још један корак ре-

жима у изградњи институција тзв. независног Косова. Преговарачки тим Владе Србије је до сада прихватио решења у четири области, којима се на недвосмислен начин признају институције тзв. државе Косово и којима се Република Србија суштински одриче своје територијалне целovitости – прецизирао је Немања Шаровић, члан Председничког колегијума СРС.

Даље, према објашњењу Александра Мартиновића, у члану 1, став 3 Споразума Стефановић-Тахири, о ИБМ се каже да су „обе стране део агенде ЕУ за западни Балкан“. Како су делови ЕУ

државе, а не привремене институције или локалне самоуправе, то значи да је Стефановић потписао да прихватамо косовску државност!

Зашто онда Немица није задовољна? Па, зато што би укидањем српских институција Шиптари добили пуни државни суверенитет на целом Косову и Метохији, а путем ИБМ добијају само територијални интегритет. Територија без икакве власти над њом мало значи. ИБМ тако не решава главни проблем окупатора – непослушне Србе на северу Косова и Метохије који не признају власт (суверенитет) Приштине.

Кфор напао српску децу нервним гасом

Посланици СРС су са редовних недељних обилазака барикада донели боцу нервног гаса, за који Кфор тврди да је бибер спреј. Али, према речима Бориса Алексића, по натписима на боци се види да је реч о нервном гасу који може да изазове фаталне последице, нарочито код деце и жена. „Ово је бојни отров и Кфор га прска у лица српској деци. Оно што је радио Хитлер, они и даље раде на Косову и Метохији“, изјавио је Алексић и додао да немачки војници на чизмама исписују „Адолф“, како би провоцирали Србе.

Чуркин демантовао Тадића

На последњој седници СБ УН, на којој се расправљало о ситуацији на Косову и Метохији, 29. новембра, представник САД је оптужио „српске екстремисте“ за напад на припаднике Кфора и компликоване ситуације на барикадама. Међутим, реч је узео стални представник Руске Федерације, Виталиј Чуркин, и рекао: „То није тачно. Кфор је погазио своја овлашћења, која су дефинисана Резолуцијом 1244 и отворено се ставио на страну привремених институција самоуправе у Приштини“.

– Чуркин је тиме демантовао власт у Србији, која је путем медија тврдила исто што и САД и Немачка – да су проблеме на северу Покрајине изазвали тзв. српски екстремисти и криминалци – изјавио је Александар Мартиновић, потпредседник СРС, додајући да је скандалозно што се о Косову и Метохији пре расправља у СБ УН него у нашој скупштини.

Немачка је схватила да Тадић не може да натера Србе да се покоре. Покушао је да их примора тиме што је наредио да склопе барикаде и да поштују споразуме које је Борко Стефановић закључио са Едитом Тахири. Срби су одбили да пристану на шиптарске личне карте и путне исправе, регистарске таблице, царински печат и слично, тачније одбили су све што је Београд договорио, јер би тиме признали шиптарску власт (суверенитет) уместо београдске. Срби су тако сатерали Тадића у ћошак, па је – ради европске будућности, издајући и те Србе и национални интерес – пристао на ИБМ.

Неофашиста Волфрам Мас

Тек, Борисови „партнери и пријатељи“ су га опет преварили (као и Николића и Вучића). Брисел је поздравио договор о ИБМ, али је рекао да то није довољно. Немица је по други пут за месец-два дана дошла на Косово и Метохију и подсетила да се мора укинути фактичка, реална власт Србије на северу Покрајине. Други услов који је поновила је да „Косово“ мора да на међународним скуповима буде представљено под својим именом „Косово“, без помињања речи „Унмик“.

Зашто? Ако уз „Косово“ остане реч Унмик, то значи да „Косово“ није суверено, јер Унмик представља суверенитет Србије који је она Резолуцијом 1244 привремено пренела на међународну мисију. А ако режим Бориса Тадића пристане да стоји само реч „Косово“, онда Србија сама укида суштину Резолуције 1244, сами се одричемо суверенитета над Покрајином, и сами

трајно предајемо суверенитет Приштини.

Тај план се крије и иза окупаторског, неофашистичког наступа немачког амбасадора у Србији Волфрама Маса. Он је недавно рекао да проблем представљања „Косова“ на регионалним скуповима треба решити тако да са једне стране стоји таблица Косова, а са друге стране Србије. „Зашто да не? Србија је држава. И Косово је држава“, рекао је Мас.

На ову нову немачку шамарчину није се огласио ниједан државни званичник. А нигде није било ни напредњака, зато што они хоће у Европску унију, па не само да не смеју да зуцну, него ни не желе. Они би дали Косово и Метохију да би вечито били кандидати за Унију.

Замка двојног суверенитета

Тек, Тадић је уместо демарша и Масовог протеривања из Србије, понудио да признамо Косово кроз тзв. „ирски модел“! Према речима члана Председничког колегијума СРС, Дејана Мир-

Само радикали реаговали на заустављање руске помоћи

Српски радикали су једини реаговали на заустављање 284 тоне руске хуманитарне помоћи за Србе на Косову и Метохији, док је државни врх Србије ћутао! Нико у Београду није реаговао на то што 13 децембра Кфор и Еулекс, по наређењу амбасадора САД у Приштини, зауставили прелазак 25 „камаза“ преко Јариње.

Руски амбасадор Александар Конузин, који је пратио конвој, одбио је да преусмери колону на прелаз Мердаре који контролишу Албанци, јер, како је рекао, Срби и Руси не признају косовску независност.

Ствар је решена после самита Русија-ЕУ тако што је конвој прешао Јариње, уз пратњу само три, а не 11 возила Еулекса, колико је претходно захтевала мисија ЕУ. Без проблема је прошло још 11 шлепера, са 165 тона помоћи. Занимљиво је да је Владимир Путин на поклон Пећкој патријаршији послао вредну икону, а најављено је и 35 тона медицинске помоћи српским болницама у Покрајини.

вића, Тадићев предлог је да се на Косову и Метохији уведе двојни суверенитет, односно да се Приштини призна сувереност први пут у историји.

– Сваким тумачењем решења по моделу Ирске долази се до закључка да, ако Ирска признаје Велику Британију, онда ће Србија признати Косово. Дакле, очигледно је да су власти у Београду попустиле под притиском Немачке и политике која није пријатељска – рекао је Мировић.

Та политика не само да није пријатељска, већ Ангела Меркел звецка оружјем, што је отворено казао амерички дипломата Џерард Галучи, бивши регионални представник у Косов-

ској Митровици. „Да ли ће САД и Немачка појачати притисак или потражити решење у употреби силе?“, написао је Галучи у коментару за један западни геостратешки сајт. Подсећања ради, Српска радикална странка захтевала је од председника Тадића да открије ко то нама прети нападом, пошто је пре око месец дана изјавио да „Србија не би преживела нови рат са НАТО пактом“.

Најава рата?

Немања Шаровић је тада у Скупштини јавно питао Тадића о каквом рату говори и да ли то НАТО пакт прети новим бомбардовањем Србије ако

не признамо независност „Косова“. Ако нам прете, рекао је Шаровић, председник државе је дужан да отворено обавести грађане о новој претњи ратом од стране НАТО пакта, а дужан је и да моментално прекине сваку сарадњу са тим злочиначким удружењем“, рекао је Шаровић.

Председник то, наравно, није учинио, а радикали су, нажалост, опет били у праву – Тадић је скривао осведочене српске крвнике. Што је сада потврдио амерички дипломата Џерард Галучи.

Јахачи апокалипсе

Поред Немачке, иза претњи вероватно стоје још три земље Уније. То се да закључити из изјаве шефа дипломатије, Вука Јеремића, на дебати „Србија и ЕУ“, 21. децембра: „Четири министра спољних послова ЕУ су рекла да Србија не може ући у Унију без формалног признања независности Косова. Нико у утицајним центрима моћи није размислио о било којој другој могућности за Косово, осим да Србија прихвати Ахтисаријев план и на крају призна независност Косова у пуном формалном смислу те речи“. Јеремић је још додао да 9. децембра није било могуће добити статус кандидата без експлицитног одустајања од Резолуције 1244 у регионалном представљању Приштине на међународним скуповима!

Рок да Србија одустане од Резолуције 1244 је март месец, када ће се ЕУ поново изјаснити о статусу кандидата.

Меркелова опремила војску за север Косова и Метохије

Током последње посете Меркелове јужној српској покрајини одржана је прва јавна смотра Косовских безбедносних снага. Према плану Мартија Ахтисарија, КБС је формиран 2008, од бивших бораца терористичке ОВК, али је требало времена да Кфор обучи 2500 активних припадника, 800 резервиста и чак три генерације „регрута из цивилног друштва“. Смотра пред Меркеловом означила је почетак рада КБС у Ахтисаријевом „пуном капацитету“, а та пуна оперативност подразумева употребу КБС на северу Косова и Метохије. Како је изјавио сам државни секретар за Косово и Метохију Оливер Ивановић, Приштина жели да КБС замени снаге Кфора. А то жели и Немачка, јер је КБС по свему немачка војска: носи маскирне униформе Бундесвера, наоружана је немачким производима, на путевима се срећу немачки војни камиони, а „пух“ ципови су пререгистровани на „косовску војску“. Инструктори КБС су експерти немачких војних фирми „Хеклер и Кох“ и „Глок“ који су обезбедили и наоружање.

Док су Срби били на барикадама, командант Кфора Ерхард Древис препоручио је врху НАТО-а да КБС добије статус „пуне оперативне способности“. Он је честитао бившем терористи Агиму Чекуу, а сада „војном министру владе Косова“ и команданту КБС Сулејману Селимију, званом Султан, на изузетном успеху и сарадњи.

После тога, Султан (оснивач ОВК, задужен за Дреницу) се повукао и препустио место Кадрију Кастратију. Свечаност постављења новог команданта одржана је у приштинској касарни „Адем Јашари“, уз присуство шефова Кфора и мисије Европске уније, чији је долазак у Србију омогућио Борис Тадић лично, договором о шест тачака са генералним секретаром УН Бан Ки-Муном!

Шта ће Тадић и његови до тада да „смуте“, тешко је рећи. То ће највише зависити од страха да ће га бирачи на изборима казнити због издајства.

Спречен рад Одбора

Јер, Србија се освешћује, и то највише због упорног рада Српске радикалне странке, једине политичке опције која је одувек заступала став да је улазак у ЕУ смрт Србије. Како економски (што се сад нарочито показује као истина) тако и у погледу губитка територије и власти. Узалуд су Тадић и Стефановић крили договоре које су правили са Едитом Тахири кад су радикалски посланици успевали да пред скупштинском говорницом разоткрију све преваре. И, нема неке велике сврхе што Влада Србије одлаже да усвоји извештај Преговарачког тима, па се већ шест пута одлаже седница скупштинског Одбора за Косово и Метохију. Шаровић је то најбоље објаснио:

„Апсурдан је и бесмислен покушај власти да избегне скупштинску расправу о досада постигнутим споразумима у преговорима са Приштином, јер је јасно да конвалидацију тих споразума не може извршити Влада својом уредбом, јер за то нема мандат. Легитимитет тим закључцима и решењима може дати само већина у Народној скупштини, која за прихватање таквог решења очигледно не постоји“.

Чињеница је да је Српска радикална странка више пута захтевала да се сазове седница Скупштине Србије о Косову и Метохији, али због издајничког деловања демократа и напредњака, парламент није расправљао о Покрајини већ пола године!

Ситуација са Одбором за Косово и Метохију најбоље показује како је власт покушала да протури признање Приштине. „Да је све чисто“, како је то рекао Мартиновић, зар би константно представници владе избегавали Одбор за Косово и Метохију, зар би избегавали да посланицима доставе текстове тих споразума? Шта је проблем што народни посланици хоће да знају шта у овим споразумима пише?

Стефановић псовао радикале

„Не знамо коме више да се обратимо. Када се обратимо влади, кажу – ни смо надлежни. Када се обратимо Министарству за Косово и Метохију, они кажу – обратите се Борку Стефановићу. Ми се обратимо Борку Стефановићу, он каже – ви српски радикали сте дивљаци, ви сте примитивци, са вама

Излазак из Покрајине 105 евра

На основу Споразума о слободи кретања који су почетком јула закључили Борко Стефановић и Едита Тахири, од 26. децембра 2011. почела је наплата тзв. осигурања за возила која прелазе административну линију на Косову и Метохији. Свако ко хоће да уђе на територију Покрајине мораће да плати 60 евра, а они који излазе чак 105 евра! За теретна возила су дажбине још веће и износе 145, односно 236 евра.

Истовремено треба имати у виду да су Срби на Косову и Метохији због безбедности принуђени да узимају косовске таблице РКС. Србија те таблице не признаје, па возачи морају да плате још 30 евра да би узели пробне српске таблице. На ту своту, за сваки дан који проведу ван Косова и Метохије, Срби морају да доплате 5 евра!

Иначе, Одбор за Косово и Метохију Скупштине Србије коначно се састао 27. децембра, а жучна расправа са представницима режима Борислав Стефановић је, према речима Немање Шаровића, дошао да одржи политички говор, али је у томе био спречен. Због опструкције режимских странака Одбор није усвојио захтев да се од Уставног суда затражи оцена уставности Уредбе о прелазима.

немам о чему да разговарам, нећу да дођем на седницу Одбора за Косово и Метохију и нећу да вам доставим текстове споразума које сам потписао са Шиптарима“, објаснио је Мартиновић, додајући да Борко Стефановић није добровољно дао ниједан споразум на увид Одбору, него је СРС морала да изврши жесток политички медијски притисак, да би се Стефановић удосто-

јио да достави неке од споразума.

Тако је и народ широм наше земље сазнао за садржај противуставних и капитулантских договора Стефановић-Тахири и подржао заједничку одлуку свих Срба са Косова и Метохије да одбију мирну интеграцију у косовско друштво, капитулацију и прихватање окупације.

Р. В. С.

Функционери Српске радикалне странке
на протестном скупу у Београду поручили Тадићу

Територијом се не тргује

• *Брисел неће стати на одузимању Косова и Метохије. Тражиће самосталну Војводину, аутономију за Рашку области и свођење Србије на Београдски пашалук, уз потпуно економско уништење. Зато захтевамо да се одмах прекину преговори о кандидатури Србије за европско чланство – поручили српски радикали*

Функционери Српске радикалне странке окупали су се 9. децембра испред Председништва Србије да изразе протест због одређености режима Бориса Тадића да по сваку цену настави катастрофалну политику разбијања српске државе. На скупу под називом „Србија неће у Европску унију“, српски радикали су од режима захтевали да одмах прекине процес кандидовања за Унију, јер је то једини начин да се заустави уништавање наше државе у територијалном, политичком, духовном и сваком другом смислу.

За српског председника спремљен је и поклон: карта и Устав Србије, јер је заборавио колика је територија наше државе и које су му председничке обавезе, на које се заклео у складу са Уста-

вом. Дан када је протест одржан има посебну симболику, јер је истог датума Брисел одлучио да Србији не да статус кандидата.

Три месеца агоније

– Од добијања статуса кандидата, за Србију је једино гора била данашња одлука да се о томе одлучи у марту. Наша агонија ће се наставити у следећа три месеца. Они ће учинити све да буквално поцепају Србију. Ова три месеца ће искористити да натерају Тадића да испуни све захтеве Европске уније и Америке, а то значи да Србија добровољно пристане да све државне атрибуте Хашиму Тачију. Џабе им прича да никада неће признати независност Косова и Метохије, када у позadini ње стоји да ће признати апсолут-

но све што је потребно да тзв. Косово егзистира као независна држава – рекао је на почетку скупа Драган Тодоровић, потпредседник странке.

Европска унија се, како је истакао, неће зауставити на одузимању Косова и Метохије. Паралелно ће кренути у дезинтеграцију Србије притиском да се осамостали Војводина и да се да аутономија Рашкој области.

Крајњи циљ је, према Тодоровићевим речима, да Србија буде сведена на Београдски пашалук, уз истовремено потпуно економско уништење!

– Због тога Српска радикална странка покушава да на све могуће начине стави до знања јавности да немамо шта да тражимо у Европској унији. Питање је да ли ће у марту још постојати Европска унија, али је и питање да

ли ће постојати Србија – казао је Тодоровић.

Захтев радикала

Члан Председничког колегијума странке Вјерица Радета истакла је да данас 54 одсто грађана Србије не жели „европску будућност“ и да ти грађани свесрдно подржавају кампању Српске радикалне странке под слоганом: „Хоћемо Шешеља, нећемо у Европску унију“. Српска радикална странка зато захтева да се одмах прекину преговори о кандидатури Србије за чланство у Европској унији.

Борис Тадић се, како је истакла Радета, свакодневно смешка са телевизијских екрана и поручује како нико у Србији неће признати лажну државу Косово, односно, како нико неће потписати то признање. Међутим, од њих то нико ни не тражи, пошто су Тадићеве режимлије већ ставиле десетину потписа на основу којих је шиптарска држава на територији Србије фактички заокружена.

– Признали су косовске личне карте, саобраћајне дозволе, врховни суд тзв. државе Косово и дали су им матичне књиге и катастарске операте. Врхунац је ово што се дешава на административним линијама, такозвано интегрисано управљање царином које заправо значи да ће на административној линији у Републици Србији седети шиптарски полицајци и шиптар-

Србија није на продају

– Не желимо да широм Србије буду барикаде и да свака шуша дође и постави контролни пункт кроз Србију.

Све ово што су Борис Тадић и његов потрчко, Борко Стефановић, усмено договорили или потписали, не обавезује грађане Србије, ни Српску радикалну странку.

Јер, то је у дубокој супротности са Уставом Републике Србије, Резолуцијом 1244 и виталним интересима српског народа – упозорио је Зоран Красић.

Он је додао: Очигледно је да Србија нема алтернативу, и да се њеном територијом не тргује

ски цариници – истакла је Радета, упозоравајући Бориса Тадића да је претерао са кршењем Устава Републике Србије.

Тадић на робију

Српски радикали су за председника Тадића припремили поклон – карту Србије, да би га подсетили (и да би му показали) да ту нема никаквих административних линија, административних прелаза, ни шиптарске државе. Овде постоји, како је рекла Радета, само Република Србија са Косовом и Метохијом као својим саставним делом.

– Поклањамо му и Устав Србије и подсећамо га да се на основу става 114 Устава заклео да ће да учини све да сачува територијални интегритет и суверенитет Републике Србије, са Косовом и Метохијом као саставним делом Републике Србије. Председник државе је заборавио своје обавезе, али га ми, српски радикали, зато подсећамо – ка-

Кордон полиције спречио радикале да приђу Председништву

Функционере Српске радикалне странке је испред зграде Председништва Србије сачекао кордон полиције у пуној опреми. Полиција је и овај пут, као и на претходним сличним скуповима српских радикала, имала задатак да спречи функционере да дођу до Бориса Тадића. Народни посланици су били задржани на одређеној удаљености од зграде у којој седи српски председник и није им било дозвољено да Тадићу предају карту и Устав.

зала је Радета, понављајући да је кршење Устава кривично дело и да зато председника Србије чека вишегодишња робија.

Уосталом, издајничка и кукавичка политика Бориса Тадића је, очигледно, била додатна мотивација Европској унији да одложи одлуку о давању статуса кандидата Србији. Тадић чини све да издвоји Косово и Метохију, и територијално и на друге начине, из Србије, а режим спрема и осамостаљење Војводине. Гласноговорници европског режима у Србији већ поручују да је то реалност. Али, како је то окупљенима рекао потпредседник СРС Милорад Мирчић, не виде да је реалност у Србији глад, беда и незапосленост, за које нема решења у овом издајничком режиму на чијем је челу Борис Тадић.

Србија има већину

– Ми српски радикали смо на овом месту већ по ко зна који пут. Дошли смо да видимо председника Србије и да му кажемо шта већинска Србија мисли о уласку у Европску унију. Већин-

ска Србија јасно каже да неће у Европску унију. Зашто да дајемо своје територије, да се жртвујемо, постајемо ро-

бови, када та кула од карата само што се није распала. Европска унија живи само у глави Бориса Тадића и њему сличних политичара, који кажу да то нема алтернативу – рекао је Мирчић, додајући да само Србија нема алтернативу, да нам не треба ЕУ, већ очување територијалног интегритета и суверенитета државе у којој живимо.

На скупу је поручено и да Тадић, уз Устав и карту Србије, добија и последње упозорење „да поведе рачуна, да скупи бар мало храбрости да се супротстави онима који комадају Србију“.

Не дамо Русију

Српски радикали, према Мирчићевим речима, из још једног разлога никада неће променити мишљење о Европској унији, а то је што нас улазак у Унију удаљује од наше братске Русије. Сврставајући се у земље Европске уније, имаћемо исте критеријуме и услове као све земље те уније. „Што би се ми одрицали привилегованог положаја који нам је дала Русија“, упитао је на крају Мирчић и истакао да српски радикали, на сваком месту и у свакој прилици, заговарају што бржи нестанак Европске уније.

– А сада ћемо да покажемо шта ће се десити са том унијом. Она ће да сагори, да нестане бестрага – рекао је Мирчић и запалио плаву европску заставу са жутим звездицама.

Р. В. С.

Хаг крши људских и процесних права

Влада Србије саучесник у злочину Хашког трибунала

Посланичка група Српске радикалне странке поднела је Народној скупштини Републике Србије, још 14. новембра 2011, интерпелацију којом се тражи да се размотри питање одговорности владе за небригу о статусним и људским правима притворених Срба у Хашком трибуналу и Срба који издржавају казне према пресудама тог суда. Скандалозно је што влада ни после месец и по дана није одговорила на ову интерпелацију, при чему је прекршила законски рок од 30 дана за достављање одговора и још једном показала да намерно дозвољава кршење основних људских и статусних права Срба у Хагу.

Политички процес

Хаг и Београд имају заједнички политички интерес у томе. Скоро деценијски политички процес који се води против др Војислава Шешеља тек сада улази у завршну фазу. Режим Бориса Тадића игнорише флагрантно кршење људских и процесних права Војислава Шешеља, јер му је циљ да лидер радикала што дуже остане ван Србије. С друге стране, бедно и неспособно хашко тужилаштво и судство не могу да поразе Војислава Шешеља и чине све да му отежају одбрану, кршећи његова права.

- Завршна реч одбране др Војислава Шешеља је заказана за 5. март и он би сада требало да се увелико припрема. Међутим, пуна два месеца ускраћено му је елементарно право на привилеговану комуникацију. Самим тим, ускраћено му је право на правну помоћ, због чега је извесно да неће бити у стању да припреми своју одбрану – прецизирао је Немања Шаровић, „кејс менаџер“ у главном процесу трибунала против Војислава Шешеља.

Он је то изјавио на конференцији за новинаре на којој је представио интерпелацију. Шаровић је оптужио Владу Србије да свих ових година није учинила ништа да се остваре права Срба који су били, или су и сада у Хашком трибуналу. Зато је Српска радикална странка, према Шаровићевим речима,

поднела интерпелацију којом се тражи следеће:

Захтеви радикала

Под један, да се омогући стицање држављанства Републике Србије за све Србе који то желе, а налазе се у Хашком трибуналу или су од стране тог суда осуђени. Друго, да влада омогући свим Србима право на месечну помоћ, и онима који се налазе у Хашком трибуналу и онима који су на издржавању казне, како би остварили право на повете родбине из Србије. Треће, да право на месечни износ помоћи имају и Срби који су добровољно отишли у Хашки трибунал и они, каквих је највише, које је Влада Републике Србије ухапсила и насилно испоручила Хашком трибуналу.

- Поред тога, сматрамо да представник Републике Србије у Савету безбедности УН непрестано мора да инсистира на томе да све казне и санкције које изричу у Хашком трибуналу, морају бити у складу са принципом „*nula poena sine lege*“, односно да свака казна мора бити заснована на закону. То би у конкретном случају, између осталог, значило да се у Хашком трибуналу више не смеју изрицати затворске казне дуже од 20 година, јер је према Кривичном закону бивше СФРЈ најдужа казна била 20 година. Постојала је смртна казна, али се она мењала затворском казном од 20 година - казао је Шаровић.

Правни саветник Војислава Шешеља, мр Дејан Мирковић, објаснио је да је суштина ове интерпелације да се свим Србима, укључујући оне из Републике Српске и других делова бивше Југославије, омогући добијање држављанства Републике Србије и да им се омогући иста помоћ као и грађанима и држављанима Републике Србије.

Хаг није обавезан

Међутим, однос власти према захтевима у овој интерпелацији опет је показао да Београд неће да се одупре политичком притиску Запада и да су политичке обавезе овог проевропског

режима према НАТО менторима веће и важније од људских права. Прича хашких лобиста о наводној правној обавези Србије да сарађује са трибуналом није тачна. Јер, та институција није срамота само за правни поредак Републике Србије. Трибунал је срамота за међународни правни поредак, који је цивилизацијски заснован на људским правима. Мирковић је објаснио да постоје људска права, која су изнад тзв. обавеза. „Ако неко крши људска права, онда је јасно да људска права морају да буду изнад формалних потписа, где се са једне стране не поштују никаква обавезе од стране Запада“, казао је Шешељев правни саветник.

Међутим, Влада Србије очигледно не дели то мишљење, те је посланичка група Српске радикалне странке тражила изјашњење о одговорности владе за небригу о статусним и људским правима Срба у Хагу.

Чуркин критиковао кршење Шешељевих права

Скандалозно је да режим Бориса Тадића девет година ћути док је Воји-

слав Шешељ изложен тортури Хашког трибунала и брутално му се крше сва људска и процесна права. Срамно је понашање режима који, очигледно, страхује од повратка Војислава Шешеља и прижељкује да га трибунал задржи што дуже.

Шешељ је грађанин Србије, а имамо парадоксалну ситуацију да једна страна држава, као што је Руска Федерација, на највишем дипломатском нивоу брани људска и процесна права Војислава Шешеља и брине за његово здравствено стање. Познато је да руски представници у Савету безбедности УН дуги низ година критикују главног тужиоца и председника Хашког трибунала, пре свега због случаја Војислава Шешеља.

Тако је амбасадор Русије у УН Виталиј Чуркин затражио од Хашког трибунала и тужиоца Сержа Брамерца да саопште „зашто суђење Војиславу Шешељу траје скоро девет година, а првостепена пресуда још није донета“. Он је, на последњој седници СБ УН посвећеној редовном извештају Брамерца, 7. децембра, изразио „забринутост због кршења Шешељевић људских и процесних права и због угрожености његовог здравственог стања“. Амбасадор је истакао да Руска Федерација пажљиво прати случај др Војислава Шешеља у Хагу.

Тортуром до лажних сведока

Постоји још једна парадоксална ситуација. На основу истраживања такозваног пријатеља суда (америчког правника кога је по налогу Претресног већа III, 29. јуна 2010, именовано секретаријат) Хашки трибунал је донео одлуку да неће гонити Карлу дел Понте за непоштовање суда. Подсећања ради, тај поступак је покренуо Војислав

Шешељ 23. марта 2007. године против ње и њених сарадника (Хилдегард Уерц-Рецлаф и Данијела Саксона) јер су вршили притисак на сведоке тужилаштва да лажно сведоче! Међутим, судско веће, којим је тада председавао Патрик Липтон Робинсон, донело је скандалозан налог да се разматрање захтева одлаже за крај суђења Војиславу Шешељу, чиме је суд стао на страну тужилаштва. До данас, против Шешеља су поведена три поступка за непоштовање суда, а Карла дел Понте је ослобођена оптужби!

- То је примена дуплих стандарда. С једне стране, суд покреће три поступка за непоштовање суда, иако Шешељеви сведоци нису имали ниједну непријатност због сведочења. На другој страни, неколико десетина људи признаје да су били уцењивани, да је над њима спровођен терор, да су им нудили новац, да су им претили на разне начине, посредно или непосредно. О томе је извештавао и британски лист „Гардијан“. Али, то за Хашки трибунал није довољан основ, па је Карла дел

Понте, наравно, ослобођена врло, врло озбиљних оптужби – истакао је Мирковић.

„Велика Србија“ је већ преносила изјаве људи од којих је Хаг захтевао да лажно сведоче. Како је прецизирала Вјерица Радета, од 81 испитаног сведока тужилаштва, чак 55 је у судници изјавило да њихови искази не одговарају изјавама које су дали представницима тужилаштва. Више од десет сведока се жалило на начин на који су истражитељи трибунала узимали изјаве од њих.

Тако је сведок Јован Гламочанин, на претресу 10. и 11. децембра 2010, изјавио како га је истражитељ тужилаштва присилио да потпише изјаву која терети Шешеља. Сведок Војислав Дабић је 26. и 27. јануара 2010. рекао да су му представници тужилаштва нудили азил у Америци ако буде против Шешеља сведочио онако како му они кажу. Сведок је истакао и да је потписао само енглеску верзију сопствене изјаве, иако тај језик не говори добро. Сведок Александар Стефановић је 25. и 26. новембра 2008. казао да је Шешељ одведен у Хаг по договору Ђинђића, Батића и Дел Понтеове, како би био елиминисан са политичке сцене. Рекао је да је своје изјаве против Шешеља потписао без читања и превода на српски језик.

Миодраг Луковац, који је био сведок тужилаштва против Слободана Милошевића, између осталог је изјавио да му је тужилаштво претило оптужницом против њега ако не посведочи да је био на местима на којима никада није био, да је разговарао са људима које никада није видео, да је видео злочине за које никада није ни чуо.

Р. В. С.

Интервју са послаником Српске радикалне странке,
генералом Божидарем Делићем

Имамо војску коју би сваки непријатељ пожелео

- **Понашање Владе Србије је апсолутно супротно државним интересима и представља кршење Устава**

Генерал Божидар Делић говори за „Велику Србију“ о ситуацији на Косову и Метохији, односу режима Бориса Тадића према барикадама, поданичком односу Србије према НАТО алијанси и деструктивним реформама у Војсци Србије

– Барикаде су легитимно средство којима грађани четири северне општине на Косову и Метохији исказују своје неслагање са политиком међународних организација, пре свега КФОР-а и Еулекса, који никад нису били статусно неутрални и који покушавају на северу да успоставе нелегалне институције квазидржаве Косово. Нажалост, осим окупаторских снага, грађани на барикадама против себе имају и режим Бориса Тадића који чини све да се српске институције у покрајини угасе. Грађани немају другог решења него да барикадама и телима штите право на опстанак – каже Божидар Делић за „Велику Србију“.

Тадић продаје Косово и Метохију

- **Због чега Влада Србије врши притисак на Србе да уклоне барикаде?**

Понашање Владе Србије је апсолутно супротно државним интересима и представља кршење Устава. На самом почетку постављања барикада државне институције су подржале протест, била је дужност сваког ко је запошљен у државним институцијама у четири северне општине Космета да дежура на барикадама. Међутим, после свих притисака ЕУ и условљавања за добијање статуса постепено се мењао однос режима према барикадама. Грађане, за које је првобитно речено да су патриоти који бране суверенитет Србије, сада режим назива криминалцима и терористима.

- **Какве притиске трпе Срби са севера Косова и Метохије од стране државе Србије да уклоне барикаде?**

Затражено је од оних који раде у државним фирмама и институцијама да прекину да подржавају барикаде под претњом отказа. Онима којима је на почетку била радна обавеза да буду б сати на барикади сада се прети отказом ако и у своје слободно време бораве на барикадама и ометају пролазак Еулекса.

Притисака има и на глобалном плану, државна давања за општине Косова и Метохије почела су да касне у односу на централну Србију. На пример, просветари на Косову и Метохији добијају плате доста касније од осталих у Србији и слично.

- **Шта се крије иза константних оптужби да су барикаде организовали криминалци?**

Провео сам доста времена на Космету од избијања кризе са барикадама и тамо видео само обичне људе који се јединствено бране, без обзира на партијску припадност.

Међутим, од када је добио налог од ЕУ да се уклоне барикаде, Тадић ради на томе да се јединство међу Србима уништи. У једном тренутку му је то и успело, када је Општина Лепосавић, где је ДС на власти, склонила барикаде. Међутим, грађани су их убрзо вра-

Војска по НАТО калупу

- Шта је све Србија учинила до сада по налогу НАТО-а?

Скупштина Србије је у мају месецу изгласала Закон о потврђивању уговора између Владе Републике Србије коју представља Министарство одбране, и групе националних директора НАТО за кодификацију о усвајању НАТО кодификационог система. Изгласан је Закон о ратификацији Споразума са НАТО-ом о безбедности информација и Кодексу о поступању. После ратификовања Споразума о безбедности информација и Кодекса о поступању 29. јуна 2011. године и после самита НАТО пакта у Београду од 13. до 15. јуна постало је очигледно да Србија, односно њена „проевропска“ власт убрзавају темпо приступа тој злочиначкој организацији. Ако погледамо конкретне активности у Војсци Србије у различитим областима, можемо закључити следеће: преузета је терминологија НАТО пакта, правила и стандарди, купљене су НАТО униформе, преузето поздрављање и опхођење и чиновни, организација и формација је потпуно прекопирана од НАТО пакта, све је усмерено ка НАТО пакту и примењују се стандарди те организације, велики број официра се школује у НАТО земљама, на пример.

На основу свега напред изнетог јасно је да влада и њени министри не поштују скупштинску Резолуцију о војној неутралности. Написао сам 27. јула интерпелацију Скупштини за однос Србије према НАТО пакту. Влада је по закону требала да одговори до 28. јула, али то се није догодило.

тили, свесни да је таква одлука била погрешна. Медијска кампања о наводним криминалним босовима који држе барикаде има за циљ да демотивише грађане да истрају на барикадама. Зна се зашто су барикаде постављене, да се спречи постављање албанске царине између Србије и Косова и Метохије. Нема ту никакве криминалне завере, већ само борба Срба да спрече инсталацију нелегалних албанских институција у четири општине севера Косова и Метохије.

- **Колико су озбиљне претње немачке канцеларке Ангеле Меркел да ће против Срба на барикадама бити употребљено и оружје?**

Ангела Меркел само наставља да подржава политику коју немачки КФОР већ од почетка има на Космету. Није случајно да су поред војника из САД, још једино Немци добили наређење да користе бојеву муницију против

Срба. Такође, грађани треба да знају да је север Космета француска зона безбедности, међутим Французи не желе да пуцају на ненаоружани народ, па је упућен немачки и амерички КФОР да реши проблем. Њихове интервенције су већ биле бруталне, један број људи је рањен и из ватреног оружја, а на десетине пребијено и отровано сузавцем. Напади на српске цивиле су били неосновани и толико насилни да војници појединих НАТО земаља нису желели да учествују у њима. У више ситуација, док су Немци и Американци нападали народ, војници из Грчке и неких других земаља су остали по страни, одбијајући да им асистирају.

- **Упркос сталној агресији на мирне српске демонстранте, Одбор за Косово и Метохију већ дуго није одржан због одбијања министра Горана Богдановића и шефа преговарачког тима са Приштином, Борка**

Стефановића, да се одазову позиву и поднесу извештај. Како то коментаришете?

То је скандалозно и говори о томе у каквој се ситуацији налази Србија. Влада је изгубила сваки легитимитет а држава се налази пред колапсом. Незамисливо је да на позив Одбора министар не дође шест пута заредом.

- **Како ће се, по вама, даље развијати ситуација на Косову и Метохији?**

Из изјаве министра одбране Драгана Шутановца и Бориса Тадића, да ће Србија постепено гасити институције у јужној српској покрајини, види се да су они решили да, зарад тог пута без повратка у ЕУ, продају Косово и Метохију. Постепено гашење институција довешће до тога да се Србија потпуно обесправи на Косову и Метохији и да се о њему дефинитивно престане да говори као о територији Србије. Једини спас за Србију је смена власти и формирање нове власти у којој не би било странака које подржавају чланство Србије у ЕУ.

И док НАТО војници пуцају на Србе и помажу постављање албанске царине према Србији Тадић и Шутановац и даље сарађују са тим војним савезом.

Србија је већ у НАТО-у!?

- **Да ли је дошло до било какве промене у политици према НАТО-у од избијања кризе са барикадама на Косову и Метохији?**

Није било никакве реакције према НАТО-у од стране Србије. Контакти са НАТО-ом су и даље на истом нивоу сарадње, сарадња са гардом из Охаја цвета. Док њихови војници пуцају на цивиле, НАТО канцеларија у згради Министарства одбране у Београду и даље функционише. Шутановац и Тадић су фактички увели Србију у НАТО.

- **Како Србија може бити у НАТО-у када је донета Декларација о војној неутралности?**

Тадић не поштује Устав, а свакодневно се ради на уласку Србије у НАТО пакт.

Иако власт због притиска јавности говори да питање чланства у НАТО-у није на дневном реду, они чине све у супротном правцу. Ускоро неће бити важно да ли смо формално у НАТО-у јер смо потписали толико споразума са њима и учинили толико потеза које су тражили да смо већ потпуно потчињени њиховим интересима. Неки из

режима већ обећавају чланство Србије у НАТО-у и без референдума.

• Како без референдума?

Био сам на више међународних безбедносних самита и слушао представнике ДС-а и Г17 плус како обећавају НАТО званичницима да ће Србија ускоро ући у НАТО, а да ће то бити учињено без референдума. Чак су и представници НАТО-а били изненађени оваквим обећањима. У таквим обећањима предњачи посланик ДС-а Константин Самофалов.

Србија као да нема војску

• Како оцењујете стање у Војсци Србије после толиких реформи?

Ово што се данас зове Војска Србије није војска каква Србији треба. Оваква војска не може да испуни ни своје основне улоге. Од три основне мисије како их је конципирило Министарство одбране: одбрана земље, учешће у спасавању становништва услед непогода и учешће у међународним мисијама, Војска Србије је способна само за трећу мисију. Што се тиче одбране земље, војска је неспособна да било шта уради. Војска је у великим материјалним проблемима. Тренутно се плаћа дуг волонтеристичком спровођењу реформи без плана и стратегије. Оперативна способност војске је на најнижем нивоу и не може ни у ком случају да добије позитивну оцену. Као у неким ранијим периодима, присутно је лажно приказивање стања. Што се тиче имовине војске, техника је добрим делом отишла у старо гвозђе, а остала имовина се полако крчми без обзира да ли је то било предвиђено мастер планом. Основна карактеристика официра на на дужности у војсци је послушност док професионалност и патриотизам нису пожељне категорије.

• Каква војска треба Србији?

Нама треба мала али добро опремљена и оспособљена мирнодопска војска. И добро организована ратна војска која још, за све ове године њихових реформи, није створена. Посебно је проблем „професионализација“ наше војске. Праве професионалне војске су квантитет надоместиле квалитетом технике и обученошћу док је у нашем случају професионализација искоришћена да би неколико хиљада људи добило посао без обзира што никако не доприносе јачању оперативних способности. То се може назвати социјалном политиком а не професионализацијом војске. Ових дана одлази велики број професионалних припадника војске у пензију, тако да ће у војсци остати мали број људи са ратним искуством, и то првенствено оних који су били на нижим дужностима током ратова.

Обука у војсци готово да се не изводи, а добровољно служење војног рока претворило се у фарсу.

• Који су проблеми код добровољног служења?

Јавља се велики број људи који би хтели да служе војни рок али им се то

не омогућава неоснованим постављањем сувише високих, пре свега здравствених, критеријума. На добровољно служење одлази само мали проценат оних који се пријаве, а требало би да сви који желе добију ту прилику. Некад се тражила веза да не идеш у војску, а сада се тражи да идеш.

• Упоредите садашње стање са стањем пре реформи!

Некада је одбрана земље била потпуно заокружен систем који је данас потпуно разграђен. Уз потпуно застарелу технику, слабу обуку, лошу организацију, данас имамо војску коју би сваки непријатељ Србије пожелело. Потпуно су неспособни и неспремни.

• Како је могуће да је режим спровео толико лошу реформу кад су их саветовали „најбољи“ НАТО експерти?

У свим земљама у којима су НАТО и САД били саветници код спровођења реформи, учињено је исто. Најдрастичније последице су ипак у Србији. НАТО најтај начин држи под контролом мале земље. Кроз чланство у НАТО-у експлоатишу их да раде за интересе САД. Сада су сигурни да Србија у било којој тешкој ситуацији не може да реагује, али и нема са чим да реагује у одбрани својих интереса и зато мора да буде послушна.

Р. В. С.

Ко је крив за трагедију породице Поњигер?

• Шутановац се према јунацима Отаџбинског рата односи као службеник НАТО пакта жељан освете, што је монструозно, незаконито и противуствано

Пише: Владимир Мишковић

Посланичка група Српске радикалне странке у Народној скупштини Републике Србије поднела је 27. децембра 2011. године интерпелацију о раду министра одбране Драгана Шутановца.

Српски радикали су Скупштини Србије поставили питање: „Да ли је Драган Шутановац, игноришући апеле за помоћ и кршећи прописе Републике Србије, одговоран за трагедију породице војног бескућника Палка Поњигера?“ У образложењу интерпелације посланици СРС су констатовали да министар одбране Драган Шутановац, уместо да штити интересе грађана Републике Србије и решава проблеме војних бескућника који се налазе у трагичној ситуацији, троши државни новац за промовисање НАТО пакта, САД и других злочинаца, који су убијали припаднике српског народа широм бивше Југославије. Његов однос према војним бескућницима је многе од њих довео до трагедије у којој су неки изгубили живот.

Овлашћени представник Српске радикалне странке за ову интерпела-

цију, народни посланик Бојидар Делић, на конференцији за штампу у Скупштини Србије представио је документацију у којој се види да се капетан Палко Поњигер, још 2008. године, обратио Министарству одбране с молбом да се побољшају животни услови њега и његове породице. Генерал Делић је подсетио да је у јуну 2011. године лично разговарао са Поњигером, а да је Министарство одбране, после трагедије, у неколико наврата и користећи различите стручњаке, покуша-

вало да умањи своју одговорност за овај случај.

– 3.000 војних бескућника са око 2.000 чланова породица, већ двадесет година живи у војним објектима, а да Република Србија, а посебно Министарство одбране, нису учинили ништа да се њихови услови живота побољшају. Штавише, у фебруару 2011. године су почела принудна исељавања војних бескућника из одређених објеката, које је Министарство одбране предвидело за неку другу намену. Морали су да се умешају и судови, који су својим решењима спречавали припаднике Министарства одбране да насилно исељавају војне бескућнике уз помоћ војне полиције. Тражимо да Влада Србије достави одговор Скупштини, посебно Српској радикалној странци, у року од месец дана, да ли у деловању министра одбране има елемената на основу којих је изазвана трагедија породице Поњигер – подвукао је народни посланик, генерал Бојидар Делић.

У интерпелацији се наводи и да се Палко Поњигер, као члан Удружења војних бескућника Србије, обратио државним органима Републике Србије тражећи помоћ још 2008. године, у

време мандата Драгана Шутановца. Поњигер је први пут молио за помоћ због угрожавања мирног живота његове породице у време док је његова супруга Илонка била у другом стању, са дететом које су чекали 18 година. Палко Поњигер је био принуђен да због неадекватног односа власти према њему користи војни објекат „Звездара“, у Батутовој бр. 21 у Београду, где је на 15 квадратних метара живео са супругом и трогодишњим дететом. За то време Драган Шутановац је уживао у својим некретнинама и путовањима по западним земљама, на која је потрошио енормна буџетска средства. Слао је српске војнике у иностранство трошећи средства из буџета, иако су хероји Отаџбинског рата грцали у беде усред Србије и Београда. Да се Шутановац одрекао само неколико својих путовања по државама које су извршиле агресију на Савезну Републику Југославију 1999. године, проблем Палка Поњигера је могао да буде решен. Управо пријатељи Драгана Шутановца из НАТО пакта су и створили оволики број бескућника широм Србије. Како је уопште министар одбране могао да путује по белом свету док трочлана породица војног бескућника живи у само 15 квадратних метара стана? Купатила или терасе појединих министара и функционера Демократске странке имају више квадрата.

У интерпелацији СРС пише и да су многи војни бескућници јунаци Отаџбинског рата који су бранили Србију и Савезну Републику Југославију од агресије НАТО пакта 1999. године. Упркос томе, Драган Шутановац нису интересовали њихови проблеми, као ни чињеница да њихове породице живе у жалосних 15 квадратних метара. Уместо тога, Шутановац је почео да

распродаје војне објекте и уништава вредну ратну технику, као и његов претходник и садашњи председник Србије Борис Тадић. Да су продали наоружање које су уништили по налогу САД, могли су да реше проблем великог броја војних бескућника. Међутим, Шутановац даје војно земљиште, како би се на њему градили станове за продају, док војни бескућници живе са својим породицама у бедних 15 квадрата.

Удружење војних бескућника Србије се до сада више пута обраћало разним министрима одбране, па и Шутановцу, али увек безуспешно, јер Министарство одбране упорно одбија да реши питање статуса војних бескућника у војним објектима ВУ „Дедиње“. Они свакодневно добијају претње да ће бити избачени из просторија у којима живе. Ово посебно долази до изражаја у време мандата Драгана Шутановца, када се под претњом употребе физичке силе – војне полиције, спроводило избацивање породица из објеката Војне установе „Дедиње“.

Службеници Министарства одбране, на чијем челу је Драган Шутановац, чак прибегавали искључивању воде, струје и грејања овим породицама, као што се десило у октобру 2011. године у објекту „Депаданс Звездара“. На овај начин, Драган Шутановац и њему потчињени службеници угрожавају опстанак породица војних бескућника, врше притисак на њих, угрожавају њихов живот и крше прописе Републике Србије.

Шутановац се према јунацима Отаџбинског рата односи као службеник НАТО пакта жељан освете, што је монструозно, незаконито и противустановно, јер им је Шутановац тиме ускратио право на нормалан живот.

Такав однос Драгана Шутановца и других надлежних у Министарству одбране довео је до трагедије породице Поњигер, коју су такође намеравали да избаце на улицу. Беда и притисци службеника Министарства одбране су резултирала трагедијом.

У децембру 2011. године, разочарани у однос Министарства одбране и целе владе, која је одбијала да им помогне, Палко Поњигер (51), са трогодишњим сином у наручју, и његова супруга Илонка (47), скочили су са шестог спрата и погинули. Њихов трогодишњи син је, на сву срећу и уз Божју помоћ остао жив. Министар одбране Драган Шутановац је ову трагедију прокоментарисао како их „беда није одвела у смрт“, тј. да догађај „није био социјалног карактера“.

Посланици СРС у Скупштини Србије закључују да је Шутановац том изјавом желео да прикрије криминалан однос Министарства одбране према породици Поњигер, која је, иако трочлана, живела у просторији од свега 15 квадратних метара, а Драгану Шутановцу предлажу да само месец дана живи у истој тој просторији у којој је живела породица Поњигер, па да види како то изгледа. Због оваквог односа према војним бескућницима, народни посланици Српске радикалне странке у Скупштини Србије констатују да би министар одбране Шутановац требало да оде у затвор, а најмање што Народна скупштина може да учини је да му изгласа неповерење. Овај министар је срамота за целу Србију, закључује се у интерпелацији о раду министра одбране Драгана Шутановца.

Српски радикали траже да се одмах престане са пљачком грађана путем неоправданих рачуна за услуге ЈКП

Отписати дугове за комуналије

- Рачуни од 1000 динара „нарасли“ су на 100.000 динара додавањем камата, судских такси и адвоката који су ангажовани из редова власти да би добили невероватно велике хонораре. Српска радикална странка тражи ревизију свих рачуна и отпис дугова који нису настали због реалног поскупљења цена комуналних услуга, него зеленашком манипулацијом власти и судства над грађанима

Јавна комунална предузећа годинама некажњено пљачкају грађане на територији целе Србије, а сада је режим донео и Закон о извршењу и обезбеђењу, којим је увео приватне извршитеље, односно легализоване утериваче дугова! Они ће у по дана и у по ноћи упадати у станове и куће, пописивати и одузимати покретну имовину, па чак и продавати станове грађана који немају новца да плате дугове за комуналије. Још је већи проблем што цене услуга јавних комуналних предузећа изгласава владајућа већина на нивоу сваког града. А то, према речи посланика СРС Петра Јојића, значи да народ мора да плати онолико колико му власт тражи, а не онолико колико стварно кошта одношење смећа, централно грејање станова или одржавање лифта.

Суд преварио грађане

Конкретно у Панчеву, одакле је посланик Јојић, градске власти су под претњом одузимања имовине грађана, приморале Панчевце да плаћају буковално зеленашке камате на неплаћене рачуне за комуналне услуге. У томе је властима здушно помогао Општински суд. Ево и како:

– У последњих 15 година грађани су тужени, а нису добијали ни опомене ни тужбе и нису ни знали да им „тече“ камата. То се десило тако што су тужбе и предлози за извршење, на основу веродостојне исправе, запримани и одложени у архиву! Грађани су тако, кривицом суда, сада у невероватној ситуацији да су поред главнице од 1.000-2.000 динара, сада наводно дужни од 100.000 до чак милион динара. До те своте су јавна комунална предузећа

дошла обрачуном затезне законске камате, додавањем судске таксе, али и цене адвокатских услуга – објашњава Петар Јојић.

Народу доста лопова

Недавно је Национална организација потрошача Србије упозорила да су јавна предузећа нелегално увела таксе, чија наплата уредно стиже уз рачун за коришћење комуналних услуга. Проблем је, како каже НОПС, то што Републичка тржишна инспекција не ради свој посао. Она може да покрене поступке против јавних предузећа, али је питање зашто то одбија, без обзира на стално инсистирање грађана да неко заштити њихова права.

Међу примерима чисте пљачке је и то што кроз рачун за комуналне услуге морамо да плаћамо и димничара, без обзира на то што немамо димњак! Државни „Телеком“ је још директнији у лоповлуку, пошто на рачунима за фиксни телефон наплаћује ставку „остале услуге“, а нигде не пише које то услуге плаћамо под именом остале.

Даље, на рачунима за струју се види да у трошак улазе некакви „додаци“, као што је „накнада за мерно место“. Ту накнаду морамо да платимо чак и када нема потрошње. Обрачунавају нам је зато што морају да нам наплате израду обрачуна, штампање и слање рачуна! Па онда на те трошкове, који годишње износе више од 3.500 динара, додају и ПДВ од 18 одсто!

На интернет форумима се све чешће налазе коментари огорчених грађана, којима су обећаване промене и европски стандарди, а добили су „фризиране“ рачуне и власт која на тако низак начин покушава да их покраде. Једна Београђанка је написала да јој је стигла судска одлука о принудној наплати због рачуна „Инфо-стана“, иако је рачун на време платила. Срећом, сачувала је уплатнице, али је и констатовала да на овај начин „држава опет пуни касу“. Други пример је власник стана који је, очигледно врло бесан, написао да је ова власт „културни пљачкаш“, само што „ја нећу да плаћам станарину за стан који је у мом власништву“. Међу начинима пљачке је и то што се на рачунима камата обрачунава и за период за који је наступила застарелост, односно, то је дуг који нико није у обавези да плати (може ако хоће, али га судски нико не може натерати). Тако је један Београђанин написао да сам сваки месец одбије камату, тј. тај такозвани дуг умањи за 5 одсто, и тако већ 14 месеци. Пошто га још нико није тужио, значи да ништа не дугује, односно да „само обмањују народ неким казнама и тужбама“.

Захваљујући његовој упорности и истрајности, у Панчеву ће бити спроведена ревизија свих потраживања која су предмет поступака против грађана и тачно ће се утврдити колика је главница, тј. стварни дуг, а колики део астрономског рачуна је измишљен. На Јојићеву иницијативу је формирана Радна група, коју чине представници одборничких група у Скупштини града и стручних служби јавних комуналних предузећа. Њен задатак је да додави судски списак утужених грађана, са тачним подацима о дугу, камати, судским таксама и адвокатским услугама. Њен рад се „отегао“, јер је против Панчеваца у протеклих десетак година подигнуто чак 40 000 тужби и предлога за принудну наплату. Када ревизија буде завршена, одборници Српске радикалне странке ће у Скупштини града Панчева тражити да се дугови отпишу.

Захтеви радикала

– Тражићемо да се јавним комуналним предузећима наложи да, по решењима о извршењима и поднетим тужбама пре више од деценије, књиговодствено отпишу сва потраживања дужницима за испоручене комуналне услуге. И то главни дуг, камату и судске трошкове. Тражићемо да се отпишу неутужена потраживања код којих су појединачна дуговања нижа од износа судске таксе коју треба платити за подношење предлога за дозволу извршења. Трећи наш захтев је да се грађанима омогући да закључе уговор и отплаћују дуг на рате, али тако што ће јавна комунална предузећа усагласити дуг са корисницима услуга. А не да их сами одока одређују. Рата ће морати да буде мала, да би грађани могли да отплаћују дуг у више рата – прецизирао је Јојић захтеве СРС-а.

„Ухлебали“ партијске адвокате

У конкретне примере како су рачуни „нарасли“ са 1000 на до 100.000 динара спада и обрачун беспотребних услуга адвоката. Наиме, јавна комунална предузећа имају правну службу, али су у судском процесу који воде против грађана ангажовала посреднике и адвокате. Они су, према Јојићевим речима, сви били одабрани по страначком критеријуму. Такви адвокати су за своје услуге, од пореских обвезника наплатили више милиона динара на име награде за заступање! Према

Тужбе из 1994. године Против грађана Панчева поднето је око 40.000 тужби и предлога за принудно извршење. ЈПК Грејање је у периоду од 2001. до 2011. поднело 17.935, ЈКП Хигијена је од 2005. до 2011. поднело 1.319 предмета, ЈКП Водовод и канализација је у периоду од 2001. до 2011. поднело 8.358 пријава, а ЈП Градска стамбена агенција је за 2010. и 2011. 1.750. Поред ових тужби, има и тужби од 1994. до 2000.

томе, сва јавна комунална предузећа су прекршила Закон о јавним набавкама, јер је у члану 6, анекс б1, тог закона прописано да се све правне услуге морају дати на тендере, па тек онда предузећа могу да ангажују адвокате (који су, захваљујући блискости странкама на власти у Панчеву, били привилего-

вани да заступају јавна комунална предузећа).

– Опште је познато да Панчево има око 200 адвоката, али је за ове услуге ангажовано неколико адвоката чији су хонорари невероватно високи. Поред тога, Град Панчево има јавног правобраниоца. Међутим, он не заступа јавна предузећа, док је у другим градовима пракса другачија – додаје Јојић.

Он још једном указује на суштину проблема, а то је да је до целе пљачке дошло јер грађани нису имали никакав увид ни контролу при утврђивању цена комуналних услуга и нереалне висине дугова. Проблем се, како каже, може решити само ако се узме у обзир стварна платежна (не)моћ грађана и то да се на леђима грађана не може до века издржавати демократски партијски кадар.

Пошто нема никакве контроле, ни од стране грађана ни Државне ревизорске институције, из године у годину повећава се број запослених из политичких странака на власти, односно рођака, пријатеља, кумова, и других (не)страначких лица. Они, како каже Јојић, сами себи повећавају плате, нико не контролише колико имају управних и надзорних одбора, колико ти одбори имају чланова, колика су им месечна примања по основу чланства и одакле они долазе.

– По овом основу, троше се огромне паре пореских обвезника, а вишак запослених у јавним предузећима је 50 одсто. Све то утиче на цене комуналних услуга, што грађани више не могу да издрже. Што би рекли, догорело до ноката – закључује Јојић.

Р. В. С.

Радикал зауставио тајкуне

Захваљујући одлучној акцији Петра Јојића, спречено је даље крчмљење и крађа имовине „Азотаре“ након њене приватизације.

– Поднео сам захтев да наша држава раскине уговор о приватизацији „Азотаре“ и то је успело. Нажалост, није спречена крађа фабрике „Карбамид 2“ и њена продаја иностранству. Због тога сам захтевао да полиција и надлежни органи предузму све и казне оне који су одговорни за ту крађу, али правосуђе ништа није урадило. Поред тога, покренуо сам и поступак за промену Закона о пољопривреди, да би се ономогућило да тајкуни купују хиљаде хектара пољопривредног земљишта без обавезе да га одмах плаћају. Захваљујући томе, право прече куповине земље сада имају индивидуални пољопривредни произвођачи – каже Јојић и додаје да је спречио и да се „Петрохемија“ расцепка и приватизује по деловима јер би то било погубно за ту фабрику.

Маржама у трци за зараду

• Ланци у Србији који продају хлеб и млеко зарађују онолико колико зарађују технолошки гиганти попут америчке компаније Епл, фирме која производи најлуксузније компјутере и мобилне телефоне. Чак и ХП, један од највећих произвођача компјутера на свету има мању маржу од Максија. Он има маржу седам одсто, а Макси 23 одсто

Србија има њиве у Војводини, пашњаке у Шумадији, воћњаке уздуж и попреко, и најпоследње, највише цене хране у Европи.

У земљи у којој је просечна плата 38.000 динара, а 60 одсто становништва прима мање од тог просека, векна хлеба кошта 44 динара, литар уља 120, а килограм јунетине 600 динара. Ако питате економисте да ли су цене у Србији високе, рећи ће вам да нису. Штавише, наше просечне цене су на нивоу преполовљених европских цена. Али, као што то редовно бива са статистиком, колико је тачна, толико и обманује. Три се ствари редовно прећуткују када се пореди ниво цена у Србији у односу на онај у Европи. Први је да у статистику цена улази не само вредност производа, већ и услуга, па тако чињеница да су фризерске и стоматолошке услуге у Шведској изузетно скупе када се пореде са српским, чини да у просеку наше цене делују ниже. А то што је цена брашна или кромпира скоро иста статистику не занима, њу интересују само просеци.

Друга истина која се не говори је да је поређење наших и европских цена засновано на такозваним номинал-

ним параметрима, што значи да се просто пореди колика је цена килограма парадајза у Србији, изражено у еврима, а колико у ЕУ. Економисти добро знају да се на овакав начин не могу поредити животни стандарди у различитим привредама, али то као да никога из владе не занима. Економска наука је одавно увела ППП индексе (поређење куповне моћи), који далеко боље показују колико је неко друштво сиромашно или богато у односу на не-

ко друго, али ако би министри у јавност изашли са овим бројкама, више никад не би могли бирачима да кажу како су они постигли сјајне резултате, јер су цене у Србији „тек половина европских“. Наиме, ППП индекси у обзир узимају и висину плате и друге трошкове живота у одређеној земљи, а не само цене по себи. Гледано на тај начин, и то узимајући статистику институције толико омиљене актуелној власти, Међународног монетарног фонда, Србија се налази тек на осамдесетом месту по паритету куповне моћи. Колико је то ниско, можда најбоље показује то што је 81. на листи – Азербејџан.

Трећа ствар, и заправо најбитнија је то што су цене код нас последица не слабе економије или случајно високе

тражње као у развијеним земљама, већ понајвише огромних маржи, односно профита, које трговци себи зарачунавају и још се о томе међусобно договарају, а влада их великодушно пушта да тиме пуне своје и празне наше џепове. То се зове слободно тржиште.

Рецепт који је још 2002. патентирао Мирољуб Лабус, односно Г17 плус, либерализам, грађанима Србије одавно је постао болно позната идеологија. Зарад става да је тржиште најбољи регулатор привредних односа и зарад пропагирања капиталистичке идеје да је свака државна интервенција у циљу заштите најсиромашнијих и праведније дистрибуције богатства аутоматски једнака комунизму, односно „антиевропска“, све владе Србије у последњих десет година, укључујући и ову још актуелну, тврдоглаво одбијају да предузму ма и један корак којим би приморале власнике фабрика млека, хлеба, и надасве велике трговинске ланце, да престану да неприродно високим маржама гурају народ Србије све ближе граници сиромаштва, а онда и све ниже од те границе. Дакако, поред идеологије, повлађивање тајкунским новчаницима доноси и друге користи подобним властодршцима, али о томе више не треба ни трошити речи.

Производи у Србији скупљи него у свету

Занимљиво је да су чак и та Европска унија, и нарочито Америка, после 2008. године схватиле да је принцип апсолутне слободе тржишта мртва идеја и да држава мора да ускоче тамо где систем закаже. Нашима то још не допире до ушију.

И зато шећер кошта 95 динара по килограму. „Добро јутро комшија“, пријатељски слоган „Пекабете“, сад је оличје лицемерја кад се зна да тај комшија на сваки динар који плати добављачу, муштерији наплати динар и 44 паре. Просечна маржа од 44,18 одсто највећа је у Србији, међу свим мало-продајним ланцима. Али, ни други не заостају у плъачки. „Делта макс“, фирма која између осталог поседује и „Пекабету“, а коју је њен дојучерашњи власник Мирослав Мишковић продао белгијском Делезу за невероватних 900 милиона евра, себи узима „кајмак“ од 23,38 одсто. Ц Маркет, опет део „Максијеве“ империје, инкасира 32,94 одсто у просеку, на сваки продати артикал, док „Веропулос“ зарађује 31,64 одсто.

„Луки комерц“ обрачунава маржу од 29,07 одсто, „Вишњица дућани“ од

27,21, „Гомекс“ од 22,34, „Идеа“, у власништву хрватског тајкуна Ивице Тодорића, од 18,84 одсто, „Еуропром“ од 20,96, а словеначки „Меркатор“ од 17,12 одсто. Међу „поштенијима“ су „Дис“, са маржом од 14,64 одсто, и „Аман“ са 12,37.

Када се погледа колике марже себи

зарачунавају неки од највећих и најпрофитабилнијих ланаца у Европи и Америци, дакле у срцу капитализма, постаје јасно колико домаћи тајкуни заправо отимају од народа. У највећем ланцу на свету, „Волмарту“, на пример, просечна маржа је само 3,6 одсто. У британском „Тескоу“ зарада је 4,1 проценат, док се у француском „Карфуру“ обрачунава маржа од пола процента. Истовремено, у „Пекабети“ зарађују 44 одсто. Кад се то зна, није ни чудо што је „Делез“ тако лако пристао да купи Мишковићев ланац, кад очигледно никад није ни видео продавницу робе широке потрошње која зарађује тако огроман новац. Ланци у Србији који продају хлеб и млеко зарађују онолико колико зарађују технолошки гиганти попут америчке компаније Епл, фирме која производи најлуксузније компјутере и мобилне телефоне. Чак и ХП, један од највећих произвођача компју-

тера на свету има мању маржу од „Максија“ – седам према 23 одсто.

Откуд то да домаћи трговци могу да наплаћују грађанима толике марже, док њихове стране колеге „једва преживљавају“ са два-три процента зараде? Да ли су то њихови тајкуни моралнији од наших? Тешко. Одговор је – систем. Док у другим земљама, власт ради за народ, овде народ ради за власт. Тамо је картелско удруживање забрањено, а у Србији тајкуни чак ни не крију своје приватне састанке на којима се договара све, од цена па надаље. Комисија за заштиту конкуренције, тело које је формирано да би се наводно борило против оваквих злоупотреба, али које је толико неквалификовано да чак и сами бизнисмени тврде да Комисија није кадра да истражује њихове злоупотребе, до сада није покренула ниједан озбиљан поступак за картелско удруживања, а они кораци које је и покушала да предузме по правилу су падали у воду на суду, јер је ова институција и формирана тако да подражава Потемкиново село – њен циљ је да створи привид тога да у Србији постоји неко ко се бори против тржишних манипулација, али ко је својим буџетом, који одређује држава, унапред толико осакаћен да не може да ангажује компетентне сараднике, па тако не може ни да доноси решења која ће се одржати на суду.

Докле год на власти буду они који су спремни да по мишљење иду у Шекспирову улицу на Дедињу, где је угодно ушушкана вила тајкунског удружења Привредник, догле ће и грађани Србије, уместо четири одсто, својим трговцима плаћати „данак“ од чак 40 процената.

Р. В. С.

2.000 мртвих села

• У следеће три деценије од око 4 500 српских села живот ће утихнути у њих 1.200

Пише: Душан Марић

По попису из 2002. године, у селима Србије било је 46.814 трајно напуштених кућа и још 144.178 кућа које су означене као „привремено ненастањене“.

Укупно 192.000 кућа у којима се не живи. Ако је свака напуштена кућа погодна за живот четворочланог домаћинства, то значи да празним кућама у селима недостаје ни мање ни више него 770.000 житеља! Може се само претпоставити колико је вредно то напуштено богатство, јер поред кућа за становање ту су и запуштене стаје, помоћни објекти, њиве, воћњаци, шуме, ливаде...

Као другу крајност имамо Београд и друге српске градове у којима живи најмање 360 000 људи који немају свој кров над главом, већ се злопате као подстанари.

Први објављени резултати овогodiшњег пописа показују да је у последњих десет година ова трагична ситуација постала још гора. И нема ни трачка наде да би у догледно време могла да се поправи.

Јер, од укупног броја сеоских домаћинстава у скоро сваком трећем (28 одсто) живе само два члана, док у сваком седмом домаћинству (16 одсто) живе – самци.

У питању су углавном старији људи, близу животног краја.

У целој Србији само 330 села не одумире

У 1 960 српских села и засеока живот је замро. У њима нема живе душе или имају само повремене становнике, углавном у летњим месецима.

Процењује се да ће до 2030. године од 4.528 живих српских села и засеока потпуно опустети још око 1.200. Свако четврто.

У 350 села живи мање од 100, а у 352 мање од 50 становника.

Наду да српско село неће пропасти „брани“ само 330 села у којима се беле-

жи какав-такав пораст броја становника.

– У селима живи око 260.000 мушкараца који су близу педесете године живота, а нису ожењени. Када би се сваки од њих оженио и имао само по двоје деце, Србија би добила 500.000 становника.

Замислите 1.000 села са по 500 деце! Право богатство. Нажалост, данас у селима махом живе стари људи, који су и њихови последњи становници. Када они умру, села ће остати пушта. У тим селима, једине парцеле које се стално шире су сеоска гробља – истиче Бранислав Гулан сарадник Привредне коморе који је урадио последње велико истраживање о одумирању српског села.

У више од 200 српских села нема ниједног становника млађег од 20 година.

Главни разлог што су села препуна нежења јесте сиромаштво, али и несташица девојака. У потрази за бољим животом из телевизијских сапуница, девојке беже у градове, па у многим селима и они момци који би да заснују породицу, немају с ким да се ожене.

Истраживање које је у 1 621 домаћинству, из 203 села, извршила невладин организација „Сеџонс“ показује да 38 одсто сеоских домаћинстава живи у великој неимаштини, а још толико се једва „отима“ да не пређе испод границе сиромаштва.

Више нема ко да оде

Демографи у шали кажу да је миграција са југа и југоистока Србије према Нишу, Лесковцу и Београду заустављена.

Више нема ко да оде.

Они који су отишли, са собом су однели живот из Мајковца, Обилића, Ображда, Савинца, Турјана, Козила, Пржојна, Радевца, Радиновца, Секицола, Мелова, Мрковице, Падежа, Равног Дела, Црвеног Брега, Богуновца, Боровца, Велике Браине, Острозуба, Врапца, Павличине, Рајчетине, Рупља, Састав Реке...

У овим селима на људе подсећају само гробља и успомене. .

Живот у Јаворују брани само један становник, а он има 90 година. У питању је немоћна Гмитра Илић.

Од државе ни социјала
Колико је криза српског села узела маха, најбоље говори податак да само 40 одсто сеоског становништва живи од пољопривреде. Остали живе од плате коју зараде у граду, пензије, пара које им неко њихов шаље из белог света...

Небрига државе према селу види се и из чињеница да је од 80.000 старих који примају социјалну помоћ само 1.600 сељака.

Док Тадић и његови министри сваког дана, од вести до вести, верглају отрцану причу о европским стандардима, у већини српских села асфалт је луксуз, а културни живот почиње и завршава се играњем карата или домина у сеоској кафани.

Најнеповољнија ситуација је у југоисточној Србији, где је сиромашно 43 одсто домаћинства, док је у Војводини тај проценат дупло мањи.

У два села укупно – два становника

Стара планина, како јој и име каже, полако умире. Уместо у спасавање голе егзистенције оних који живе на њеним прелепим падинама, влада из Београда десетине милиона евра улаже у обезбеђивање услова за богате Нишлије, Београђане, Новосађане... који на Стару планину долазе ради провода. На десет дана.

Захваљујући небризи државе, у Папратни и Репушници живот је замро, а иста судбина ускоро ће задесити Аладинац, Шарбановац, Градиште, Дрвник, Старо Корито и Балинац. У овим селима живи укупно 50 људи, просечне старости изнад 70 година.

Од 46 села општине Бела Паланка, некадашње римске Ремизијане, многа броје последње године свог постојања. Посебно она на ободима Суве планине и Сврљишких планина.

Села Доњи и Горњи Рињ имају по једног становника. Шесторо стараца живи у Топоници, а по један старац више у Бабином Калу и Глами.

Плодне баште и оранице прекрио коров, воћњаци „подивљали“, а бивши житељи чекају милостињу државе у граду.

У Дојкинцима, највећем селу на Старој планини, сада живи 180 становника и сви су старији од 65 година. У

суседним селима, Јеловици, Брлогу, Гостуши, Паклештици, Бели, Топлом Долу и Засковцима стање је још горе.

За само десет година број становника у Медвеђи је преполовљен, а у Црној Трави остало је још око 300 радно способних становника. Ако држава не предузме неке радикалне мере у виду улагања у село и пољопривреду, на некад најбоље зидаре кућа у Европи подсећаће само зидине њихових напуштених кућа.

У општини Куршумлија, на квадратном километру у просеку живи једва девет становника.

Поређења ради, с косовске стране административне линије, у Подујеву, по једном километру живи више од 200 становника.

Само је питање када ће се та „жива маса“ полако почети преливати на огромна напуштена пространства куршумлијске општине. Неће имати ко да је застави.

У Кртоку, Дабиновцу и Шушњаку изнад Куршумлијске бање дим се вије још из неколико оцака, док су Вукојевац, Лазово, Тачевац, Врбица и Лазићи потпуно опустели.

Демографска ситуација између Куршумлије и Подујева подсећа на ону на руском Далеком истоку, уз границу са Кином. На руској страни границе су бескрајна сибирска пространства на којима скоро да нема живе душе, а на кинеској територије градови и села презагушени људима.

Најмлађи у селу – са 69 година

Само од 1991. до 2001. године број становника у осам општина Тимочке Крајине смањен је за 31.000.

Јовица Велојић је најмлађи житељ Заглавка, села у Тимочкој крајини.

Има „само“ 69 година. Он једини у селу још може да управља трактором и оде до Калне, да купи намирнице или неког од 10 година старијих комшија одвезе до лекара.

Ново Корито, недалеко од бугарске границе, некад је било велико и развијено село. О томе сведочи и више од 450 објеката.

Нажалост, живота има тек у свакој петог кући. Већ 20 година напуштена је и породична кућа садашњег премијера Мирка Цветковића. Већ 20 година школа, кафана и задружни дом не отварају врата.

– Село изумире брзином која просто застрашује – каже пензионер Слађан Тодоровић. – Пре шест година имали смо 100 трактора, а сада је толико људи. У последњих седам година родило се само једно дете. Село има три ђака, а и они у школу одлазе у пет километара удаљено Минићево.

Одумирање села довело је до тога да се куће и сеоска имања продају у бесцење.

Док у Београду подстанари за изнајмљивање кућа и мало већих станова плаћају и по 5.000 евра годишње, само стотинак километара даље за те паре може се купити цело имање.

Ако се драстичан пад цене кућа и имања у планинским и најудаљенијим пределима Србије некако и подразумева, изненађује да се то исто догађа у „дворишту“ престонице – у плодној и развијеној Војводини.

Само у Бачкој и Банатском Потисју има око 2.000 напуштених сеоских кућа, од којих се неке нуде на продају за 2.000 евра. Али купаца нема.

У Меленцима, највећем селу у Банату, 200 кућа нема станаре. Већина је на продају. За неколико хиљада евра.

Најскупље продата кућа у Купусини код Апатина коштала је 10 000 евра.

У Рабини, најмањем селу у општини Сомбор, на продају је 15 кућа.

Иако су у питању домаћинства са окућницама, до којих се стиже асфалтом, са великим плацевима, струјом, водом и телефоном, њихова цена не прелази 15.000 евра.

Кућа од 1.000 евра

У Међи код Зрењанина мању кућу, у којој може да се живи, могуће је купити за 1.000 евра. Али ни за њих нема купаца.

У Мокрину живот је замро у 500 кућа. Најјефтиније коштају 4.500, а најскупље око 15.000 евра.

Ништа боље није ни у селу Телећка, у којем је празно 100 кућа. Неке од њих не коштају више од 3.000 евра, али купаца нема.

У многим деловима Војводине могуће је хектар плодне панонске земље купити за 1.000 евра.

Кад се то има у виду, није ни чудо што њиве у неким деловима јужне и југоисточне Србије – немају никакву цену.

Власници немају коме ни да их поклоне, јер су дажбине које треба платити приликом преноса веће од њихове вредности.

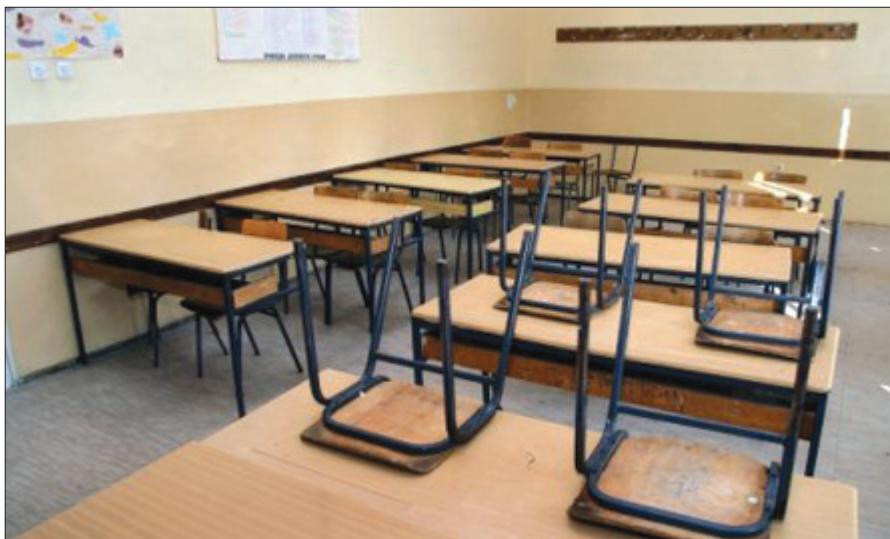
Кад су Општина Краљево и једна фондација упутиле јавни позив за куповину сеоских имања ради њиховог насељавања избеглицама из колективних центара, очекивали су највише педесетак понуда. Стигло их је више од 500. И већина власника је истакла цену која је далеко испод економске.

Учитељица Маја и ђак Михајло – цела школа

У основној школи у Градњу, 30 км од Врања, не тако давно било је више од 300 ученика, а сада нема ни 300 становника. А у великој основној школи од шест учионица пет зврји празно. У јединој која није празна једнак је број ђака и учитеља. Један ђак и једна учитељица. Михајло Марковић, ученик другог разреда и његова учитељица Маја Савић.

– Тужно је, али шта ћу... гледам да Михајло што мање осети самоћу. Кад ујутро дође, заједно доручкујемо, онда учимо, пишемо, играмо се... све како налаже школски програм – каже учитељица.

Поједине куће од 70-80 квадрата, врло угодне за становање, са 30 до 50 ари земљишта, неки домаћини су продали за мање од 10.000 евра

Завршни ударац грогираном српском селу задаће, а ко би други, влада у Београду и њени ментори са Запада.

Приликом последње посете Србији представници Међународног монетарног фонда донели су и захтев да се затвори свака школа која има мање од 30 ученика!

Ако Влада Србије прихвати овај лудачки захтев, огромна пространства на југу, истоку и југоистоку Србије остаће без школа и без ђака.

Јер има делова Србије у којима се ни у пречнику од 100 километара не може сакупити ђака за једно одељење.

Било би занимљиво чути како су финансијски лешинари из Лондона, Париза и Брисела смислили како ће првачићи из удаљених села Старе планине или Тимочке Крајине путовати и до 50 километара удаљених школа. Хоће ли сваког дана прелазити по 100 километара? Ко ће их и чиме превозити?

Или ће децу присилити да тек што угледају овај свет напусте родни крај и топлину родитељског мењају за хладноћу ђачког дома?

Пошто нема разумног родитеља који ће пустити да му дете од седам или десет година буде само, становницима на стотине села у Србији остаће само две могућности – да децу не шаљу у школу или да се заједно са њима селе у села и градове у којима школе овом „реформом“ не би биле угашене.

А то значи још брже пустошење и одумирање српских села, што је и крајњи циљ оних који предлажу овакве лудачке идеје. Њима треба Србија са што мање Срба.

Приватни бизнис државне секретарке Драгијане Радоњић Петровић

Од Колета и Бека до државне фотеље

- Државна секретарка у Министарству економије и регионалног развоја има власничке уделе и акције у чак 36 привредних друштава и банака у Србији, Црној Гори и на Кипру, има заједничку брокерску фирму са Миодрагом Костићем, а својевремено је имала и заједничку фирму са Миланом Беком, коме је помагала у куповини Луке Београд и Компаније Новости

Пише: Иван Нинић

Влада Србије именовала је почетком марта 2010. године Драгијану Радоњић Петровић на функцију државног секретара у Министарству економије и регионалног

развоја, уз обавезу да се стара о развоју малих и средњих предузећа, али и о равномерном регионалном развоју. Ова госпођа је широј јавности позната као генерална директорка брокерске куће MV Investment. Осим тога, члан је Америчке привредне коморе и утицајног клуба тајкуна „Привредник“ са Дедаиња, у коме чланство годишње кошта 100.000 евра и који активно учествује у креирању економске политике, саставу владе и избору државних функционера. У имовинској карти Драгијане Радоњић Петровић стоји да има четири стана, једну кућу и пословни простор, а осим тога има власничке уделе и акције у чак 36 привредних друштава и банака у Србији, Црној Гори и на Кипру.

Заборавила на закон

Са аспекта примене Закона о Агенцији за борбу против корупције, државна секретарка била је у обавези да, у року од 30 дана од дана именовања на функцију, изврши пренос управљачких права у свим привредним друштвима у којима има власнички удео већи од 3 одсто. Идући тим трагом, новинар „Велике Србије“ утврдио је да је пренос управљачких права (100 одсто удела) у предузећу Rose Capital д.о.о. са Драгијане Радоњић Петровић на друго лице извршен 27. 12. 2010. године, и то на основу уговора који је закључен 17. 12. 2010. године. Дакле, уместо да законску обавезу изврши најкасније у року од месец дана, др-

жавна секретарка је то учинила са седам месеци закашњења и тиме је директно прекршила закон.

У брокерском предузећу MV Investment д.о.о. Драгијана Радоњић Петровић такође има власнички удео (30,05 одсто) и у рубрици „забележбе“ на сајту АПР-а није био евидентиран пренос управљачких права у првој половини септембра 2011. године. Због тога се новинар „Велике Србије“ 19. септембра обратио АПР-у уз захтев да му се доставе информације да ли је пренос права управљања уопште извршен и евидентиран, те уколико јесте када је то учињено. Док је новинар чекао писани одговор, догодио се неочекивани преокрет па је тако на сајту АПР-а осванула „забележба“ да је регистрован пренос права управљања са Драгијане Радоњић Петровић на друго лице. Промена је унета 23. септембра, односно четири дана након што је новинар „Велике Србије“ поставио спорно питање. Да скандал буде већи, уговор о преносу управљачких права сачињен је 19. септембра, тј. истог дана када је новинар затражио одговор од АПР-а. Дакле, све указује да је из те државне

агенције брже-боље дојављено Драгијани Радоњић Петровић да се неко распитује о поштовању њене законске обавезе.

Осим предузећа регистрованих у Србији, Драгијана Радоњић Петровић накнадно се присетила да треба да изврши обавезу преноса управљачких права и у својим страним фирмама. „Именована је обавестила Агенцију да су у току поступци преноса управљачких права у предузећима Rose Capital LTD Кипар и Ransome Consolidate Co VBI која су регистрована у иностранству“, наводи се у одговору који је добио новинар Велике Србије од Агенције за борбу против корупције. А ко су „оргаџи“ државној секретарици у споменутом страним предузећима и шта је њихова делатност, јавности у Србији није познато.

Коле главни „играч“

Апсолутни власник предузећа Rose Capital д.о.о. Београд које је регистровано за „консултантске активности у вези с пословањем и осталим управљањем“ је Драгијана Радоњић Петровић. Она је управљачка права до престанка државне функције пренела на извесну

Снежану Глигоријевић из Београда. Интересантно је да је на сајту пословног клуба „Привредник“, чији је члан Радоњић Петровић, као свој контакт поставила мејл адресу управо са именом Снежане Глигоријевић и екстензијом „@merg.gov.rs“, што индицира да је и госпођа Глигоријевић такође запослена у Министарству економије и регионалног развоја.

У свом другом предузећу MV Investment Драгијана Радоњић Петровић има удео са већинским власником, бизнисменом Миодрагом Костићем. Коле је преко своје МК GROUP унео капитал од 11.697.323,57 евра у заједничку фирму која је регистрована за „брокерске послове с хартијама од вредности и берзанску робу“. С друге стране, државна секретарка је двоструки сувласник јер на лично име има уплаћен капитал од 5.407.317 евра (254.852 акције или 30,05 одсто), док је преко своје фирме Rose Capital д.о.о. уплатила капитал од 891.240,22 евра. Међутим, да у предузећу MV Investment све конце вуче Миодраг Костић најбоље сведочи то што је Драгијана Радоњић Петровић пренела управљачка права на извесну Војку Трипковић из Новог Сада. А одређена финансијска документа из АПР-а и са Београдске берзе показују да годинама уназад Војка Трипковић фигурира као битна карика у оквиру МК Group Миодрага Костића.

Она је 2004. године била финансијски директор у МК Commerce, док је у предузећу Агроорема АД Београд, које послује у оквиру МК Group, била члан Надзорног одбора 2006. године, а члан Управног одбора 2009. године. У 2007. години Војка Трипковић потписивала се као директор МК Commerce, извршни директор МК Group, председник Надзорног одбора Agrounija-Indija, члан Надзорног одбора Labudnjača-Vajska и Granexport-Beograd, иначе фирми које су у Костићевом власни-

штву. Почетком 2011. године Војка Трипковић је директор Костићеве фирме Sunoko д.о.о. из Новог Сада, члан УО предузећа Šećerana-Jedinstvo АД из Ковачице и члан УО Jugozapadna Ваџка АД из Бача. У регистру АПР-а Војка Трипковић је уписана и као законски заступник фирме МК Invest д.о.о. из Новог Сада, која послује у оквиру МК Group.

У бизнису са Беком

Спрега и пословни однос са Миодрагом Костићем и податак да Костићева најближа сарадница Војка Трипковић тренутно заступа приватне интересе и врши управљачка права у име и за рачун Драгијане Радоњић Петровић, није једини аргумент који ову државну секретарку ставља у позицију могућег сукоба интереса. Према подацима АПР-а она је била у пословном односу и са бизнисменом Миланом Беком коме је помагала приликом куповина акција компаније Новости и Луке Београд. Заједничку фирму Rose Asset Management д.о.о. са по по 33,33 одсто удела Драгијана Радоњић Петровић, Милан Беко и Миодраг Костић основали су 18.7.2008. године. Фирма је 9. 6. 2009. године избрисана из привредног регистра и тада је сачињена и забележба да се одлуком оснивача пословне књиге и документација Rose Asset Management д.о.о. поверава на чување управо Драгијани Радоњић Петровић.

Интересантно је да је директор друштва за управљање инвестиционим фондовима Rose Asset Management д.о.о. био Горан Мрђа. Иначе, пре тога Мрђа је био извршни директор Агенције за приватизацију, а потом је под Бековим патронатом постао члан УО Луке Београд и компаније Новости. Према подацима Савета за борбу против корупције Владе Србије, фирма Worldfin Милана Бека на дан за понуду за преузимање акција Луке Београд

није имала потребна новчана средства, нити банкарску гаранцију. Заправо банкарска гаранција Нуро банке гласила је на брокерску кућу MV Investment Драгијане Радоњић Петровић, а не на Бекову фирму, без обзира што је чланом 78. Закона о тржишту хартија од вредности, који је важио у време преузимања акција Луке, предвиђено да је „понудилац дужан да, пре почетка понуде за преузимање акција, новчана средства депонује код банке... или да обезбеди банкарску гаранцију издату на исти износ“.

Лука, Новости, Ц Маркет...

Брокерска кућа MV Investment је такође куповином 960 акција на Београдској берзи постала власник 14,24 одсто акција Новости, док је као физичко лице Драгијана Радоњић-Петровић купила 0,8 одсто акција. Према речима Драгијане Радоњић Петровић из септембра 2006. године, брокерска кућа MV Investment је „купила акције Новости са намером да их препрода, а не да буде један од сувласника те компаније“. „Као брокер MV Investment тргује на берзи за друге инвеститоре, али и за свој новац купује акције профитабилних компанија“, рекла је тада Драгијана Радоњић Петровић. Према најновијим подацима Централног регистра за хартије од вредности, данас се MV Investment уопште не налази на списку првих 10 акционара, док Милан Беко преко три своје фирме (Argos Holding GmbH, Trimax Investments GmbH, Karamat Holdings Limited) у компанији Новости има пакет од 62,4 одсто акција.

Поред трговине акцијама Луке Београд и компаније Новости, фирма државне секретарке Драгијане Радоњић Петровић и Миодрага Костића MV Investment учествовала је у трговини акцијама Ц Маркета, а у децембру 2010. године пред Комисијом за заштиту конкуренције заступала је интересе предузећа Rudnar Group АД тајкуна Војина Лазаревића. Пошто Закон о Агенцији за борбу против корупције прописује да „функционер не сме да користи јавну функцију за стицање било какве користи или погодности за себе или повезано лице“ (члан 27, став 4), намеће се питање да ли Драгијана Радоњић Петровић, као државни секретар у сектору привреде, може објективно да разграничи приватни и јавни интерес. Да ли државна секретарка својим „ортацима“ Миодрагу Костићу и Милану Беку и колегама из клуба „Привредник“ са Дедиња може и сме да изговори „не“?!

Високи функционер СНС-а Горан Кнежевић треба да каже

Како је нестао хотел

- Друштвена фирма *СМ турист*, чији је директор био бивши градоначелник Зрењанина Горан Кнежевић а сада члан председништва Српске напредне странке, фантомски је продала одмаралиште на Макарској ривијери, у Промајни, које није ушло у имовину предузећа приликом приватизације 2003. године, а које делом припада Самосталном синдикату из Зрењанина. Радикали поседују уговор који потврђују да је управо Кнежевић 2000. године продао поједине објекте у Хрватској

На иницијативу Одборничке групе Српске радикалне странке, Скупштина града Зрењанина је још у септембру ове године разматрала извештај о току и епилогу криминалних и тајкунских приватизација у Зрењанину. Кроз „руке“ Агенције за приватизацију Републике Србије прошло је чак 69 предузећа са територије Зрењанина, која су за багателу распродана, а потом систематски пустошена на штету државе, града и радника који су завршили на улици. Према званичним подацима, до тренутка хапшења некадашњег градоначелника Зрењанина и тадашњег високог функционера ДС-а Горана Кнежевића, у буџет града, по основу приватизације, слило се 79 милиона динара, а након тога око 6 милиона динара. Дакле, највећа распродаја предузећа и уплата цркавице од 5 одсто, колико по закону припада локалном буџету, забележена је управо за време Кнежевићевог мандата.

Улога и значај новопеченог шефа зрењанинских напредњака, високог функционера Српске напредне странке и бившег градоначелника Зрењанина, Горана Кнежевића, у приватизационом процесу у том граду је утолико већа ако се зна да је управо он био на челу предузећа СМ турист које је данас образац пљачкашке и тајкунске приватизације. Напредњака коме се тренутно суди у Специјалном суду у Београду, својевремено је оптужио и његов наследник у фотељи градоначелника, „демократа“ др Милета Михајлов, речима да је управо Кнежевић одговоран што је Зрењанин остао без неколико одмаралишта широм бивше Југославије. Иначе, права је мистерија то како је Зрењанин у последње две деценије остао без права управљања која је имао над десетак одмаралишта и туристичких објеката. Радикали су

дошли до одређених докумената и уговора које потврђују да је управо Горан Кнежевић, као директор СМ туриста, продавао поједине објекте у Хрватској.

Амнезија или тактика

Држава је преко Агенције за приватизацију, 31. марта 2003. године, по цени од 2.972.000 динара, а уз обавезне инвестиције од 3.874.000 динара, продала предузеће СМ турист из Зрењанина конзорцијуму који је предводио контроверзни бизнисмен из Суботице Момчило Рајић, познатији као „Спас“. Овој продаји претходила су два неуспешна покушаја продаје СМ туриста у децембру 2002. године и фебруару 2003. године, када су дате почетне аукцијске цене од 5.776.000 динара, односно 2.949.000 динара. У проспекту фирме који је сачињен пре закључења приватизационог уговора, а према подацима са сајта Агенције за приватизацију, таксативно је наведена имовина која је предмет приватизације. То су Мотел Шумице у Зрењанину, пословни центар у склопу ког је рибарница, продавница и гаража у Суботици, компјутери, путничка возила „опел вектра“ и „дација“ и „експрес апарати“.

Интересантан је податак да у проспекту предузећа СМ турист пре приватизације, који је био најважнији документ за аукцијску продају у Агенцији за приватизацију, није било уписано одмаралиште на Макарској ривијери, у Промајни.

То је приморало раднике и мале акционаре СМ туриста да цео случај пријаве полицији, захтевајући да се испита ко је и како „заборавио“ да прибележи постојање највреднијег објекта, који практично није ни продат конзорцијуму Момчила Рајића из Суботице. А пошто одмаралиште у Промајни није било предмет аукцијске продаје онда се намеће питање како је на рачун СМ туриста и његовог купца, средином 2006. године, могло да се слије 399.965 евра?! Ова трансакција наводно је извршена преко норвешке фирме, односно инвестиционог фонда Рекап Интернешенал, који иначе има искуства у распродаји имовине српских фирми на територији Хрватске. Овај фонд је у периоду 2004-2006. године, од око 20 предузећа из Србије, за ситне паре откупио право на располагање имовином у Хрватској.

Синдикат сувласник

Један од сувласника спорног одмаралишта у Хрватској, које је функционисало у оквиру СМ туриста је и Самостални синдикат из Зрењанина, који је ову причу актуелизовао у јавности и пред надлежним државним органима. Уколико се погледа садржина уговора који датира од 15. јуна 1970. године, очигледно је да је тадашње Синдикално веће града Зрењанина учествовало у претежном финансирању изградње одмаралишта у Промајни. Чак је инспекторка некадашње Службе друштвеног књиговодства-Филијала Зрењанин, 24. јула 1970. године, извршила контролу овог улагања које је по-

који поседује Српска радикална странка, а који је Кнежевић потписао са Драшком Илићем, директором фирме Еугосот из Сплита.

У својству директора, Кнежевић је са хрватском фирмом уговорио продају имовине СМ туриста за суму од милион тадашњих немачких марака. У уговору не пише који објекти су у питању, већ се наводе само зграде са бројевима одређених катастарских парцела у катастарској општини Баст-Башка Вода (Хрватска), где се иначе налази спорно одмаралиште. Такође, у уговору стоји да је СМ турист власник објеката на парцелама које су предмет продаје, али да у земљишним књигама није наведен као власник, те да ће по-

одредио цену и коме је новац од продаје отишао, требало би да утврде туристичко и полицијско.

Трговци „на црно“

Пре приватизације, предузеће СМ турист било је једно од најчувенијих на територији Зрењанина и шире, а дефинитивно је опустошено када је дошло у руке новог власника Момчила Рајића из Суботице. Осим багателне цене, вредних некретнина и имовине фирме, очигледно је да Рајића није мотивисало ништа друго па ни то да настави континуитет дотадашње делатности. Извлачење новца и черупање СМ туриста од стране новог власника резултирало је блокадом рачуна предузећа. Затим је над СМ туристом, решењем Привредног суда у Новом Саду, 6. августа 2010. године, покренут стечајни поступак који је окончан 1. марта, да би већ 11. априла 2011. године фирма била обрисана из привредног регистра.

Иначе, директор предузећа је био нико други него купац Момчило Рајић, док је председник Управног одбора био извесни Горан Гвозден. Остаје отворено питање да ли ће овај тандем икада одговорити због намерног уништавања и гурања у стечај СМ туриста?!

Какав је профил људи у питању најбоље сведочи податак да је у септембру 2010. године полиција ухапсила Момчила Рајића и његових 11 сарадника, међу којима је био и Горан Гвозден, због сумње да су „на црно“ продавали алкохолна пића. Рајић је био већински власник предузећа Панон из Црвенке, док је Гвозден био директор те фирме. Према наводима МУП-а, они су од новембра 2009. године до септембра 2010. године „на црно“ продали 305.880 литара жестоких пића, док се сумња да је 2008. године, у истој фабрици, произведено чак 19 милиона литара рафинерисаног етил алкохола и то без евидентирања у пословним књигама.

У периоду 2009-2010. године сумња се да је држава оштећена за 600.000 евра, а у периоду пре 2009. године за око 2,7 милиона евра. Осим тога, осумњичени се терете да су злоупотребом положаја, овлашћења у привреди и фалсификовањем исправа себи прибавили противправну добит од преко 17,6 милиона динара.

Р. В. С.

Горан Кнежевић преварио синдикат

На седници Скупштине града Зрењанина, председник Одборничке групе СРС Саша Сантовац поставио је питање ко је и како могао да прода одмаралиште у Промајни, показујући документ (уговор) из ког се види које су све фирме са Самосталним синдикатом у Зрењанину стварни власници одмаралишта. „Одмаралиште је 2000. године продато без сагласности овог синдиката, као једног од власника. Како је то могуће и коме је припао новац? То треба питати Горана Кнежевића, садашњег функционера СНС и бившег градоначелника, који је пре тога био у СМ туристу“, рекао је Саша Сантовац.

тврђено као неспорно и законито.

„Са још шест зрењанинских предузећа, од којих нека више не постоје, укњижени смо као сувласници скоро две трећине хотела у Промајни, који има неколико зграда, укупне површине 3.000 квадратних метара. Чим смо 2006. сазнали да га је продао нови газда зрењанинског СМ туриста, један од сувласника, предузели смо све да наши, али и хрватски државни органи, испитају статус некретности. Али, до данас никакав одговор нисмо добили“, рекао је својевремено председник овог синдиката Марко Малешев. Он је истакао да је газда СМ туриста контроверзни бизнисмен из Суботице Момчило Рајић Слас купио то угоститељско-туристичко предузеће „за тепсију рибе“.

Продавац Кнежевић

Хрватима је имовину СМ туриста продавао и тадашњи директор предузећа Горан Кнежевић, о чему сведочи уговор од 16. фебруара 2000. године

кренути поступак пред органима у Србији да се укњижи као крајњи власник!? Када стигне таква потврда да је СМ турист укњижен као крајњи власник, Еугосот из Сплита у року од 30 дана извршиће уплату суме од милион немачких марака, предвиђа се чланом 1. спорног уговора који је потписао напредњак Горан Кнежевић.

Коју и чију имовину је Горан Кнежевић продао Хрватима и кога је питао да ли може и сме да прода, како је

Рат унутар Српске напредне странке
збуњује комуналне службе и судске органе

Вучић напада Тому, суд позива Шешеља!?

Председник Српске радикалне странке, Војислав Шешељ, добио је, под претњом принудног привођења, позив прекршајног судије у Београду због непрописно лепљених плаката у Шапцу. Ради се о плакатима на којима је лик Томислава Николића и текст „Издао је кума, издаће и вас“. Ово је само један у низу плаката против Николића који су се последњих месеци појавили на улицама српских градова. Потпуно је невероватно да је комунални инспектор, који је поднео пријаву, закључио да су то плакати Српске радикалне странке.

Вучић против Николића

Цела Србија зна да су Александар Вучић и Томислав Николић у сукобу и да покушавају један другог да склопе из политичког живота. Када су у питању ови плакати, читав Шабац је препричавао да су их лепили активисти Вучићевог крила напредњака. Српска радикална странка је предложила суду сведоке који су видели да су плакате лепели млађи људи обучени у сиве, танке јакне које су на леђима имале лого Српске напредне странке.

Ово није једини поступак, већ су Војислав Шешељ и Српска радикална странка добили позиве прекршајног судије по истом основу и за 28. децембар и 10. јануар. Сада очекујемо да ће Суд за прекршаје, у складу са истакнутом претњом на позиву, привести Војислава Шешеља на ова рочишта.

Кампања на улици и интернету

Плакати „Издао је кума, издаће и вас“ нису једини материјал које крило Српске напредне странке лојално Александру Вучићу лепи против Томислава Николића. Недавно је центар Београда био излепљен налепницама са сликом руковања Томислава Николића и милитантног муфтије из Новог Пазара Муамера Зукорлића, на којима је писало „Ево нама новог кума“. За лепљење ове налепнице Вучић је, осим

активиста Српске напредне странке, користио и чланове једне омладинске организације.

Велики број омладинаца СНС и путем интернета води кампању против председника своје странке, качећи разне фотомонтаже, погрдне поруке и коментаре. Реч је о организованој кампањи која, као и на плакатима, има за циљ да покаже Николића као издајника и лажова.

Вучић није ништа бољи

Иако од покретања кампање против Николића, Вучић покушава за то да оптужи неке противничке странке, у јавности се све чешће говори о њему као аутору плаката против председника своје странке. Тим пре, што се ни на једном од плаката не напада Александар Вучић.

Добро је што из саме Српске напредне странке покушавају да представе свог председника у правом светлу, као издајника и преваранта, међутим, грађани треба да знају да Вучић није ништа мањи издајник од Томислава Николића. Њихова издаја добро је позната целој Србији и није потребан никакав плакат да би се то доказало.

Шешељ долази

Док се лидери мафијашке странке гложе око водеће позиције, суд позива Војислава Шешеља који се пред Хашким трибуналом бори за истину о српском народу. Међутим, судија треба да буде само мало стрпљив јер Шешељ ускоро стиже у Србију, а тада ће се он постарати за то да се на оптуженичкој клупи нађу прави криминалци.

Р. В. С.

ЕУ обмане

Српска радикална странка је једина политичка опција која је одувек била против уласка Србије у Европску унију и против процеса придруживања тој антисрпској организацији. Разлози за то су многобројни, од политичких, преко социјалних до економских. Европска унија је у свакој фази процеса придруживања тражила од Србије да предузима кораке који ће довести до практичног признавања независности Косова и Метохије, што је сада постављено и као формални услов за добијање статуса кандидата. Све време, а то само радикали стално истичу, европске банке пљачкају грађане Србије, потпомогнуте буџетом који нам пише ММФ и који удара на угрожене слојеве грађанства.

Док нас власт убеђује да то морамо да истрпимо да би једнога дана уживали у европском благостању, десило се оно на шта је СРС све време упозоравала. Европска унија је иструлила изнутра и распада се бројећи последње дане. Уместо слика обећаног раја, на европским телевизијама могу се видети само извештаји и прогнозе о датуму када ће евро пропасти. То је онај исти велики евро, у замену за који је власт хтела да да Косово и Метохију, Војводину, Рашку и у замену за који су задужене наредне три генерације у Србији.

„Велика Србија“ наставља с анали-

зом положаја новопримљених чланица у Европску унију, тзв. млађих партнера, за које улазак у ову климаву асоцијацију значи коначан крах. У овом броју, после Бугарске, бавимо се Хрватском.

Пошто 9. децембра Србија није добила кандидатуру за улазак у Европску унију, све су учесталији коментари да је Србије постала губитник, за разлику од Хрватске којој је тог истог дана обелодањен датум њеног уласка у ову интеграцију. У коментарима да би Србија требало да се угледа на Хрватску, међутим, нема ниједне озбиљније анализе шта је Хрватска заправо добила током процеса приступања ЕУ а шта је заправо изгубила. Потписивањем Уговора о приступању, све недоумице око тога да ли ће и кад Хрватска постати члан ове заједнице избрисане су. Али тек сада на ред долазе нове недоумице и недаће.

Ако за тренутак и оставимо по страни питање опстанка еврозоне и саме ЕУ, иако је то најактуелнија тема у овом тренутку, они се сада први пут суочавају са правим значењем чланства за малу Балканску земљу у овој скупини држава – статусом млађег партнера, да не кажемо другоразредног, од којег се очекује да много слуша, а врло мало да говори.

Тако је, за почетак, Хрватској испостављен рачун, такорећи годишња чланарина за приступ бриселским ходницима у износу од 3,6 милијарди куна или око 480 милиона евра. Ова цифра, равна једном проценту хрватског бруто домаћег производа, представља новац који ће Загреб у 2012. морати да издвоји како би подмирио све обавезе које чланство у ЕУ са собом носи. Управо због тога у Хрватској се ових дана воде озбиљне дебате око буџета за наредну годину, с обзиром да ће сада државни дефицит достићи чак десет милијарди куна. Због уласка у ЕУ, хрватски политичари ће чак морати да покаже и раније давана обећања и да повећају задуженост своје земље, како би негде пронашли потребан новац.

То, међутим, није све. Хрватски спољни дуг већ сада је на нивоу од 102 процента БДП-а, а јавни дуг је на око 42 процента, са тенденцијом брзог раста. С обзиром да криза еврозоне, за

коју је Хрватска драстично везала своју економију последњих година, све више узима маха, у Загребу процењују да ове године неће успети да остваре чак ни анемичан привредни раст од 1,5 одсто, колико су се надали, већ ће највероватније или убележити скоро непостојећи раст од око пола процента, или ће им држава чак пасти у рецесију.

Стога не треба да чуде изјаве тамошњих независних аналитичара да „кад еврозона добије кијавицу, Хрватска заради тешку упалу плућа“, као ни донедавно прећуткивана признања хрватских стручњака о томе да њихова држава, ипак, по рангу није ни близу старијим чланицама Уније.

Тако је недавно, говорећи о све већем задуживању државе, један од загребачких аналитичара прокоментаришао да се не треба заваравати, већ схватити да је Грчка далеко битнија Европској унији, превасходно због гео-

ступном периоду политичари традиционално свим силама крију мане Европске уније, како би своје бирачко тело придобили за идеју европских интеграција.

Штавише, будући да су истраживања јавног мњења у свим земљама ЕУ показала да је током периода приступања ентузијазам за учлањење, без изузетка, опадао са сваком кораком којим су се њихове државе ближиле тој заједници, односно како су грађани сазнали све више о правој ЕУ, тако су и политичари у тим државама постајали све некритичнији у својој хвали Уније и све спремнији на политичке и економске компромисе. Међутим, када једном земља постане чланица Европске уније, та брана која је раније спречавала искреност у свим деловима друштва, отвара се и на сцену ступа стварност.

А она у случају Хрватске уопште не делује привлачно.

стратешког положаја и Медитерана, па би стога кризу јавног дуга у Хрватској, бриселске главешине решиле по кратком поступку и врло оштрим мерама на рачун њених грађана.

Овакве речи ретко су се могле чути у ранијем периоду када је Хрватска тек преговарала о чланству, јер у претпри-

Стању хрватске привреде кумовала Европска унија

Са 294.000 незапослених, од којих је њих 150.000 посао изгубило у последње две године, хрватско друштво налази се пред социјалним крахом. Парадоксално, барем ако се верује свему што се сервисирало тамошњим грађани-

ма, као што се сервира и овдашњим, за такво стање у привреди Хрватске у великој мери одговорна је управо Европска унија.

Наиме, либерализам као идеја водиља ЕУ строго се намеће свим потенцијалним члановима овог клуба. Тако је и Хрватска још одавно морала да пристане да отвори своје тржиште пољопривредних производа за земље Уније, што је резултирало уништавањем њене пољопривреде и астрономским скоком увозних прехранбених производа. Иако је конкурентност, теоријски посматрано, генератор развоја привреде, чињеница да је Хрватска широм отворила своје тржиште прехранбених производа пре него што је своје сопствене фирме ојачала довољно да могу да се носе са француским и немачким произвођачима, резултирала је урушавањем базе домаће привреде. Смањење понуде, односно релативна скупоћа хрватских фабрика, погурала је увоз, који је повећан за читавих 800 милиона долара, а очекује се да ће уласком у ЕУ ова бројка само бити још већа.

Према медијским анализама у тој земљи, од када је 2000. Хрватска почела да примењује Споразум о стабилизацији и придруживању па до данас, увоз пољопривредних добара у Хрватску повећан је два пута. У протеклој деценији власти су уложиле чак 6,6 милијарди евра кроз субвенције у развој пољопривреде, али је крајњи резултат тога био скок пољопривредне производње од само 341 милион евра. Просто речено, новац је бачен.

Уласком у Европску унију, проблем ће се само повећати.

Правила Уније налажу Хрватској потпуно укидање царина на робу која долази из осталих држава заједнице, што помаже расту увоза, док истовремено остале земље региона, укључујући ту и Србију, имају право да задрже царине на пољопривредне производе према Хрватској, као чланице ЕУ.

Тако ће, опет парадоксално, улазак Хрватске у ЕУ можда највише погодити управо Србији и осталим државама окружења, а можда најмање самој Хрватској, која се толико одрицала ради постизања тог циља.

Док уживамо плодове већег извоза наше робе у Загреб и мањег увоза загребачке робе у Београд, можда је прави тренутак да се запитамо да ли је то заиста пут којим и ми желимо да кречемо и да ли је то циљ на који желимо да стигнемо.

Р. В. С.

У Аустрији референдум за излазак из ЕУ

У Аустрији су се стекли услови за покретање процедуре за изјашњавање становништва о иступању из Европске уније. Наиме, Савез противника ЕУ прикупио је 9.000 потписа и документ предао Министарству унутрашњих послова. Покретац иницијативе Франц Јозеф Планк објаснио је да Аустријанци не желе више Европску унију „јер је она деспотија на путу ка диктатури, функционише недемократски, тера привреду у неолиберализам и приморава европске народе да ратују у мисијама НАТО пакта“.

Најџел Фериц, један од најжешћих заговорника укидања Европске уније

ЕУ – диктаторски, малигни и луди експеримент

Најџел Фериц је британски политичар, један од лидера Партије за независност Уједињеног Краљевства и посланик у Европском парламенту. Фериц је, несумњиво, најоштрији критичар Европске уније и у Европском парламенту и у Великој Британији. Његова политичка залагања су усмерена ка укидању ове творевине, за коју истиче да „нико не би требало да се прикључи нефлексибилном, диктаторском, у најбољем случају обмањујућем или у најгорем случају малигни и лудом експерименту какав је ЕУ“.

Фериц у својим театаралним наступима вербално касапи све кључне фигуре овог „диктаторског експеримента“, а на његовој листи су редовно председник Европске комисије Жозе Мануел Барозо и председник Европског савета Херман Ван Ромпај. Остало је упамћено да је за Ван Ромпаја рекао да има „харизму мокрог дроњка и из-

„Шта ви, људи, дођавола, уопште мислите да сте?!“

Завршна седница Европског савета на тему финансијске управе 28. октобра 2010.

Најџел Фериц: Добро јутро, господине Ван Ромпај. Председник сте годину дана, и за то време цела грађевина почиње да се распада. Влада хаос. Новца понестаје. Трбало би да вам захвалим. Можда треба да budete симбол ЕУ скептицизма. Али, погледајте ову салу од јутрос. Погледајте ова лица, тај страх, тај бес. Јадни Барозо изгледа као да је видео духа. Почињу да схватају да је игра готова. Па опет, у очајничком покушају да очувају свој сан, покушавају да уклоне... последње трагове демократије из система. И лично је јасно да нико од вас није ништа научио. Када ви, господине Ван Ромпај, кажете да нам је ЕУ донела стабилност, можда бих могао да вам признам да имате добар смисао за хумор. Али зар није то, у ствари, само менталитет бункера (стање свести у којем је био Хитлер пред крај живота). Ваш фанатизам је потпуно очигледан. Тврдили сте да лажу они који су говорили да националне државе могу постојати и у глобализованом свету у 21. веку. Можда је то тачно у случају Белгије, која нема владу већ 6 месеци, али никако у свим осталим државама чланицама ове уније, а можда је то разлог што видимо страх на лицима... Људи све гласније говоре: „Не желимо ову заставу, не желимо ову химну, не желимо ову политичку елиту. Желимо да се цела ова ствар баци на ђубриште историје. Имали смо грчку трагедију средином године, а сад имамо ову ситуацију у Ирској. Знам да је глупост и похлепа ирских политичара у великој мери допринела томе. Није требало да се придруже ЕУ... Претрпели су велику штету од ниских камата, лажног успона и тешког пада. Али, погледајте ваш одговор њима. Речено им је, док им се влада распада, да не би било у реду да распишу опште изборе. Чак им је комесар Рен рекао да би прво требало да усвоје буџет, пре него што им се дозволи да распишу опште изборе. Шта ви, људи, дођавола, уопште мислите да сте?! Ви сте веома, веома опасни људи. Ваша опсесија стварањем ове ЕУ државе значи да сте срећни што ћете уништити демократију. Изгледа да сте срећни што ће милиони и милиони људи бити незапослени и сиромашни. Небројени милиони ће патити само да би се ваш евросан наставио. Е, па неће моћи! Зато што је Португалија следећа. Са дугом који износи 325 одсто националног дохотка, они су следећи на листи. А после тога, претпостављам да ће бити Шпанија. А износ потребан да се Шпанија извуче биће 7 пута већи него за Ирску, и тако ће све резерве за помоћ бити потрошене. Неће бити више новца.

глед нижеразредног банкарског службеника“.

У својим духовитим и театралним наступима Фериц разобличава суштинску устројства Европске уније – те корумпиране машинерије у којој се све врти око новца, јер је циљ да они на врху имају што више, а све преко грбаче обичних грађана. „ЕУ мора бити укинута! Свако ко служи том систему постаје убрзо потпуно корумпиран, зато што је ЕУ у суштини антидемократска и корумпирана творевина“, наглашава Фериц у својим говорима.

ЕУ силедије купују српске политичаре како би добиле подршку за приступање Унији

Коментаришући кампање које се воде у Србији и још неким земљама у региону за улазак у Европску унију, Фериц у интервјуу који је у септембру 2011. дао за један београдски недељник истиче:

„Спадам у неку врсту ветерана када је у питању сретане са овим кампањама које се тичу уласка у Европску унију и јасно ми је како ЕУ силедије спинују и купују бирократију и политичку елиту како би приволеле подршку за приступање Унији. Због чега би нека земља желела да се одрекне своје независности, да препусти прављење закона страним бирократама које не може да смени на изборима и да има шансу да напредује једино ако се прилагоди виђењу елите? То свакако личи на добро позната, стара, комунистичка времена.

Све се врти око новца и проширења ЕУ империје. Европска унија нуди златне плате и пензије, баца стотине милиона на пропаганду и поткупљује цивилно друштво. Европска унија има превише туђег и свачијег новца који користи како би куповала лојалност политичара, цивилних институција и медија, чак и у најбогатијим земљама. Резултати су искривљени избори и корумпирани референдуми у свим земљама чланицама ЕУ. Овако ЕУ стварно функционише. Да ли људи стварно желе да законодавне моћи препусте оваквим појединцима?

ЕУ ће вас лагати, варати и окретати причу што више може како бисте се придружили њиховом Царству. Једино што могу да вам поручим је да пажљиво сагледате ствари и да их не узимате здраво за готово“, упозорио је Фериц.

„Убили сте демократију у Грчкој“

Европски парламент, 14. септембар 2011.

Најџел Фериц: Данас током вашег говора, г. Барозо, осетили смо тај свеprisутни осећај суморности. А први пут сам видео и ваше следбенике како одмахују главом. Они не верују у оно што говорите, људи Европе не верују у оно што говорите, мислим да чак ни ви не вјерујете у оно што говорите! Јер сви ми знамо да ће Грчка банкротирати! Грчка игра улази у завршницу и не можете рећи да нисте били упозорени! Речено вам је да европски споразуми и уговори садрже кобне грешке. Свима вама рекао сам да није требало да Грчка уопште уђе у еврозону. А када сам овде, пре пет година, устао и говорио о разликама између приноса на грчке и немачке обвезнице, изложили сте ме таквом руглу да је изгледало као да сам побегао из оближње луднице. Дакле, упозоравали смо вас све време, а сада сте добили „економско управљање“. Сви овде, у првом реду социјалисти, подржавају додатно „економско управљање“. А шта је то „економско управљање“? Ја ћу вам рећи шта је! То је авион који слеће на атински аеродром и из којег излазе службеници – један из Европске комисије, један из Европске централне банке и један из апсолутно грозног Међународног монетарног фонда, и то троје људи – или тројка, како их зову – упада на састанак с грчком владом и кажу им шта могу они – влада Грчке – да чине или не чине. Ви сте убили демократију у Грчкој! Имате три привремено запослена страна диктатора који сад Грцима говоре шта могу а шта не могу чинити. То је потпуно неприхватљиво! Да ли је икакво чудо да Грци пале европске заставе и на њима цртају кукасти крст? Ако се Грчкој не дозволи излазак из овог економског и политичког затвора, на крају бисте могли у тој земљи изазвати револуцију! Чини ми се да несрећа има и добрих вести. Људи у Немачкој се буде – све до самог председника – и схватају да овај процес представља смрт демократије. Људи говоре „све ово представља смрт демократије“, „ништа од тога неће успети“. И Немци, на крају, неће хтети да плате рачун. Ваш једини успех је да сте довели до расцепа у ЕУ између севера и југа. Грци лоше говоре о Немцима, Немци говоре лоше о Грцима. Имам само једну молбу за вас, г. Барозо. Молим вас, помозите Грчкој! Помозите јој да јој се врати њена валута, помозите јој да репрограмира дугове, помозите јој да изађе из нереда у који сте ју увалили. Ваша политика је пропала. Устаните и будите мушкарац и признајте то!

Грађани Европе не желе да живе у Европи којом влада Немачка

Европски парламент, 16. новембар 2011.

Најџел Фериц: Ево нас на ивици финансијске и друштвене катастрофе, а у сали имамо четворицу људи за које се претпоставља да су одговорни. Па ипак, слушамо најдосадније и најтехнократскије говоре које сам икад чуо.

Сви ви сте демантовани. По објективном мерилу, евро је промашај. А ко је тачно одговоран, ко је од толико вас кривац? Одговор гласи нико, због тога што нико од вас није изабран; нико од вас нема никакав демократски легитимитет за улогу коју тренутно обавља у овој кризи.

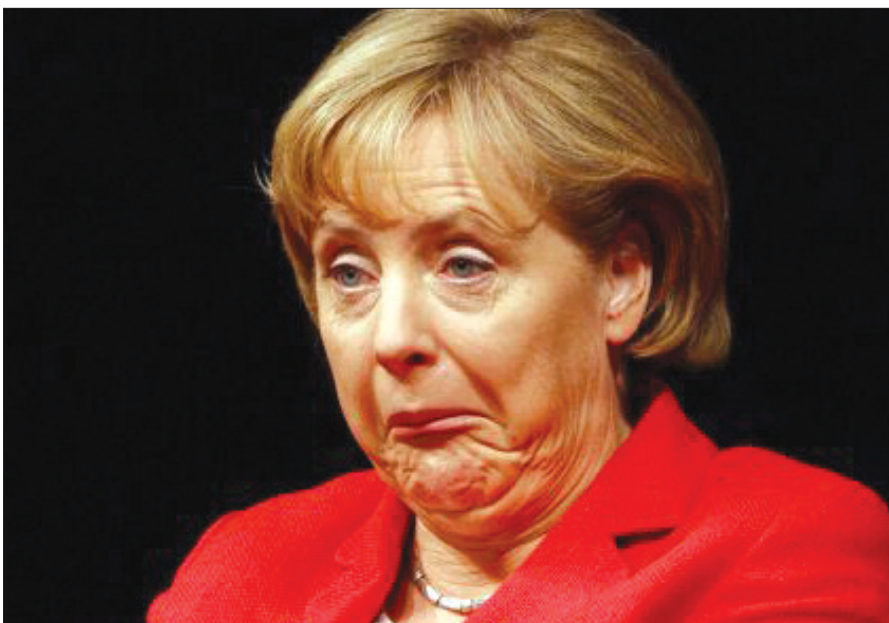
Тако је у овај вакуум, иако нерадо, ступила Ангела Меркел. И сада живимо у Европи којом доминира Немачка – имамо нешто што је требало да европски пројекат, у ствари, заустави. Нешто за што су они који су нам претходили платили тешку цену у крви да би га спречили. Ја не желим да живим у Европи којом влада Немачка, нити то желе грађани Европе.

Али сте ви овде одиграли улогу, јер када је г. Папандреу устао и употребио реч 'референдум' – или г. Рен, ви сте то описали као 'кршење поверења', а ваши пријатељи су се овде обрушили као чопор хијена на Папандреуа, уклонили сте га и заменили марионетском владом. Била је то апсолутно гнусна представа.

И незадовољни тиме, донели сте одлуку да и Берлускони мора да оде. Тако је и он уклоњен и замењен г. Монтијем, бившим европским комесаром, коархитектом ове трагедије евра и човеком који чак није био ни члан Парламента.

Ствари се одвијају као у неком роману Агате Кристи, где покушавамо да погодимо ко је следећа личност која треба да буде погођена. Разлика је у томе што ми знамо ко су хуље. Сви ви треба да одговорате за оно што сте учинили. Сви треба да будете истерани.

И морам да кажем да сам, г. Ван Ромпај, пре 18 месеци када смо се упознали, погрешно у вези с вама. Рекао сам да ћете бити тихи убица демократије националних држава, али то више није случај, ви сте у томе прилично бучни, зар не? Ви, неизабран човек, отишли сте у Италију и рекли: 'Ово није време за изборе него за акције'. Шта вам, побогу, даје за право да то кажете италијанском народу!

Говорећи о тежњама режима у Србији да се придружи Европској унији, Најџел Фериц је, у интервјуу за телевизију „Russia Today“ децембра 2011. године, оценио да је кандидатура Србије за улазак у Европску унију веома глуп потез. „Српски политичари ће постати мултимилionери ако Србија приступи Европској унији, што би било веома атрактивно за њих, иако не баш и за сам српски народ. Замислите се над овим, само пре једне деценије имали смо Хрвате и Србе који су се међусобно убијали уз велике жртве, само да би могли да живе одвојено, а сад њихови политичари и лидери покушавају да их поново уједине у сличну творевину као што је била Југославија. Мислим да је то апсолутно безумно“, истакао је Фериц.

О Косову и Метохији и агресији на СРЈ

Најџел Фериц је у интервјуу за једне београдске дневне новине, половином децембра, коментарисао актуелну ситуацију у јужној српској покрајини и улогу бившег премијера Тонија Блера у бомбардовању СР Југославије 1999. године. Том приликом је оценио:

„Прича о Косову и политика ваших владајућих партија о тој теми ме подсећа на ону басну о псу који држи кост у устима и кад види свој одрас у реци, отвара чељуст и испушта кост како би зграбио њен одраз у реци. Тако губи своју кост у намери да ухвати другу, која не постоји. Тако ће и ваша влада посрнути у намери да врати Косово, а у ствари ће изгубити саму Србију“, рекао је Фериц.

Говорећи о бомбардовању СР Југославије, овај британски политичар, истиче:

„Блер је тада тврдио да је напад на Србију 'хуманитарна интервенција', што, очигледно, није био случај. Ја сада постављам питање – па шта је, онда, то било? Истина је да су Американци тада асистирали и помагали ОВК да доведе хиљаде Ал Каидиних муџахедина и бораца из Авганистана на Косово и Метохију. Када је Косово ухваћено у канџу ОВК и терориста, драгоцену рудну и минерална богатства Косова продата су јефтино и за мале паре Џорџу Соросу. Тадашња америчка и ЕУ администрација само су желеле да униште Србију како би у будућности пала у замку евроинтеграција и чланства у ЕУ“, закључио је Фериц.

Пољопривреда на коленима

- Српска пољопривреда годишње губи пола милијарде евра због немара надлежних институција. Због штеточинске власти поплаве и суше годинама упропаштавају сељаци

Пише: Владимир Мишковић

У бруто друштвеном производу Србије, аграр са прехрамбеном индустријом учествује са 30 одсто, што га чини једном од најважнијих привредних грана. Због тога је многе забрину-

ла процена стручњака да Србија, током сушних година, губи близу пола милијарде долара због недовољног наводњавања у пољопривреди. Разлог овако катастрофалних губитака је што системи за наводњавање у Србији, просечне старости око 35 година, покривају 180.000 хектара обрадивог земљишта, али се тренутно наводњава само око 30.000 хектара, мање од једног процента свих обрадивих површина. Зато је Србија, по проценту обрадивих површина која се наводњавају, пала на последње место у Европи, иза Албаније.

Сматра се да је основни разлог тако ниског степена искоришћености постојећих иригационих система у Србији недовољно улагање новца у одржавање уређаја и система за наводњавање, јер већих улагања у системе за наводњавање није било у протеклих 20 година. Због тога је највећи део канала за наводњавање у очајном стању. Запуштени, загушени, са опремом која је покрадена или неисправна, представљају више опасност за пољопривреднике због честих изливања и поплава, него што нечему служе. А потреба за наводњавањем у Србији, због неповољног режима падавина, постоји на чак 3,6 милиона хектара обрадивих површина. У протеклих 100 година, Србија је свега 17 година имала повољан режим падавина, 32 године је забележен вишак падавина, а 51 годину смо имали мањак падавина. Велики проблем представља и недостатак лучких и складишних капацитета на каналима за наводњавање, као и непостојање јавних склади-

шта и јединственог информационог система. Због занемарљивог процента земљишта које се наводњава, у Србији је знатно умањена производња пшенице, шећерне репе, сунцокрета, соје, поврћа и сточних крмива, па би Србија ускоро могла постати зависна од увоза хране. Посебан проблем је и квалитет воде која служи за наводњавање. Она је контаминирана разним хемијским материјама, ђубривом, људским и животињским отпадом, који завршавају у рекама и подземним водама касније кориштеним за наводњавање.

Режим у Србији аграрном политиком само повећава огромне проблеме у пољопривреди. Потписивањем Споразума о стабилизацији и придруживању са Европском Унијом (ССП) 2008. године, режим Бориса Тадића је започео и процес постепеног знатног умањења и укидања царина на пољопривредне производе увезене из ЕУ. До 2014. године, према том споразуму, требало би да све царине између Србије и ЕУ буду укинуте. Укупни губици Србије због примене тог тзв. прелазног трговинског споразума са ЕУ се процењују на око 100 милиона евра годишње, а највећи губитник је српска пољопривреда, јер су стратешки субвенционисани пољопривредни производи из ЕУ, због недостатка или умањења царина и скромних, нередовних субвенција за српску пољопривреду, на српском тржишту сада знатно јефтинији од домаћих, српских про-

извода. Укидањем царина наши производи бивају изложени нелојалној конкуренцији у Србији, а с друге стране неконкурентни су и на Западу. Пољопривредни произвођачи из Србије тако и на свом и на туђем терену губе тржишну утакмицу у оштрој конкуренцији произвођача из ЕУ, због аграрне политике коју режим Бориса Тадића води против сопственог народа.

Српска радикална странка је затражила укидање ПДВ-а на основне животне намирнице домаће производње, као што су хлеб и други пекарски производи, млеко и млечни производи, брашно, шећер, јестиво уље, мед, вода за пиће, свеже, расхлађено и смрзнуто воће, поврће, месо, рибу и јаја. Измене Закона о ПДВ-у омогућиле би снижење цена поменутих производа на тржишту и повећале њихову конкурентност, што би била значајна олакшица и за осиромашене грађане и за домаће произвођаче, а предлог садржи и захтев за укидање ПДВ-а на сву бебиопрему, уџбенике и књиге. Као мера заштите и подстицаја пољопривредним произвођачима, СРС захтева да се за пољопривредну механизацију домаће производње, ПДВ смањи са 18 на 8 одсто, и да се стопа опорезивања готове сточне хране и компонената за сточну храну искључиво домаће производње сведе на 8 одсто. Српска радикална странка такође захтева укидање ПДВ-а на семе за репродукцију и садни материјал домаће производње,

како би се повећала конкурентност српске пољопривреде на домаћем тржишту.

Дипломирани инжењер пољопривреде, Светлана Тојага, и сама се суочава са проблемом наводњавања, јер поседује фарму са 10 хектара обрадивог земљишта и приватну фирму која се бави производњом сточне хране. Она подсећа да биљна производња, као примарна у пољопривреди, директно зависи од три ограничавајућа фактора: човека, семенског материјала, односно примењене агротехнике, и климе.

– Србија се налази у умерено-континенталној клими, која се одликује повољном просечном тем-

Због лошег наводњавања суша упропастила јесењу сетву

Због катастрофалног система наводњавања, српски ратари су и ове године били жртве суше, која је толико отежала јесењу сетву у Србији да се остарела механизација ломила при сетви. Према подацима Републичког Завода за статистику Србије, у јесењој сетви је засејано укупно 614.880 хектара обрадивих површина. Пшеница је, према подацима РСЗ, у 2011. години засејана на 471.275 хектара, али неке процене кажу да пшеницом у 2011. години није засејано више од 300.000 хектара. Високе температуре и суша на већем делу територије Републике Србије, убрзале су почетак жетве и бербе, али су отежале основну обраду и предсејну припрему земљишта. Захлађење и киша средином септембра добро су дошле за припрему земљишта за јесењу сетву, орање, тањирање, подривање, у подручјима где је падавина било у довољним количинама. У таквом, нормалном ратарењу, при нормалним временским условима, у оптималном року до 20. октобра, процењује се да није засејано више од 150.000 хектара пшенице. Других 150.000 хектара под пшеницом засејано је у тзв. сувом ратарењу, после 20. октобра, па пшеница није почела на време да ниче, а семе пшенице уништавале су штеточне - мишеви и птице. Тек последњих дана новембра и почетком децембра су почеле падавине. Због тога стручњаци процењују да ће приноси у сувом ратарењу бити смањени до 40 одсто. Последица сувог ратарења је и што се природни ресурс - земљиште, трајно уништава. Јер у сувом ратарењу је класично орање немогуће, већ се обавља великим тракторима са масивним вученим тањирачама, које улазе у земљу максимално у дубину од 15 центиметара. У таквој, редукованој обради, не може да се утиче на растреситост земљишта, а због пропуштања оптималних рокова, пољопривредници су морали потрошити више семена, што је био још један, додатни трошак. У овогодишњој сетви су пољопривредници, због сувог ратарења, имали и велику потрошњу горива, а пошто је отпор сувог земљишта велики, чести су били и кварови на механизацији. Процењује се да би тек у случају погодних климатских услова на пролеће, и са довољно падавина, пшеница и друге културе могле да имају принос који би могао надоместити губитак настао приликом јесење сетве.

пературом и бројем сунчаних дана. Једини ограничавајући климатски фактор, који утиче на висину приноса, је количина воде која се акумулира у току године. Због лошег распореда падавина у току године, у фази интензивног раста култура, уместо кишних имамо сушне периоде и онда су пољопривредници често принуђени до додатно улажу у поновљену сетву. На такве климатске промене човек, као пресудни фактор, може да утиче савременим агротехничком мером неге, која се назива наводњавање.

Мрежа канала Дунав-Тиса-Дунав у Војводини може обезбедити наводњавање 500.000 хектара, али се сада наводњава свега 20.000 хектара обрадивих површина. Процењује се да је по једном хектару потребно уложити од 3.000 до 5.000 евра у системе за наводњавање, од најпростијих тзв. „кишних крила“, до најсавременијих, тзв. „кап по кап“ система - истиче инжењер пољопривреде Светлана Тојага.

Новац који држава издваја за иригационе системе завршава у џеповима тајкуна

Међутим, у протеклих 10 година, Фонд за развој пољопривреде је за заливне системе у Србији издвојио свега 5,3 милиона евра, што је довољно за око 1.500 хектара. Да ситуација буде још гора, и то мало уложених средстава је катастрофално распоређено. У време када је министар пољопривреде, шумарства и водопривреде била Ивана Дулић-Марковић, кадар странке Г17 плус, сада Региона Србије, од 2004. до 2006. године, Фонд за развој Републике Србије је за системе за наводњавање једнократно уплатио на рачуне три приватника укупно 180 милиона динара. Народни посланици Српске радикалне странке у Скупштини Републике Србије су због тога у више наврата за говорницом питали ко су ти приватници који су од Фонда за развој добили по 60 милиона динара и

још увек их нису вратили. Упитали су и зашто новац није распоређен тако да 60 пољопривредника добије по три милиона динара. Посланици СРС су од тадашњег секретара Министарства пољопривреде, Марка Даниловића, добили одговор да (председник Г17 плус Млађан) „Динкић не дозвољава да се обелодане имена та три приватника“.

Када би се о наводњавању у Србији озбиљно водило рачуна, онда би на 25 одсто површина, односно на 400.000 хектара, у Војводини могли имати и дуплу, тзв. пострну жетву. Због симболичних средстава која се улажу у системе за наводњавање, каналска мрежа у Србији је запуштена, а канали не служе за наводњавање, а још мање за одводњавање.

Светлана Тојага наводи случај општине Оџаци, у којој живи, где је због запуштености каналске мреже дошло до изливања воде из канала у околне њиве, јер је каналску мрежу узурпирала приватна фирма која је купила земљорадничку задругу у оближњем Бачком Брестовцу. Дошло је до проглашења елементарне непогоде на територији општине. Мештани су потписали петицију у којој се захтева унапређење система за наводњавање, коју су предали петицију председнику Скупштине АП Војводине Шандору Егерешу када је био у посети општини Оџаци, али нико ништа није урадио по том питању.

Процењује се да се у ратарској производњи, када су у питању кукуруз или пшеница, наводњавањем може добити од 25 до 35 одсто више приноса. У интензивној пољопривредној производњи, нпр. у повртларству, које је у Србији изузетно неразвијено, јер су ту највећа улагања али и највећи приноси, губици због лошег наводњавања иду и до 40 одсто. Улагање у системе за наводњавање би се, процењује инжењер пољопривреде Светлана Тојага, исплатило за три до пет година. Тиме Србија не би више патила ни од поплава ни од суше, већ би кроз системе за наводњавање штете биле максимално умањене.

У свету се данас наводњава нешто више од 17 одсто укупних обрадивих површина, а у протеклом веку наводњаване површине су повећане са 50 на 250 милиона хектара. Данас се око 40 одсто хране на свету производи на наводњаваном земљишту, а циљ је да се у блиској будућности 60 одсто хране на свету производи захваљујући системима за наводњавање.

Министарство пољопривреде упропаштава домаћу производњу
скупих матичних грла

Јунице злата вредне

Држава увози грла по цени од 2.500 евра, уз доплату за транспорт и десетодневни карантин за прилагођавање животиња на нашу климу. Продаје их на кредит сељацима, који рате отплаћују кроз млеко, али је цена млека ниска због монопола западних млекара. Истовремено, домаћи произвођачи могу да одгаје квалитетније јунице по цени која је за 1.000 евра по грлу нижа од увозне, па је питање за чији рачун се буџет Србије годишње оштети за милионе евра, које на крају плате грађани.

О производњи уматичених грла се врло мало зна, иако је реч о једној од најисплативијих пољопривредних делатности. Грла се одгајају према строгим стандардима, уз сталан надзор Министарства пољопривреде, а Срби, који су одвајкада вешти сточари, производе јунице највишег квалитета. Рекло би се да је то једна ствар у Србији која представља сигурну и лепу заруду, пошто су грла вредна и за њима стално постоји потреба на тржишту. Али, наша власт је и ту успела да покопа домаћег произвођача. Пред читаоцима је, нажалост, још једна прича о покушају власти да на сваки начин затре српско село.

– Не разумемо зашто, али држава је просто решила да не откупљује домаће, уматичене јунице! Њихова одлука је да плаћају велике своте новца да би увезли грла из иностранства. То пољопривредник не може да разуме, јер не види где је државна рачуница. Прво, увозна јуница кошта око 2.500 евра, а на ту цену треба додати и трошкове транспорта. Онда се плаћа такозвани азил, односно карантин у коме се животиње прилагођавају нашој клими, навикавају се на ову воду и ваздух. Сад замислите колико држава из буџета, а то значи од грађана, плаћа да се 2.000 јуница код неког смести у карантин. А онда видимо да ту неко „окрене“ паре, пошто после свега тог трошка, сељацима продаје јунице на кредит. Да ствар буде гора, кредит се најчешће отплаћује кроз откуп млека, чије је цена заиста мала – објашњава Илија Чабаркапа председник Окружног одбора СРС у Краљеву, а већ на основу

ових његових речи постаје јасно да се из буџета Србије финансирају крајњи профитери, западни монополистички фондови за откуп млека.

Недомаћинска рачуница

Да наше Министарство пољопривреде води рачуна о нашем народу и интересу крајњег потрошача, требало би да се определи за откуп домаћих јуница које коштају око 1.000 евра мање

општина (зна се и по чијој директиви) одлучује за увоз, а не домаћи откуп, јасно је да буџет сваке године претрпи штету од више милиона евра. То је штета коју плате грађани.

Фантомски тендер

Шеф одборничке групе Српске радикалне странке у Скупштини града Краљева, Мијат Лазовић, каже да је Краљево управо један од примера како се

по грлу! Цена домаћег производа је толико нижа, јер нема увоза, трошкова транспорта, и, што је најважније, нема расхода за карантин (наше животиње су већ навикле на нашу климу). Такође, у крајњу цену грла се не „уграђује“ новац који се узгуби на умрлим грлима у карантину, пошто најмање 5 одсто животиња умре током адаптације (на 2000 грла, минимална штета је 25.000 евра). Са овом домаћинском рачуницом наше власти, сељак нема избора, него да своје најквалитетније јуне пошаље на клање, док његов комшија обезвређеним млеком плаћа скуп увоз.

Економисти при том упозоравају и на други проблем, макроекономске природе, а то је велики одлив девиза. Увоз се, наине, плаћа еврима а не динарима. Како се у Србији бар половина

несавесно води град. Скупштина града Краљева је недавно донела одлуку о набавци 200 квалитетних јуница „ради унапређења сточарства и подизања производње“, а републички буџет помаже тај пројекат финансијским учешћем од 70 одсто. У чему је „цака“?

– Спорно је то што је тендер за набавку јуница објављен само у Службеном листу Републике Србије и ни у једном другом јавном гласилу. Домаћи произвођачи би конкурисали да су знали, јер у околини Краљева постоје два-три села која се успешно баве одгојем висококвалитетних јуница. Морам да кажем да су увозне јунице мање квалитетне од домаћих, што се видело и приликом увоза у Јагодину и Краљеву. Уместо 25 или 30 литара млека, колико је требало да дају, увозне су давале свега петнаестак. То су бачене паре

– објашњава Лазовић, додајући да такве животиње завршавају у кланицама. Тако на крају нема ни млека ни грла, а сељаци су принуђени да и даље отплаћују кредите...

Буџет против привреде

Околина Краљева је природним богатствима предодређена за производњу сточне хране, товне стоке, млечне производње, али нико о томе не брине. Нацртом буџета за 2012. град Краљево је за пољопривреду определио иста средства као и за 2011 (45 милиона динара), а за све друге гране су повећали износе за 20 до 30 одсто! Толико о искреној жељи да се унапреди пољопривреда.

– Власт дели неке бескаматне кредите, који су под условима бољим од оних у банкама. Међутим, крај је године, а кредити за 2011. још нису подељени. Сваке године се та исплата све више померала, док нисмо стигли до краја децембра. Јасно је да је реч о још једној великој превари и да власт неће никоме да стварно помогне – оцењује Лазовић, који је и сам пољопривредник.

Биће боље

У ишчекивању бољих времена сељак ипак не сме да посустане. У Краљеву и његовој околини је много храбрих домаћина, који су са многобројним породицама одлучили да се одупру свему и не дозволе да их властодршци отерају са њихове земље. Редакција „Велике Србије“ обишла је две успешне фамилије, које се нарочито поносе тиме што њихова домаћинства спадају у такозвана млада, а не старачка домаћинства. Наследници нису на-

пустили своја имања и оставили их да пропадају, него су засукали рукаве од раних дана и научили се раду и поштењу. Чувају оно што су родитељи стекли и шире производњу и иметак.

Снежана Лешевић (42) је мајка Драгољуба (25) и Вељка (24), домаћица и произвођач млека. У шталама има више десетина грла квалитетних јуница и као рецепт за успех тврди да се мора научити да „крава и башта неће да чекају“.

– Бавимо се сточарством. Имамо хектар баште, хектар купуса, тридесетак ари паприке. Како имамо где, одлучили смо да почнемо да сами производимо храну за стоку. Тако смо смањили трошак производње – прича Снежана и додаје да је живот пољопривредника потежак, али да се нема где друго отићи.

Млађи син јој је, каже, почео да ради у „Гиру“ и „Бакар плусу“. Међутим, оба пута је био отпуштен после пет-шест месеци, односно онда када би требало да буде примљен у стални радни однос.

Загарантована цена бикова

Лешевићи се не уздају ни у чију помоћ. Преко општине су покушавали да добију кредите за измузиште, које кошта око 10 000 евра, али је помоћ изостала, па су набавили половно за 3.000 евра. Да има „чаробни штапић“, каже, променила би ствари тако да постоји сигурна откупна цена, нпр. бикова. Данас је ситуација таква да је цена бико-

ва од 2,15 евра по килограму (од прошлог месеца), пала на 1,9. Лешевићи покушавају да продају грла у граду, али се на исплату чека и више месеци, „а и тада мораш да тражиш и петљаш“.

Када би постојала загарантована цена, различити произвођачи могли би да се усмере на различите делатности, да буду сигурни да од свога посла могу да живе и да се посвете само својој раду.

Момир Савковић (61) живи са супругом, сином, снајом и два унука и сви сложно раде на одржавању домаћинства. У три штале имају 60 јунади, телад, јуница, а главна „звезда“ је једна лепа расна кобила, која је мезимица млађег унука. Углавном, Савковићи кажу да лепо живе.

– У ствари, могло би се лепо живети кад би ове субвенције биле доступне и редовне. Ваљало би да држава помогне и набавку нових машина. Расне краве можемо да купимо, али и по три-четири пута скупље него што такво грло треба да кошта – каже Момир, који је 20 година радио у „Магнохрому“, па таксирао наредне три, а деведесетих година, кад се заратило, прешао је на њиву, гајећи кромпир, купус и паприку.

Сећају се да су дошли у село кад је све била ливада. Корак по корак, од ње су направили газдинство за пример. Момир, стари радикал, супругу је недавно учланио у СРС и сада им, како каже, остају само да сачекају Шешељев повратак из Хага, па да нешто крене боље у овој земљи.

Р. В. С.

Шта је открио државни ревизор у контроли ЈАТ-а

ЈАТ темељно очерупан

- Према налазу ревизора, ЈАТ је пословао без интерне контроле, извршни директор за финансије имао је само средњу школу, основни капитал компаније лажиран је у АПР-у, бивши руководиоци задржали су исте зараде, док је благајник фалсификовао дневник благајне. Земљиште Школског пилотског центра у Вршцу ЈАТ је отуђио без јавног надметања, а без тендера закључен је уговор о набавци софтвера у вредности од 13,6 милиона долара

Пише: Иван Нинић

Без обзира што је држава продужила рок за откуп тендерске документације за продају ЈАТ ервејза, на тендер се нико од потенцијалних купаца није јавио, па је тако пропао и последњи покушај продаје националног авио-превозника. Стране авио-компаније не желе да улажу новац у предузеће које је на рубу пропасти и које данас више дугује него што заиста вреди. А на томе свакако треба захвалити нестручним кадровима Демократске странке који су протеклих година ЈАТ доживљавали као класичан партијски плен, који треба што више очерупати, о чему најбоље сведоче чињенице. Наиме, Државна ревизорска институција (ДРИ) окончала је 23. новембра ревизију финансијских извештаја и правилности пословања ЈАТ-а у 2010. години и о томе је обавестила Управи одбор компаније, Владу Србије, Народну скупштину и јавност.

Против правног лица ЈАТ ервејз и више одговорних лица у правном ли-

цу, ДРИ је поднела Прекршајном суду захтев за покретање прекршајног поступка, а Првом основном тужилаштву у Београду пријаву за привредни преступ. Без обзира што ДРИ није саопштила имена одговорних, у јавности се спекулише да је пријавама обухваћено седам лица, међу којима су бивши директор ЈАТ-а Срђан Радосављевић и актуелни в.д. директора Владимир Огњеновић. Међутим, ДРИ због черупања ЈАТ-а за сада није подносила кривичне пријаве, што посебно обесмишљава и маргинализује налаз ревизора и улогу те институције. У контроли пословања ЈАТ-а ревизори су идентификовали кршење одредаба Закона о јавним набавкама, Закона о средствима у својини Републике Србије, Закона о рачуноводству и ревизији, Закона о платном промету и Уредбе о начину и контроли обрачуна и исплате зарада у јавним предузећима.

Без унутрашње контроле

Налаз ревизора пре свега отвара питање како је Влада Републике Србије уопште могла да допусти да ЈАТ у 2010. години послује без претходно донетог Годишњег програма послова-

ња, а што је обавеза која проистиче из Закона о јавним предузећима и обављању делатности од општег интереса. Управни одбор предузећа био је у обавези да, најкасније до 1. децембра 2009. године, усвоји овај акт, и да га потом проследи оснивачу, односно влади на прихватање. Пошто то није урађено, ЈАТ је све расходе, укључујући расходе за јавне набавке и расходе за зараде запослених, вршио мимо Годишњег програма пословања, а самим тим и мимо закона. Ревизори су утврдили да недоношењем годишњег плана ЈАТ није испунио услове за спровођење јавних набавки које прописује Закон о јавним набавкама, али без обзира на ту чињеницу, извршене су набавке у вредности од 5,64 милијарде динара.

Стиче се утисак да у протеклом периоду Влада Србије није стављала акценат на контролу функционисања националне авио-компаније, а томе у прилог иде чињеница да није формиран Надзорни одбор ЈАТ-а, без обзира што је тај контролни орган предвиђен статутом предузећа. Ревизори су констатовали да ЈАТ нема усвојена унутрашња акта којима се регулише до-

наторство, спонзорство, коришћење платних картица, репрезентација и реклама и пропаганда. Такође, ревизори су утврдили да у предузећу није успостављена интерна ревизија, иако је ова законска обавеза за јавни сектор била дефинисана најкасније до 31. децембра 2007. године, нити је уређено функционисање система финансијског управљања и контроле прихода и расхода. „Попуњено је радно место Извршног директора за финансије са средњом стручном спремом у периоду од 5. 11. 2009. до 17. 12. 2010. године, премда је општим актом била предвиђена висока стручна спрема. Накнадно је извршено прилагођавање услова за попуњу радног места у изменама Правилника“, пише у ревизорском извештају.

Фалсификат у АПР-у

Суштина значаја ревизорског извештаја је у томе што је у поступку ревизије пословања ЈАТ-а недвосмислено утврђено да губитак компаније, изнад висине капитала, на дан 31. 12. 2010. године, износи 2.424.894.000 динара, а што, како то примећују ревизори, „значи да је ЈАТ ервејз изгубио цео сопствени капитал“. Само по основу дугорочних кредитних обавеза ЈАТ је на крају 2010. године имао дуговања од 10.407.302.000 динара. „ЈАТ ервејз се налази у позицији презадужености, нередовно измирује обавезе, флота је застарела, присутно је смањење саобраћајне мреже и тржишног учешћа (између осталог, и због примене прописа о отвореном небу), краткорочне обавезе премашују обртна средства у износу од 1.086.061.000 динара, а што указује на постојање материјално значајних неизвесности које могу да изазову значајну сумњу у погледу способности ЈАТ ервејза да настави са посло-

вањем по начелу сталности правног лица“, констатовали су ревизори.

Једно од открића ревизора је и то да се вредност основног капитала ЈАТ-а, који је уписан у пословне књиге предузећа, не поклапа са вредношћу која је уписана у Агенцији за привредне регистре (АПР). Наиме, на дан 31. 12. 2010. године у пословним књигама уписан је капитал од 16.864.350.000 динара, док је у АПР-у извршена регистрација на износ од 18.516.007.000 динара, односно по тадашњем курсу 210.711.354,26 евра. Да апсурд буде већи, у Извештају о променама на капиталу за 2010. годину, надлежни у ЈАТ-у су погрешно исказали повећање основног капитала у износу од 6.380.000 динара, а због чега су ревизори оценили овај извештај као нетачан. Када је реч о потенцијалним губицима по основу тужбених захтева и судских спорова који се воде против компаније, укључујући и 737 радних спорова, процена надлежних у ЈАТ-у је да би се њима створили издаци у износу од 8,1 милијарду динара, без припадајућих камата. Међутим, стручне службе ЈАТ-а су по том основу извршиле резервисање средстава од свега 115.065.000 динара.

„Напумпане“ плате

Само трошкови зарада коштали су ЈАТ 1.861.207.000 динара, што представља 13 одсто расхода у укупној структури трошкова пословања компаније у 2010. години. Према Закону о привременом смањењу плата, односно зарада, нето накнада и других примања у државној администрацији и јавном сектору, ЈАТ је био у обавези да трошкове зараде у 2010. години ограничи на нивоу трошкова из 2009. године. У том смислу ревизори су утврдили да је предузеће за децембар 2010.

године обрачунало и исплатило бруто зараде у маси од 126.599.000 динара, чиме је начињено прекорачење лимита у исплати зарада за 1.464.000 динара. Ревизори су дошли до податка да је менаџмент ЈАТ-а, разрешеним руководиоцима и другим одговорним лицима, у 72 случаја, уговорима о раду оставио коефицијенте ранијих руководних радних места и на тај начин омогућио неосноване исплате нето зарада на месечном нивоу од 1.464.000 динара за децембар 2010. године.

Интересантно је и то да су надлежни из ЈАТ-а редовно достављали образац обрачуна зарада и доприноса надлежним министарствима на оверу, а да с друге стране то предузеће нико није упозорио да је дошло до прекорачења лимита.

Такође, менаџмент ЈАТ-а оглушио се о закључак Владе Србије од 28. 1. 2010. године, којим је препоручено да се годишњим програмима пословања, односно општим актима, нето зарада директора и запослених утврди у највишем износу који не прелази шестоструки износ просечне зараде по запосленом без пореза и доприноса, а које су исплаћене у Републици Србији за децембар 2009. године. „Зараде пословодства, до децембра 2010. године, исплаћиване су у оквиру наведеног закључка Владе, а у децембру 2010. године, због претходно наведеног повећања зарада, зараде пословодства су исплаћене у просеку од 248.620 динара у нето износу, што је за 4 одсто више од највишег нивоа нето зараде утврђене препоруком Владе“, констатује се у извештају ревизора. Иначе, пословодство ЈАТ-а чине генерални директор и четири извршна директора и о њиховим платама није донет посебан акт.

Отуђили Школски центар

Уз одобрење Владе Србије, ЈАТ и Агенција за контролу летења Србије и Црне Горе д.о.о. из Београда (Контрола лета СЦГ), у септембру 2010. године, закључили су уговор о међусобном поравнању. А предмет поравнања је имовина ЈАТ-а, коју чини Школски пилотски центар Вршац, с једне стране, и потраживање Контроле лета СЦГ на име терминалних и рутних накнада, с друге стране. Извршена тржишна процена није усвојена од стране Управног одбора ЈАТ-а, нити је евидентирана у пословним књигама предузећа. Према закључку ревизора, ЈАТ је извршио

отуђење непокретности без јавног надметања, и то у супротности са Законом о средствима у својини Републике Србије. Записником о процени тржишне вредности, који је сачинила Пореска управа, утврђено је да је, осим наведеног земљишта у вредности од 1.195.130.000 динара, извршена и процена вредности земљишта ЈАТ-а на износ од 120.832.000 динара, а које се води као пољопривредно и које се налази у поступку пренамене у грађевинско.

Због тога је уговором између ЈАТ-а и Контроле лета СЦГ дефинисано да спорно земљиште, у вредности од 120.832.000 динара, неће бити предмет поравнања док не постане грађевинско. Без обзира на ту уговорну одредбу, ЈАТ је спровео поравнање којим је обухваћено и наведено земљиште. Иначе, земљиште је третирано и процењено као пољопривредно, док је у поступку ревизије утврђено да се исто још од 1984. године води као грађевинско. Такође, ревизори су утврдили да ЈАТ није извршио попис опреме која се налази у Школско пилотском центру Вршац (симулатори, ваздухоплови, намештај...), а чија вредност је 1.424.203.000 динара. „Коришћење опреме није регулисано уговором, нити Агенција за контролу летења Србије и Црне Горе плаћа надокнаду за њено коришћење“, констатује се у извештају ревизора.

Без тендера до софтвера

Контролишући јавне набавке у ЈАТ-у ревизори су идентификовали незакониту набавку под називом „Т13/06-модернизација телекомуникационе мреже са пратећим софтверима“, која је започета још 2006. године, али ни до краја 2010. године није у целости реализована. Иначе, предмет спорне набавке је услуга модернизације телекомуникационе мреже (кроз прелазак на интернет VPN) са пратећим софтверима (Revenue Accounting, Financial, HR кроз Интегрисани информациони систем) и опремом, односно повезивање ЈАТ-а широм света преко своје интерне мреже.

Због непотпуне документације ревизори у први мах нису уопште могли да утврде врсту поступка који је примењен приликом спровођења ове набавке. Међутим, накнадно се испоставило да је у питању био тзв. преговарачки поступак без претходног објављивања јавног позива. На тај начин менаџмент ЈАТ-а и SITA-а (Societe inter-

nationale de telecommunications aeronautiques SC) из Брисела закључили су 2006. године уговор, којим је практично допуњен ранији уговор о набавци из 2002. године. А ЈАТ-у су створене обавезе од чак 13.608.000 USD, односно 814.918.000 динара које треба да измири у 72 месечне рате, и то у износу од по 189.000 USD.

Према мишљењу ревизора, уговор из 2002. године потписан је на рок важења од годину дана, док су набавком из 2006. године преузете обавезе са роком од шест година. Првобитни уговор није могао у преговарачком поступку бити „дограђиван“ анексом, а ревизорима није стављена на увид одлука Управног одбра ЈАТ-а, из које би се евентуално видело да ли је тај орган управљања дао своју сагласност да се на споран начин набавка изврши. „До краја 2010. године набавка није реализована, према информацијама представника ЈАТ-а, из разлога што ЈАТ није имао стручне особе за имплементацију наведених софтвера“, констатује се у извештају ревизора.

„Черупање“ благајне

Неправилности већих размера у финансијском пословању ЈАТ-а, ревизори су открили приликом контроле улаза и излаза новца који се свакодневно евидентира путем благајни предузећа. Тако је контролом дневника Благајне 1 утврђен новчани промет од 364.929.000 динара током 2010. године. Ревизија је показала да су ова новчана средства на текући рачун ЈАТ-а уплаћивана са закашњењем од 25 до 30 дана. „Утврђено је да је лице задужено за Благајну 1, из разлога што није истог или наредног дана предавало заprimљени пазар, сваког дана у току

2010. године, незаконито задржавало и неовлашћено располагало новчаним средствима примљеним из пазара пословница ЈАТ-а, просечно од 2.500.000 до 2.900.000 динара“, констатовали су ревизори у свом извештају, уз закључак да је такво поступање у супротности са Законом о платном промету.

Ревизори су утврдили да благајник врши уплате и сачињава налоге за исплате новца из благајне без валидних књиговодствених исправа. „Утврђено је да је благајник Благајне 1 сачињавао дневнике благајне на основу фалсификованих књиговодствених исправа, тако што је, на пример, у дневнику благајне од 06.1.2010. године, евидентирао примљен новац на име дневног пазара од 14.12.2009. године у износу 1.216.000 динара, који је требало да буде евидентиран у дневнику благајне 14.12.2009. године. У наведеном дневнику благајне, благајник је исказао излаз из благајне у износу од 1.198.000 динара на основу сачињеног налога за исплату, без књиговодствене исправе да је тога дана новац положен на текући рачун. Ревизијом је утврђено да је уплата извршена на текући рачун тек 11. 1. 2010. године“, констатује се у ревизорском извештају.

Служба интерне контроле ЈАТ-а је 28. 3. 2011. године, без обзира на чињенице које је накнадно открио ревизор, сачинила извештај о контроли благајничког пословања, у којем наводи да „не постоји кршење закона и није било кашњења у предаји пазара на текући рачун предузећа, нити било каквих злоупотреба и стицања материјалне користи од стране одговорног лица задуженог за Благајну 1“.

Изабрани лекар – велика грешка здравства

Нова негативна последица усклађивања српског здравства са европским прописима је изабрани лекар, јер је тај систем већ на почетку примене повећао гужве у домовима здравља, пацијентима ускратио терапију на време, и изнедрио неке друге одлуке, као ону да се антибиотици не могу купити у приватним апотекама, тако да се на, рецимо, капи за нос, чека и по десет дана! Да би пацијент добио рецепт, мора да закаже преглед, на који чека и по десет дана. Ако болесник оде у приватну ординацију, не решава проблем, јер не постоји образац приватног рецепта. Приватни лекари могу да напишу извештај, али апотекари избегавају да издају лекове по том основу, јер страхују од казни инспекције. Због тог вакуума прописа, како кажу у Савезу приватних апотекара, пацијенти су на највећем губитку – а губе здравље!

ЕУ прави нови гранични прелаз Црне Горе и тзв. Косова

Црна Гора ће на Чакору отворити нови гранични прелаз према Косову и Метохији. То је најавио председник општине Плав Скендер Шаркиновић и додао да ће прелаз заправо бити заједнички, нешто испод садашње „црвене црте“. У Црној Гори постоји још само један заједнички прелаз, Дебели бријег, са Хрватском. Дobar део новца за овај пројекат обезбедиће Европска унија, и тиме остварити договор који су још 2007. постигли Мило Ђукановић и Агим Чеку.

Угљанин седео

пored Тачијевог министра Српски министар без портфела Сулејман Угљанин је прекршио забрану Владе Србије о учешћу на скуповима на којима се појављују представници тзв. независног Косова. Скандал је избио у Турској, 13. децембра, када је делегација Србије (министар Угљанин и народни посланици Есад Џуџевић и Бајрам Омерагић) остала на међународном скупу који је организовао председник Турске Абдулах Гул. Угљанин је чак седео поред Махира Јагжилара, који је Тачијев министар за управу! Министар, наравно, није позван на одговорност, а Џуџевић је објаснио да је и сам председник Србије Борис Тадић изјавио како је „успех и интерес Србије да Косово буде представљено на регионалним скуповима“!

Хрвати присвојили и Руђера Бошковића

Хрватска држава наставља да отима српску културноисторијску баштину. У УНЕСКО-у је регистровала српске песме „ојкаче“ као хрватске, а предложила је да се као хрватске региструју и оне песме из Војводине и Славоније које се зову бећарац или банатски бећарац.

Хрватска је и српску витешку игру „сињску алку“ прогласила хрватском, мада је та игра установљена у част српске победе над турском окупационом војском 1715. године у Далмацији. Хрватска је чак и српски језик у УНЕСКО-у регистровала као „хрватски“. Последњи случај отимачине је одлука Хрватске да организује прославу тристоте годишњице рођења једног од највећих светских научника 18. века Руђера Бошковића.

– Он је син Србина Николе Бошковића из Херцеговине и Паоле Бетере, Италијанке из Дубровника. Рођен је у српском Дубровнику, где се говорио српски језик и писало се ћирилицом – истакао је Милорад Буха, који је у име Владе Републике Српске Крајине и Матице српске дубровачке тражио да Влада Србије реагује на ову историјску отимачину.

Јеремић: У ЕУ због помирења, а не економије!

У интервјуу Ал Џазири, министар спољних послова Србије Вук Јеремић порекао је све што су он, његов партијски шеф Борис Тадић и партијски колега Божидар Ђелић говорили бирачима: да Србија мора да уђе у Европску унију да би грађани живели боље. Е, сад је министар „променио плочу“ и изјавио следеће: „Србија не иде у Унију због економије, већ због уверења да до помирења и стабилности може да дође само кроз европеизацију“. Ако је тако, онда није јасно зашто се Борис Тадић унапред наоколо толико наизвињавао и кајао да нас је помирио и са потомцима Хрвата, као и са свим Албанцима овога света, укључујући и мафију по белом свету. А што се стабилности тиче, после Шутановчеве реформе војске, Србија је толико разоружана и војно упропаштена да су је неки аналитичари сатирично назвали планетарним фактором стабилности!

Шиптари са државне институције скинули заставу Србије
Албански „Дан заставе“ у Србији је ове године обележен преседаном: у Прешеви је са највише државне институције Републике Србије скинута државна застава Србије. На њено место, на згради општине у Прешеви, постављена је застава Албаније.

На скупу више од хиљаду учесника, у центру града, поручено је да би Албанци требало да добију иста права која су гарантована Србима по Ахтисаријевом плану, а председник општине Прешево Рагми Мустафа изјавио је да ће Албанци тражити остваривање својих права и уз подршку међународне заједнице. Он је додао да је Албанаца

сувише мало на југу Србије да би могли да одлучују о промени на застави Албаније, како би на тај начин добили свој симбол у складу са законом.

Ни месец дана касније, Тадић, Цветковић и Дачић никога нису позвали да положи рачун за противустановно понашање шиптарских сепаратиста.

Тајно оружје Владе Србије
Цветковићев кабинет разрадио је систем којим практично прегласава парламент. То су тзв. посебни прописи. Доношењем посебних прописа уместо предлога закона, влада заобилази скупштину, па је тако ове године усвојен 191 законски предлог, и чак 205 уредби. Усвојене су 234 одлуке, 719 решења, 2.578 закључака и још 244 осталих аката. Захваљујући подзаконским актима, Цветковићев кабинет је одлучивао о свим питањима у земљи, од цене брашна, уносног посла са поштанским маркама, до спровођења договора Стефановић-Тахири. У оваквом политичком систему, парламент служи само да формализује одлуке центара моћи који седе у влади.

Фирма губиташ, а плате „до крова“

Јавна предузећа располажу трећином имовине српске привреде, многа имају и монополе, а стварају свега око десет одсто профита домаће економије. Међутим, пошто су јавна предузећа праве политичке „сигурне куће“, плате руководиоца и запослених не зависе од продуктивности, него од воље власти! Грађани Србије на својим леђима зато носе 695 јавних предузећа. Првих 16 највећих губиташа је прошле године направило 28 милијарди губитка, што је дупло горе него преходне године. То није спречило власт да им додели буџет којим исплаћују плате у висини од три републичка просека.

Уместо реформи и приватизације, које су за економисте једино решење проблема јавног сектора, влада је недавно одлучила да врати дугове више јавних предузећа и установа према инокредиторима вредне 655 милиона евра, 590 милиона долара и 627 хиљада швајцарских франака.

Црна Гора забрањују симболе Србије

Предлогом закона о јавном реду и миру у Црној Гори предвиђено је да ће се физичко лице које на јавном месту без одобрења истакне или употреби заставу, грб или други симбол друге државе, казнити новчаном казном од 200 до 1.000 евра или казном затвора до 60 дана.

Правилник о боловањима изазвао бурна реаговања

Министарство одредило трајање болести

- *Нови правилник о боловањима, који је предложио Републички фонд здравственог осигурања (РФЗО), прецизираће колико дана се може боловати од одређене болести. Српско здравство, уместо да решава суштинске проблеме (дефицит лекова, беспарицу, листе чекања, корупцију, епидемију малигних и хроничних незаразних болести које се могу спречити, лошу организацију, недостатак одређених специјализаната...) доноси брдо прописа са све учљивијом тенденцијом да пацијенте третира као предмете и ствари, не као индивидуе, људе, да стандардизује оно што се не да стандардизовати – колико ће ко боловати!? Лекари и пацијенти јединствени су у оцени да је овакав приступ потпуно бесмислен*

Готово да нема делатности која је у тој мери затрпана шумом правила, прописа, уредби, правилника, као што је то српско здравство. Све се чини да се избегне оно што већ бode очи, а то је реформа здравственог осигурања, која није никада ни започела, а није ни на виду, јер државни монопол у том сектору, онима који управљају здравственом касом, а ником не полагају рачуне, очигледно прија! Изволите лекари и пацијенти, осигураници, грађани, није важно, мењајте се и прилагођавајте све компликованијим процедурама, правилима, измишљотинама и фантазијама које не служе ничем осим да малтретирају грађане и замагљују суштину: редукцију права и нетранспарентно трошење заједничких пара пореских обвезника, здравствених осигураника. Мо-рамо да учествујемо у бесмисленим експериментима којима унапред знамо резултат, и онда када то нема везе са здравом памети. РФЗО је летос променио име у РФЗО, али – суштина је остала иста. Уместо да брине о новцу и рационалном трошењу, РФЗО покушава да уради оно што никада никоме није пошло за руком: да унифицира колико ко може да болује од исте болести!!!

На свету не постоје два човека са истим гласом, а камоли два човека која ће на исти начин реаговати на исту болест, исту инфекцију, исту терапију. Управо у томе јесте умеће медицинске науке, она лекару у руке даје моћна знања, учи га вештинама, а на њему је да персонализује сваки појединачни третман у складу са својим дискреционим правом да на основу свог знања,

вешти не и искуства процени шта је у одговарајућем тренутку, у односу на виталне и друге потенцијале болесника, сврсисходно за његово лечење. На лекару је да сваког појединачног пацијента лечи истим инструментима, али на различите начине, да удахне креативност у свој посао! Ево још једног решења које је више него понижавајуће и деградирајуће за лекаре. Правилник са математичком формулом колико ко сме да болује, шамар је сваком лекару који иоле држи до себе.

Глас разума постоји, али га нико не чује!

У Институту за медицину рада Србије „Др Драгомир Карајовић“, упозоравају да различити пацијенти различито реагују на исте болести, није то никаква новина, зна се од када постоји медицинска наука. Али, бирократија је увек јача од науке и струке. Не осврће

се.

Да појасни да ту има и предности покушао је директор РФЗО др Александар Вуксановић, који је најавио да би до краја године Правилник требало да усвоји и Министарство здравља. Ево шта је он рекао: „Знаће се за сваку болест колико дана боловања тачно следи, а приликом израде Правилника, који је усвојио Управни одбор Фонда, консултовали смо се са представницима струке, а имали смо у виду и праксу која постоји у земљама бивше Југославије, као и у земљама ЕУ“, ре че директор РФЗО и – остаде жив! Прим. др Бранка Шуштран, шеф одељења за поликлиничку дијагностику и члан Стручног колегијума и Стручног савета Института за медицину рада Србије, сматра да такав став није прихватљив и истиче да је понуђени начин класификације боловања – бесмислен!

– Свако обољење је обољење поје-

динца, таква правила не могу увек да се примене у пракси. Примера ради, упала плућа код неких пацијената траје недељу до две, а у тежим случајевима месец и по до два. Такође, постоје и различите врсте хипертензије, за које се прописују различите терапије, на њих пацијенти различито реагују. Лично сматрам да увек треба сагледати сваког пацијента понаособ, јер свака особа може другачије да реагује на болест и терапију. Став Института је да је овакво прописивање боловања бесмислено, не постоје два иста појединца, нити постоје две исте реакције, чак и када је све остало исто!"

Министарство здравља, иако је на његовом челу већ десет месеци нови министар, па смо се надали да ће бити бар мало боље, ништа не мења у свом аутистичном понашању према струци. За медије, реакција на примедбе била је врло штура, уз опаску да је приликом израде Правилника о боловањима, поред Републичке стручне комисије за медицину рада, консултован и Институт за медицину рада Србије (!?). Наравно, то смо већ толико пута видели, пало је обећање да ће се у наредном периоду пратити примена Правилника како би се отклонили евентуални недостаци!

Ниподаштавање струке

„Каква етика, Хипократова заклетва, све су заборавили. Радим већ 15 година, никада нисам била на боловању, до сада када сам се пре три недеље оперисала. Сваки дан молим Бога да устанем и да се опоравим. Једва чекам да почнем да радим. Ни доктори не знају колико ће ми овако бити, споро тече опоравак и сад неки правилник зна када ћу моћи да радим. Све смо старији и свака болест није по књизи, за-

виси од исхода, организма, могућих компликација, имунитета, психичког стања. Јадни сви који ћемо зависити од испланираног броја дана. Тотално смо пролупали као друштво“, пише један корисница интернета реагујући на најаву о новом правилнику.

„За овакво ниподаштавање струке,

под ургент сменити директора Републичког завода за социјално осигурање. Каква брука, и то од професора универзитета. Страшно“ Овако је реаговао на Фејсбуку, један грађанин који је очигледно добро обавештен, па је подсетио: „У Србији се најчешће на боловање иде због одржавања трудноће, болести мишићно-коштаног система, обољена система крвотока, тумора, душевних поремећаја и поремећаја понашања.

Статистика каже да је на боловањима у 2010. години било 69.811 грађана, а сви заједно су одсуствовали са посла 3.517.418 дана. Бруто износ новца који је исплаћен запосленима који су били на боловањима износи 4.461.280.612,31 динар.

Колико смо, сетимо се, бацили новца на вакцине које нам нису требале? Јел' нас неко питао? Ко ће надокнадити ту штету? Нема народ ништа од тога што ће неко седети у затвору, важније је како вратити новац који је улудо бачен. Има ли РФЗО одговоре на ова питања?"

А. В.

Ево како конкретно изгледају предвиђене дужине боловања:

Болест

1. Вирусна упала плућа
2. Бактеријска пнеумонија
3. Бронхитис
4. Упала средњег ува
5. Бронхијална астма
6. Операција слепог црева
7. Чир на желуцу
8. Гастроентеритис
9. Операција киле
10. Спондилоза
11. Лумбоишијалгија
12. Запаљење мокраћне бешике
13. Даваоци органа и ткива
14. Мононуклеоза, херпес зостер, варичеле

Број дана

- до 21 дана
- до 30 дана
- до 14 дана
- до 14 дана
- до 21 дана
- до 45 дана
- до 45 дана
- до 30 дана
- до 45 дана
- до 60 дана
- до 30 дана
- до 14 дана
- до 45 дана
- до 30 дана

Одлагање банкрота

- Да ли је Србија заиста реаговала „на време“ на нови талас кризе, како то тврди наш председник
- Какве везе има решавање дужничке кризе у ЕУ и одлуке Народне банке Србије да смањи трошкове пословања банака, а тиме можда и терет дужника

Пише: Часлав Кузмановић

Ових дана одржан је дуго најављиван сусрет привредника и банкара са представницима државе. Јавно прокламовани и истовремено лажни циљ овога скупа је да се у Србији „послује успешније“, да „предузећа преживе кризу“ и „сачувају раднике“.

Изнето је и очекивање власника предузећа према банкарима да се не повлаче из кредитирања привреде и да смање каматне стопе. Од владе се очекује да смањи порезе и допринесе на зараде и да утиче на локалне самоуправе да смање све намете које оне прописују. Баш онако како је то урадило Смедерево америчкој фирми кад је само напоменула смањење броја запослених.

Двадесетак дана пре заказивања скупа, први пут је режиму упућен јединствен и заједнички апел седам пословних удружења да објави шта др-

жава спрема за надолазећи талас кризе.

Заједничко свим потписницима апела је да сматрају да су се банке отуђиле од привреде, не схватајући да им на дуже стазе не може бити добро ако је привреди лоше. Страхује се и од праксе банака да принудним наплатама и блокирањем фирми практично терају у пропаст највећи део малих и средњих предузећа. Блокаде се врше чак и пре рока доспелости кредита на наплату (такве клаузуле постоје у уговорима за случај да банци запрети неликвидност) по систему „зграби шта можеш пре осталих банака код којих предузеће има рачун“.

Да је грамзивост многих банака изнад пословне етике, нормалне пословне праксе и здравог разума посредно потврђује председник Извршног одбора Српске банке (бивши Војни сервис), Иван Маричић, у свом интервјуу *Вечерњим новостима* (7. децембар 2011).

То је банка коју до сада нису успели да заразе ни униште пси финансијског рата против Србије. Послује успешно и

на задовољство клијената тако што се заједнички суочавају са ризицима у привреди, не чекајући да они нестану. Учествује у смањењу ризика и њиховом отклањању. Већина других банака проба да их наплати унапред — за сваки случај.

Маричић нам разрешава и дилему да ли банке имају или немају новац за кредитирање привреде. Он тврди да *тренутно у Народној банци Србије има око 2,8 милијарди евра слободних ликвидних средстава које банке могу да искористе за финансирање привреде.*

Наша незапосленост, наша задуженост

Кретање броја незапослених је најпоузданији показатељ учинка режима за напредак привреде и друштва у целини. У Србији је у 2011. број незапослених повећан за скоро три одсто, објавио је часопис *Конјуктурни трендови Србије* који издаје Привредна комора Србије.

У поређењу са октобром 2010. године, број запослених је смањен за 47.649 људи. По стопи незапослених смо, заиста, како то председник воли да каже, лидер у региону. И шире.

Сама држава Србија дугује укупно 14,8 милијарди евра и само за годину дана је своје обавезе повећала за чак 3,3 милијарде евра. По становнику тај дуг износи 2.078 евра, а по запосленом 7.239 евра. У наредних пет година, на име враћања постојећег спољног јавног дуга платићемо укупно 5,675 милијарди евра, заједно са каматом. У 2012. години планирано је да се за спољни дуг јавног сектора укупно отплати 999 милиона евра, од чега се 678 милиона евра односи на главницу, а 321 милион евра на камате.

У јавности се развила полемика да ли је јавни дуг на самој граници или мало испод или изнад дозвољеног Законом о буџетском систему, тј. 45 одсто од друштвеног бруто производа. Због полемике се не морамо подсећа-

ти децималног рачуна, ако знамо да 60 одсто ставки БДП-а не носе потенцијал враћања дуга. То практично значи да је граница јавног дуга давно пређе на неколико пута.

И сама величина БДП-а је, захваљујући постојећем начину обрачуна, једна пренадувана жаба крастача, илузија која омогућава да се многе кључне оцене и одлуке доносе на штету државе. Најпре, одлука да се троши оно што није створено у овој држави и оцена колики је стварни понор привреде. Захтеви струке да се методологија обрачуна приближи стварности не одговарају марионетском режиму. Зато је и стални представник ММФ-а у Србији, Б. Лисоволик, тек овлаш упозорио на ризике прекорачења, везујући их за дешавања у еврозони и за јачање приватног сектора у Србији.

Лако је израчунати да ће Србија и до године морати да се задужује. Код кога, пошто и на који начин — тек ће мо видети. Највероватније код банака, те је и то можда разлог што је НБС у последњих неколико месеци заборавила много тога изреченог и похитала на састанак поменут на почетку текста.

Привреда, тј. предузећа банака, у Србији и онима преко границе дугује 19,4 милијарде евра. То је у поређењу са истим периодом 2010. године мање за 169 милиона евра. Ово је пре свега због продаје дела домаћег трговачког тржишта („Делез“ — „Макси“) што је омогућило раздуживање многих поверилаца „Максија“. Повећања учешћа проблематичних кредита на 18,8 одсто постојећих кредита, са своје стране је изазвало успоравање кредитне активности банака, тј. новог задуживања.

Проблематични кредити су кредити банака са кашњењем дужим од 90 дана и они су на крају трећег тромесечја 2011. износили 321,5 милијарди динара. *Проблематични кредити привреди (јавни и приватни сектор) чине 67,6 одсто укупних проблематичних кредита.* То су управо они кредити који су кост у грлу и предузећима и банкама. И једнима и другима покупујују пословање. Предузећима, јер дуг расте и уводе им се мере принудне наплате које смањују вероватноћу његовог враћања.

Проблематични кредити банкама изазивају повећање резервисања (замрзнутог, неупосленог новца), тј. књиговодствено гледано — отпис дела капитала. Банке улазе у ризик да постају власник свега и свачега заложеног

за подизање кредита, а све мање власник новца. Другачије речено, да немају прописану адекватност капитала. То је сигуран пут у ликвидацију банке.

Верујемо да је поменути састанак заказан и одржан управо из разлога помоћи банкама.

То што привреда већ дуго вапи за јевтинијим и дугорочнијим кредитима и што дугује по становнику 2.725 евра, а по запосленом 11.061 евра, до сада није узбуђивало режим. То значи да радници финансирају своје газде. Да би се вратио дуг приватног сектора потребно је 29 месечних плата. Да би се вратио приватни и јавни дуг заједно, радницима треба четири године.

Да председнику није јача страна математика, а ни истина, види се по обећању изреченом на недавном заседању Скупштине Сталне конференције градова и општина — да бољи живот почиње већ од 2014. године.

Грађани Србије дугују укупно 5,8 милијарди евра и још увек су солидне платише. Удео становништва у укупним проблематичним кредитима је „само“ 13,5 одсто, тј. 43,4 милијарде динара. Отуд препорука ММФ-а да их треба још више задужити!

Укупни дугови државе, привреде и грађана износе 37,9 милијарди евра. По становнику то износи 5.330 евра, а по запосленом 21.637 евра.

Из прегледа текућих макроекономских кретања НБС за децембар 2011, уочљиви су пад индустријске производње, драстичан пад промета у трговини на мало (основних животних намирница од 46 одсто), покривеност увоза извозом је само 62% и даље успоравања раста кредитне активности.

Једина светла тачка српске економије су — банке. *Добит банака у Србији пре опорезивања на крају трећег квартала 2011. године износила је 25,1 милијарду динара и за 21,2 одсто је већа него у истом периоду прошле године. На раст добити банака највише је утицао приход од камата, накнада и провизија.* Број запослених у банкама је 29.644 људи.

Прогнозе Народне банке Србије, Европске банке за обнову и развој, многих других установа и појединаца за 2012. су суморније од чињеничног стања које смо описали пред састанак режима, банкара и бизнисмена. На читаоцима је да процене колико имају смисла речи председника да је Србија реаговала „на време“.

Састанак, учесници, ток

Режимски врх на овом скупу су чинили председник, премијер, гувернер НБС, министри привреде и пољопривреде. Привреду је заступало 14 привредника, заступника крупног капитала, између осталог и Мирослав Мишковић и Милорад Костић. Био је присутан и Милош Бугарин, председник Привредне коморе Србије. Испред јавног сектора били су први човек „Србијагаса“, Душан Бајатовић, и Бранко Радујко, директор „Телекома“.

Занимљив је не само избор привредника већ и избор банака за овај скуп. Међу банкарима су били представници из „Интезе“, „Комерцијалне банке“, „Рајфајзена“, „Хипо Алпе“, „ЕФГ“, „Ерсте банке“ и „Уникредит банке“. Ово су банке које су оствариле највећу добит од укупне добити банкарског сектора на крају трећег тромесечја 2011. године, у износу од 25,1 милијарду динара. „Банка Интеза“ (7,8 милијарди), „Рајфајзен банка“ (4,3 милијарде), „Уникредит банка“ (4,0 милијарде), „Комерцијална банка“ (3,0 милијарде) и „Еуробанка ЕФГ“ (2,2 милијарде).

Практично, позвани су најбогатији и најграмзивији, како би им се испуниле жеље за још лагоднијим пословањем. Ово се посебно односи на банке које послују у условима банкарског Елдорада. Може се поставити питање: због чега им се толико угађа. Део одговора је засигурно у чланку *Фајненшел тајмса*: „Источна Европа треба највише да стрепи од повлачења банака“ (према НСПМ, 15. новембра 2011).

Банкари „Старе Европе“ тврде да постоји притисак од стране главних централа и од органа који у матичној држави регулишу финансијско тржиште да се капитал држи у централном седишту банке. Европске банке морају да се равнају према прописима „Базела III“ о довољној висини сопственог капитала током неколико следећих година. До јуна 2012. године морају задовољити строже услове прописане од регулативног органа ЕУ за банке. Нови услови носе и нова ограничења, како на удаљеним, тако и на блиским тржиштима.

Италијанска „Уникредит банка“ је објавила да планира да сузи своје пословање у источној Европи где је највећи зајмодавац. И немачка „Комерцбанк“ се обавезала да своје нове позајмице ограничи на Немачку и Пољску,

док ће се отарасити својих осталих операција у источној Европи. Привлачност „Нове Европе“ постала је мања и због атрактивности улагања у економије БРИК земаља. Због своје превелике зависности од банака „Старе Европе“ које контролишу више од три четвртине банкарског сектора „Нове Европе“, регион којем припада и Србија треба највише да стрепи од повлачења банака са неразвијених тржишта (тзв. „тржишта у развоју“), констатује *Фајненшел тајмс*.

Осим Пољске и Чешке, сва остала тржишта су осетљива на кредитне проблеме јер западне банке замрзавају нова позајмљивања. Оне продају своје тамошње старе позајмице, делове свог пословања, па и читаве своје пословне јединице, што наговештава још веће поремећаје.

Ове чињенице објашњавају и зашто Србија мора донети ускоро Закон о факторингу, тј. закон који ће банкама олакшати продају потраживања.

Кредитни проблеми држава које су уништиле сопствени банкарски поредак додворавајући се империјалистима, додатно су отежани тиме што су западне банке, које су највише присутне на источноевропском тржишту, баш оне исте које имају највеће проблеме у својим матичним државама. Осим поменутих, у тај списак спадају и аустријске „Ерсте“ и „Рајфајзен“ банка, француска „Сосијете женерал“ и, наравно, све грчке банке.

Западне банке су разапете између две могућности. Прва је да се ради прикупљања капитала или смањивања ризика изненада и масовно повуку са тржишта источне Европе — и тиме изазову додатну дестабилизацију за већ посрнуле привреде. Уколико то ураде, тј. повуку се са тржишта у расту, где остварују натпросечне профите, може им се десити да их напусте њихови инвеститори, тј. акционари.

Најновије мере НБС посредно појефтинијују капитал страних банака, повећавају им ликвидност и тиме стварају могућност за још веће зараде. Режим и монетарна власт практично доносе меру која је језичак на ваги на којој банке мере како ће радити даље. То што српски привредници с правом говоре да им не требају банке које држе домаћу штедњу и депозите, а неће да пласирају у привреду, већ новац држе на рачунима у иностранству и у обвезницама — много не узбуђује стране банке. Са 90% страног капитала на

свом банкарском тржишту, Србија је практично финансијски окупирана.

Један од будних чувара страног капитала, председник Управног одбора „Сосијете женерал банке“, и уједно велики бивши „реформатор“ уништеног српског банкарског система, Горан Питић, јавно изјављује да без европских закона у Србији неће бити већих промена у финансијском сектору.

Да је једини циљ састанка био да се умилогливе финансијске гуликоже доказује и то да *уопште нису дошла на ред* питања смањења фискалних оптерећења, пореза и доприноса на зараде, проблем потцењивања непокретности које се залажу за кредит или немилосрдна пљачка дужника злоупотребом валутних клаузула. Самосталне занатске радње, које прве и највише страдавају у кризним временима, остављајући за собом хиљаде људи без посла и егзистенције, нису биле ни предмет размишљања. За већање овим проблемима предвиђене су радне групе предузећа и синдиката, и осталих који буду имали времена да сврате једном месечно. Председник их је свечано прозвао да „преузму одговорност“ око мера наопаке економске политике.

У складу са циљем састанка, договорено је да Народна банка Србије донесе одређене одлуке које ће омогућити бољу ликвидност у банкарском систему (која иначе и није проблем, већ се овим маскира смањење трошкова пословања банака), и то изменом класификације за поједине категорије кредита.

Одлука о одлуци

Нову „Одлуку о класификацији билансне активе и ванбилансних ставки банке“ донео је Извршни одбор НБС већ након два дана, тј. 12. децембра 2011. године.

Како наши читаоци не би били у заблуди да се ради о некој тешкој банкарској филозофији, у најкраћем ћемо изнети одговарајуће детаље из нове одлуке НБС. Истовремено ћемо виде-

ти и које све банкарске услуге привреди могу (али не морају) појефтинити применом ове одлуке и за колико.

Билансну активу банке које се класификује у смислу поменуте одлуке, између осталог, чине: (1) доспели и недоспели краткорочни и дугорочни кредити; (2) депозити код банака; (3) камате и накнаде.

Ванбилансне ставке банке које се класификују између осталог чине: (1) издате плативе и чинидбене гаранције; (2) авали и акцепти меница; (3) други облици јемства и (4) непокривени акредитиви.

Што се тиче критеријума за класификацију, банка је дужна да наведена своја потраживања од дужника класификује у категорије А, Б, В, Г и Д — на основу критеријума *благовремености, односно доцње у измиривању обавеза тог дужника према банци*, на основу процене његовог финансијског стања, односно кредитне способности (што је шири појам и обухвата нефинансијске показатеље — углед, организација, способност управљачке структуре...) и на основу квалитета обезбеђења (повраћаја банчиног потраживања од одређеног клијента).

Нова одлука о класификацији разликује се од претходне тако што је направила изузетке чијом применом се неко ко је у доцњи (како је то било раније дефинисано — по првобитном датуму доспећа) може сматрати да није у доцњи. *Практично, доцња се не рачуна од првобитног датума доспећа, већ од накнадно договореног датума између банке и дужника.*

Одлука се понајмање тиче повећања способности банака да пласирају нове кредите, јер се не тиче додатне ликвидности банака. Тиче се већ датих кредита који су постали проблематични и чији повраћај треба представити мање ризичним и мање скупим.

Да упоредимо резервисања предвиђена старом и новом одлуком о класификацији

Према рачуници НБС, банке тренутно држе у својим билансима 447 милијарди динара као резерву за ри-

Категорија	Претходна одлука	Нова одлука
А	0%	0%
Б	5–10%	2%
В	20–30%	15%
Г	40–75%	30%
Д	100%	100%

зичне пласмане, а новом одлуком за те намене издвајаће 390 милијарди динара. Банкама за евентуално повећање кредитног потенцијала остаје 57 милијарди динара.

Треба рећи да се одлуком прописује минимално резервисање, а да свака банка према својој пословној политици врши процену ризика и резервисање које може бити и веће него применом ове одлуке. Другим речима, ако банке не желе да повећају пласмане привреди, ова одлука их неће и не може на то натерати.

Из табеле видимо да су највеће олакшице за резервисања у категорији средње задужених предузећа. То су најчешће солидна предузећа која су запала у проблем због опште неликвидности привредног система. Она су и најчешће жртве банака које се уплаше за повраћај кредита, тј. банке над њима *убрзавају* све мере наплате, јер од њих још има шта да се узме.

Да ли ће кредити појефтинити због смањења трошкова пословања банака? Вероватно неће. Када су смањене каматне стопе на девизну штедњу са 7,5% на 5,5%, кредити нису појефтинили.

Ова наизглед невелика измена у погледу благовремености, битно мења позицију предузећа у класификацији од стране банке, а мења и позицију банке при оцени од стране Народне банке Србије.

Све у свему, прикрива се велика презадуженост привреде, као и велики број проблематичних кредита. Одлажу се санкције банака према предузећима и санкције Народне банке према банкама. На глобалном нивоу, прикрива се сав нерад и јавашлук режима у погледу дефинисања и остварења смислене економске политике. Такође, прикривају се катастрофални ефекти трошења буџетског новца од стране оних који су непосредније одговорни за стање у привреди него што је то Народна банка.

Србија, земља финансијских чуда

Србија је данас више задужена него СФРЈ када јој је због презадужености било забрањено даље задуживање. Откуд та толеранција светских финансијских моћника? Одговор се наслућује у једној реченици говора вицегувернера НБС, Бојана Марковића, на Првој конференцији о управљању кредитним ризиком, одржаној 30. новембра 2011. године. Дакле, непуне две седмице пре доношења Одлуке о класифика-

цији, која у свом средишту садржи управо *управљање ризиком*.

Вицегувернер се позабавио следећим питањем: Зашто постоји толика разлика у перцепцији страних аналитичара и инвеститора и домаће јавности у погледу макроекономских перспектива Србије?

Свакодневно смо сведоци да у необјављеном рату између долара и евра моћне банке, целе државе, па и групе држава (зона евра), губе или им се прети да ће изгубити кредитни рејтинг, односно да ће од свемоћних рејтинг агенција бити прокажене као опасне за инвеститоре. Примера ради, Мађарска је пре неколико дана добила статус зоне за неинвестирање (најгори могући!) јер се посвађала са ММФ, а посвађала се јер премијер Орбан није хтео да послуша своје Г-експерте и задужи се код ММФ-а за додатних 15–20 милијарди долара.

За дивно чудо, међународни инвеститори и агенције за процену кредитног рејтинга препознали су побољшање макроекономских перспектива Србије, констатује наш вицегувернер. И каже нам да је у овим бурним временима то веома битно, зато што обезбеђује приступ одрживим изворима финансирања по нижој цени.

Насупрот домаћим медијима који све виде црно, кредитни рејтинг Србије је побољшан, чиме је она постала једна од ретких земаља у региону чији је кредитни рејтинг бољи сада него што је био пре кризе (мисли се на први талас 2008. године).

У новембру 2010. агенција за процену кредитног рејтинга „Фич“ је негативне изгледе кредитног рејтинга Србије кориговала на стабилне. У марту 2011. агенција „Стандард и Пурс“ је кредитни рејтинг повећала са ББ– на

ББ. У новембру 2011. „Фич“ је задржао кредитни рејтинг Србије на истом нивоу. Истовремено је рејтинг многих земаља у региону смањен.

Затим следе агенцијски хвалоспеви монетарној политици НБС која, мало помало, обезбеђује макроекономску стабилност (без раста и развоја). Међу тим хвалоспевима један се посебно истиче, јер даје одговор на питање откуд несагласност између домаћих и страних посматрача и оцењивача.

„Најмање рањиве земље су Република Чешка, Пољска и Србија, а изван централне и источне Европе, Турска и Русија. Заједничко свима су профитабилан банкарски сектор, низак степен зависности од финансирања матичних банака и веће домаће учешће у власничкој структури банкарског сектора“ (*Стандард банк*, август 2011).

Ето нам њиховог одговора на питање шта радити, а да те не стигне бич светске финансијске олигархије. Стави домаћи капитал у службу њихових банака и обезбеди им велики профит на сопствени новац који ти они позајмљују?!

„Омогућите да се ради, не чекајте милијарде. Власт мора да пружи прилику људима да потврде неспорно знање, способност и креативност. Економске власти у 2011. нису довољно помогле онима који раде. То значи да влада није довољно учинила ни да око 750.000 званично незапослених брже дође до посла.“ Ово су све поруке Ђел-Мортен Јонсена, председника Савета страних инвеститора у Србији. (*Политика*, 13 новембар 2011.)

А наш народ каже: „Дуг је зао друг“.

Каже и: „У се и у своје кљусе“.

Али га однарођени режим изгледа не чује.

Западњачки зеленаши

Пише: Иван Нинић

Док су грађани, привреда и држава заробљени у финансијском глибу неликвидности и грцају у дуговима, једино банкарски сектор у Србији може актуелну кризу да „књижи“ као велики успех. Банке из западних земаља успеле су да кризни моменат у Србији потпуно преокрену у своју корист, јер је потражња за новцем присутнија него икада. Код њих зајам узима држава за финансирање буџетског дефицита, локална самоуправа за финансирање текуће ликвидности, јавна предузећа за покривање губитака и исплате плата, привреда да би предупредила стечај, а грађани ради пуког преживљавања. За првих шест месеци 2011. године, 25 банака које послују на тржишту Србије, пре опорезивања, остварило је добит од 17,8 милијарди динара, што је за 17 одсто више него у односу на исти период 2010. године. Такође, подаци Народне банке Србије (НБС) говоре да је у првих шест месеци 2011. године, губитак од 4,4 милијарде динара остварило 9 банака, али оне чине свега 15 одсто активне целокупног банкарског сектора.

Банке алигатори

Заједно са порастом шестомесечне добити расла је и укупна актива банкарског сектора у Србији, која је на крају јуна 2011. године износила 2,4 милијарде динара, што је за око 5,7 милијарди динара више него у истом периоду претходне године. Највећу добит пре опорезивања остварила је Банка Интеза, и то 5,2 милијарде динара, затим Уникредит бележи добит од 3,1 милијарду, Рајфајзен 2,6 милијарди, Комерцијална 2 милијарде, ЕФГ Евробанка 1,5 милијарди итд. Међу губитацима се истиче ОТП банка, која је за пола године изгубила 1,5 милијарду динара, затим Алфа банка бележи минус од милијарду динара, док је преосталих 7 банака остварило губитке који су појединачно мањи од 900 милиона динара. Кључ успеха италијанске

Интезе лежи у чињеници да ова банка има највећу активу од 357 милијарди динара. Са активом од 257 милијарди динара, на другом месту је претежно домаћа Комерцијална банка. Далеко иза ове две банке, на трећем месту, налази се Уникредит банка из Италије, са активом од 166 милијарди динара.

На раст активе и добити банака директно утичу зеленашке каматне стопе и значајна кредитна активност банкарског сектора у Србији. Да је тако, говори податак НБС-а да је укупна кредитна активност банака у 2010. години износила 1,278 милијарди, затим у 2009. години 1,685 милијарди, да би на дан 30. јуна 2011. године достигла 1,721 милијарду динара. Задуживање државе, привреде и становништва се из месеца у месец креће муњевито, па је тако од априла до краја јуна 2011. године, кредитна активност банака увећана за 33 милијарде, односно достигла је рекордан износ од 1,721 милијарди динара. Ко се у Србији, за свега три месеца, задужио за 33 милијарде? То су приватна, односно јавна и друга предузећа са 3 милијарде (дугују 940 милијарди), становништво за 18 милијарди (дугује 513 милијарди), друге финансијске организације за 4 милијарде и непрофитне институције за 11 милијарди. Од ових пласмана јавни сектор је умањио своја дуговања за 3 милијарде, али потраживање банака

од тог сектора износи 210 милијарди динара.

Зеленашење

Намеће се питање на чему банке у Србији темеље своју астрономску добит. Без обзира да ли је у питању економска криза или не, банке настоје да на финансијском тржишту пласирају и продају своју робу, а то је новац. Разумљиво је да ће у годинама кризе потражња за новцем бити драстично већа него иначе, што је случај у последње три године. Западне банке у Србији на најбруталнији начин су злоупотребиле актуелни тренутак за „драње коже слеђа“ и „шишање“ својих клијената, без обзира да ли је реч о држави, привреди или становништву. Недавно је Економски институт, који је иначе у власништву Данка Ђунића и функционера ДС-а Александра Влаховића, урадио једно истраживање у сфери банкарског сектора. Према резултатима истраживања, Србија је са просечним каматама за стамбене кредите од 5,82 одсто, земља са највећим банкарским каматама у Европи, где је просечна каматна стопа за ову врсту кредита 3,26 одсто. Иста је ситуација и са инвестиционим кредитима, који у еврозони бележе просечну каматну стопу од 2,93 одсто, а у Србији чак 7,89 одсто.

Да је домаћа и светска економска криза, као изговор за високе каматне

стоје, послужила банкама у Србији, говоре бројке које датирају из времена пре него што је криза захватила финансијско тржиште. Током 2006. године, просечна каматна стопа на краткорочне кредите у евро валути износила је у Србији око 19,6 одсто. У исто време, суседна Румунија је имала каматне стопе од 6,5 одсто, Хрватска 5,24 одсто, Бугарска 6,76 одсто, итд. Када су у питању краткорочни кредити, висина просечне камате у Србији 2006. године кретала се око 11 одсто, док је код Хрватска била 5,19 одсто, у Бугарској 7,95 одсто, Румунији 8,1 одсто, итд. Дакле, у континуитету банке са Запада „шишају“ грађане Србије, само што, у периоду од 2008. до 2011. године, за такво „шишање“ користе фамозну светску кризу као аргумент који једноставно није утемељен. Права истина и суштина проблема је у томе што пуних 10 година режим у Србији, односно Народна банка Србије, својим мерама и потезима пружа подршку зеленашима са Запада, не штитећи притом интересе грађана и привреде Србије.

НБС мешетари

Неколико фактора утиче на висину каматне стопе на банкарском тржишту сваке државе и банке се често позивају на те параметре. Наиме, висина камате зависи од врсте кредита, рока на који се средства уступају, средстава обезбеђења наплате потраживања, услова на тржишту, конкуренције, стопе инфлације, као и кредитног рејтинга земље. На бази ових макроекономских кретања *Извршни одбор* Народне банке Србије утврђује висину *референтне каматне стопе*, која је параметар на основу којег пословне банке одређују своје каматне стопе. Извршни одбор НБС донео је, 10. новембра 2011. године, одлуку да смањи референтну каматну стопу за 0,75 одсто процентних поена, тако да она износи 10 одсто. Међутим, овако висока референтна каматна стопа и даље је алармантна и истовремено погодује и држави и западним банкама, а штети српској привреди и грађанима. Високом референтном каматном стопом централна банка покушава да вештачки одржи курс и инфлацију, али и да без проблема распрода што више државних хар-

тија од вредности, из којих се финансира дефицит буџета.

Подаци НБС указују да су пословне банке у Србији, закључно са јуном 2011. године, инвестирале у државне хартије од вредности 170 милијарди динара. Због тога се банке које послују на домаћем тржишту, све више опредељују за куповину државних записа, што им је постало најлакша, најбржа, најсигурнија и најисплативија инвестиција. Како је у периоду кризе НБС повећавала референтну каматну стопу, тако је потражња банака за државним записима била већа. Истовремено су привреда и грађани код тих истих

би у октобру била установљена на 10,75 одсто. За све то време држава је одржала на десетине аукција, на којима је вршила продају хартија од вредности по атрактивним каматним стопама, које су углавном биле у границама или изнад референтне каматне стопе.

Динкићево (зло)дело

У Србији се током последње деценије, преко грбаче привреде и грађана који плаћају зеленашке камате страним банкама, води тзв. рестриктивна монетарна политика, за коју режим тврди да одржава макроекономску стабилност земље. О томе коме таква политика погодује сведочи податак да је највећа ставка у добити банака у првих шест месеци 2011. године био приход од камата (59,2 милијарде динара), који чини 77 одсто њиховог добитка. Не треба занемарити ни приход од накнада и провизија који износи 16,9 милијарди или 22 одсто од укупне добити банака. Захваљујући првенствено *Комерцијалној банци*, домаће банке, и то њих 12 у којима је присутан домаћи капитал, на крају јуна 2011. године учествују са 24 одсто у добити банкарског сектора, са 27 одсто у укупној активи и са 29 одсто у укупном броју запосле-

банак били принуђени да се задужеју и да прихватају „зеленашке“ каматне стопе. Док се то све дешава у Србији, августа 2008. године, највећа референтна каматна стопа Европске централне банке, у моменту најдубље кризе, износила је максималних 4,25 одсто. Временом је постепено опадала, да би, у марту 2009. године, дошла на ниво од 1,5 одсто, и данас је скоро седам пута нижа него у Србији.

Индикативно је да је референтна каматна стопа НБС, на почетку кризе, 2008. године, износила 10 одсто, да би до јуна 2008. године достигла 15,75 одсто. У новембру исте године коригована је на 17,75 одсто, да би у већ децембру достигла рекордних 17,76 одсто. Затим је током 2009. године, сваког месеца, опадала за око 1 процентни поен, и то са 16,5 одсто на почетку године до 9,5 одсто на крају године. Ова каматна стопа централне банке варира је од 8 одсто у мају 2010. године, до 12 одсто у априлу 2011. године, да

них. Међународне финансијске институције искористиле су кризу да 2009. године убеду режим у Србији да у наредном периоду држава треба да елиминише својих 42,5 одсто удела у *Комерцијалној банци*.

Реформу банкарског сектора, који данас броји „армију“ од 29.925 запослених, након 2001. године спровео је лидер Г17 плус Млађан Динкић и њен смисао је да цела Србија, десет година касније, постане роб у канџама 21 стране банке. Динкић је домаће банке успешно ликвидирао, а домаће финансијско тржиште капитала препустио банкама из Италије, Аустрије, Америке, Француске, Грчке, Немачке, Белгије... Из Руске Федерације, од 2008. године, присутна је само *Московска банка*. Остале руске банке до сада нису показале интересовање за тржиште Србије, због очигледне свести да би режим у Србији и западни центри моћи саботирали њихов долазак и слободно тржишно пословање.

Прогнанима у ресничком колективном кампу
Општина Раковица донирала помоћ са истеклим роком употребе

Бајата туршија за Божић

Пише: Милица Оташевић

У овој све тежој свакодневници, нико не би одбио на поклон туршију и целу зимницу. Благосиљао би донатора што има шта да једе кад заведе снегови и још јаче,

како најављују стручњаци, од Нове године, удари економска криза на већ утањен буџет грађана. Управо тако лепа вест средином децембра стигла је до прогнаних са Косова и Метохије, који су смештени у колективном избегличком кампу надомак Авале, у Реснику. Осмех, међутим, након пријема

На конзервама са краставцима није било никакво обележје нити етикета, већ само потврда возача да су то кисели краставци. Након отварања конзерви људи су угледали побелеле краставце

„великодушне“ донације заменила је неверица. Радосни што ће добити помоћ у крпљењу кућног буџета, узели су обећану зимницу, али су убрзо увидели да је то у ствари бајата роба са истеклим роком употребе.

– С нама је контактирала повереница из Комерсијата за избеглице Општине Раковица која се похвалила да су нам општинари и поменути комерсијат обезбедили зимницу. Речено нам је да само тај дан кад нас је позвала, можемо да подигнемо помоћ и да ће нам накнадно у току дана бити јављено где и кад да дођемо. У неколико наврата смо добијали различите адресе где можемо да је преуземо. Након неког времена, јављено нам је да је камион са помоћу стигао и да чека у Месној заједници Браћа Величковић. Обрадовала нас је вест да су у питању конзерве са скоро целом зимницом, причају углас становници избегличког кампа и додају да им је речено да возач жури, те да и они буду брзи. – Пожурили смо нас пар момака да помогнемо у истовару робе. Знали смо да ће то бити

много пакета, имајући у виду чињеницу да у кампу живи око 85 породица. Постојао је тачан списак породица са чијим је домаћинима је успостављен контакт. Они су добијали потврде са којима су једино могли да подигну помоћ. Следовања су била свима иста, што је подразумевало четири конзерве краставаца, две конзерве црвене паприке и конзерву цвекле, као и три килограма кечапа који је био у ринфузу, објашњавају корисници кампа.

Приликом истовара робе збунило их је што на конзервама са краставцима нема никакво обележје нити етикета, већ само потврда возача да су то кисели краставци.

– Претпоставили смо да након одласка мушкараца по помоћ, нешто није у реду и нашалили смо се да је то сигурно роба пред истеком рока употребе. Кад смо се 1999. године привремено уселили у камп, добијали смо помоћ, али не и зимницу. Та хуманост је била кратког века, а убрзо су нам укинути и други видови помоћи, осим свакодневне донације хлеба. То нас је обрадовало, да нас се неко сетио и мисли на нашу муку и беду која нас је снашла. Непријатно смо се изненадили кад су донели конзерве кућама. На њима је стајао истекли рок ваљаности. Нико није ни приметио нити гледао у етикете кад је преузимана помоћ, због журбе. На конзервама од цвекле био је датум истека рока употребе 1. 11. 2011, а на етикетама конзерви са црвеном паприком датум истека ваљаности је 10. 2011, али на поклопцу је утиснут други датум, и то 16. 10. 2009. Свима нама познато је да се на поклопцу било ког конзервираног производа, печатира управо датум до ког је употребљива роба. Чак и на кесицама са кечапом био је прошли датум, и то неколико дана. Највеће непријатно изненађење су биле конзерве са краставцима на којима нема никаквог датума, нити ко производи или макар пуни, објашњавају житељи. Размишљајући да је можда у питању штампарска грешка, отворили су конзерве. – Прави шок је тек уследио пошто смо видели да су краставци у конзервама бели. Чак су

Делили бајату помоћ и „шаком и капом“

Како редакција „Велике Србије“ сазнаје, раковичку хуманитарну помоћ у виду зимнице са истеклим роком добили су и прогнани у кампу на Видиковцу у Раковици.

Од 26 породица колико их живи у овом кампу, ниједна није остала без коментара за наводну помоћ коју нису смели да дају деци. – Нас стотинак, колико нас живи у овом кампу, сложили смо се да ту такозвану помоћ не смемо да једемо. Једва смо је донели у бараке, надајући се да можемо да прегрмимо зиму, али ни кечап нисмо смели да користимо, објашњава наш саговорник из видиковачког избегличког кампа.

разум да се неко тако шали са нечијим животом и очито подсмева због лоше социјалне ситуације или беде у којој живимо. Више пута смо куцали на различита врата да нам се помогне јер ни ми не бисмо, да можемо, живели у баракама. Много пута смо молили за помоћ да нам се омогући да по умањеним ценама купимо плацеве, грађу и неопходан материјал, како би изградили домове и поново се скућили. На показаном примеру као што је својевремено урадио председник општине Земун и Српске радикалне странке, др Војислав Шешељ. Нажалост, нико више не жели искрено да помогне избеглицама нити разуме њихову муку, као што је очито радикалски лидер умео и знао да нађе решење, закључују житељи кампа у Реснику.

код неких у конзервама биле и побелеле паприке. Како то дати деци којих у кампу има осамдесетак, или старим и болеснима? Управо они су се мучили и прпали по превозу, како би донели ту помоћ у рукама. Једва да стари могу себе да носе од болести и умора, а теглили су конзерве које су могли после само да баце. Џаба труд и наша мука због нечије наводно добронамерности. Већина нас који смо узели такозвану поклоњену зимницу бацила ју је из страха да неко од деце не добије тровање. Велики број домаћинстава, наравно кад су чули шта и како је, нису ни отишли по ту наводну помоћ, јадају се становници избегличког кампа.

Према речима огорчених „баракуђана“, пошто су увидели да је сва роба са истеклим роком употребе, контактирали су с повереницом из Комерсијата и општинарима, али су добили

крајње непријатан коментар, а не одговор. – Речено нам је као „нема везе, није много истекао рок“ и додат коментар, тачније, питање „зар као први пут једете робу са прошлим роком?“. Па зар је то хумано и нормално рећи било ком човеку без обзира на доба, пол и националност? Где је ту здрав

На конзервама са цвеклом био је датум истека рока употребе 1. 11. 2011, а на етикетама конзерви са црвеном паприком датум истека ваљаности је 10. 2011, али на поклопцу је други датум, и то 16. 10. 2009.

ГСП „Београд“ више од 10 месеци држави није уплаћивао обавезан стаж и здравствено осигурање за своје раднике

Сви „на црно“ у ГСП

• У првих 11 месеци 2010. године запослени контролори, кондуктери и друга лица које је ГСП Београд ангажовало по основу уговора о привременим и повременим пословима добили су нето зараде од 79,4 милиона динара, али за њих држави нису уплаћени порези и доприноси од 54,5 милиона динара. Такође, контролори, кондуктери и друга лица у ГСП ангажована по уговору о делу добила су за првих 11 месеци 2010. године 2,4 милиона динара, а држава је остала ускраћена за порезе од 1,5 милиона динара

Пише: Иван Нинић

У Градском саобраћајном предузећу Београд (ГСП) више од 10 месеци у 2010. години запосленим и ангажованим радницима нису уплаћивани законом прописани порези

и доприноси за радни стаж и здравствено осигурање, док је исплата нето зарада уредно вршена. Ово су утврдили и у свом налазу, до којег је иначе дошла редакција Велике Србије, констатовали инспектори Агенције за буџетску инспекцију Града Београда. Опсежна контрола финансијског пословања ГСП Београд окончана је у фебруару 2011. године, а налаз показује да је предузеће, у периоду од 1. 1. до 15. 10. 2010. године, исплатило нето зараде од 2,65 милијарди динара, без плаћања пореза и доприноса запосленима.

Утајили порез

Са стањем на дан 15.10.2010. године ГСП Београд држави није уплатио 1,74 милијарде динара прописане обавезе коју је имао на име пореза и доприноса, наводи се у налазу Буџетске инспекције. Предузеће је Секретаријату за финансије Града Београда (свом оснивачу), сваког месеца достављало обрачун исплаћених нето плата, али није достављало пореске пријаве о обрачунатим и плаћеним доприносима за обавезно здравствено осигурање. Пореске пријаве нису достављане ни надлежној филијали Пореске управе, без обзира што је постојала законска обавеза да се то учини у року од 3 дана од дана исплате нето зараде. Тиме је руководство ГСП-а директно прекршило Закон о порезу на

доходак грађана и Уредбу о начину и контроли исплате зарада у јавним предузећима.

Буџетски инспектори су утврдили да је руководство ГСП-а избегавало плаћање пореза и доприноса за стално запослене раднике, раднике ангажоване по уговорима о привременим и повременим пословима, лица ангажована по уговору о делу, као и чланове Управног и Надзорног одбора предузећа.

У првих 11 месеци 2010. године запослени контролори, кондуктери и друга лица које је ГСП Београд ангажова-

вало по основу уговора о привременим и повременим пословима добили су нето зараде од 79,4 милиона динара, али за њих држави нису уплаћени порези и доприноси од 54,5 милиона динара. Такође, контролори, кондуктери и друга лица у ГСП ангажована по уговору о делу добила су за првих 11 месеци 2010. године 2,4 милиона динара, а држава је остала ускраћена за порезе од 1,5 милиона динара. Исти третман имали су и чланови Управног и Надзорног одбора ГСП-а, који су за

првих 11 месеци 2011. године добили нето накнаде од 2,7 милиона динара, уз које нису плаћени порези и доприноси за стаж у висини од 1,4 милиона динара.

Скандалозан је податак да једно државно, односно градско јавно предузеће попут ГСП Београд, својим запосленим радницима и радницима ангажованим по уговору не исплаћује пореске доприносе. У 2010. години ГСП је имао чак 6.438 стално запослених радника, али и импозантан број лица који је ангажован на привременим и повременим пословима. Иначе, предузеће је са губитком од 2,98 милијарди динара завршило 2010. годину и није у ситуацији да функционише тржишно, без субвенција Града Београда, које у 2011. години износе 5,39 милијарди динара.

Плате без контроле

Несавесни послодавци у Србији тренутно дугују преко 230 милијарди динара на име пореза и доприноса који нису уплаћивани Фонду ПИО. Да је стање заиста алармантно говори податак да послодавци за своје раднике у 2010. и првих шест месеци 2011. године држави нису уплатили око 9 милијарди динара пореза и доприноса. Још 2004. године питање неплаћања пореза и доприноса добило је институционалну подршку државе и власти, јер је тада укинута тзв. Служба друштвеног књиговодства (СДК) и посао платног промета пребачен је са државе на пословне банке. За разлику од СДК-а, пословне банке нису у обавези да контролишу да ли је послодавац, уз исплату нето зараде, обрачунао и уплатио порезе и доприносе, што је многим привредницима и тајкунима „ветар у леђа“ да избегну ову законску обавезу.

Режим купује гласове кроз запошљавање још 3 000 људи у државној управи

Фабрике се затварају а државна управа пуни

Режим Бориса Тадића планира запошљавање 3.000 људи у ионако прегломазној државној управи, чије финансирање не би могле да издрже ни далеко развијеније земље. У нацрту буџета влада није предвидела рационализацију броја запослених у државној управи, већ повећање тог броја. Јасно је да ова одлука у јеку економске кризе има за циљ да задовољи дневнополитичке потребе режима, које ће финансирати порески обвезници.

Тадићу полиције никад доста

Према Тадићевом плану, највише запослених, чак 2000 људи, биће примљено у Министарство унутрашњих послова, углавном за посао полицајца. Овим не само да ће Тадић прикупити нове гласаче већ ће додатно ојачати своје репресивне полуге. У Министарству рада и социјалне политике биће примљен 221 радник на стручним пословима у центрима за социјални рад. Влада је планирала и да наредне године, за плате укупно 268.903 запослених, издвоји 173,8 милијарди динара, што је за 13,8 милијарди динара више него 2011. За потребе кампање, режим ће вероватно повећати плате запосленима у државној управи непосредно пред гласање.

Тадићеве пљачкашке агенције

Нових 3.000 гласача, који би требало да режиму донесу и гласове чланова својих породица нису једини изборни капитал марионетског председника Србије. Не смео заборавити да је за 10 година, колико је Демократска странка на власти, вођена политика запошљавања чланова странке. Без обзира да ли је било реч о локалној, регионалној или републичкој власти, ДС је упошљавао своје чланство и тако прикупљао гласове.

За потребе упошљавања своје гласачке машине, „демократе“ су изменили читав низ беспотребних државних институција, пре свега агенција.

Не постоје прецизни подаци колико је у Србији основано агенција, дирекција, канцеларија, управа и савета који се финансирају из државног буџета, а њихов број неће бити смањен ни следеће године.

Празна обећања

Министар државне управе Милан Марковић обмањивао је грађане највама да ће непотребне агенције бити угашене.

– Прво ћемо кренути са прописима који би требало да реше питање оних агенција које су основане по Закону о јавним агенцијама, а затим, део по део, да се позабавимо врло чудноватим скупом различитих тела и организација које су годинама, несистематски, прављене и формиране – најављивао је узалудно Марковић.

Милиони за дуплиране надлежности

Да су агенције основане само за збрињавање страначког кадра режимских партија, потврђује и чињеница да неке од њих имају идентичне надлежности.

Тако се регионалним развојем у Србији, поред Министарства за економију и регионални развој, бави и Национална агенција за регионални развој, Савет за регионални и равномерни развој и Канцеларија за одрживи развој неразвијених подручја и локалне канцеларије за регионални развој.

Поред Министарства животне средине постоји и Агенција за заштиту животне средине и истоимени фонд за чије функционисање је укупно предвиђено 225 милиона динара из буџета.

И поред тога што издваја 19,6 милиона динара за Савет за борбу против корупције, влада ће и у 2012. задржати и финансирати Агенцију за борбу против корупције са 180 милиона динара. Новац ће бити издвојен и за Агенцију за енергетску ефикасност, иако поред ње постоји и Агенција за

енергетику, али и низ других агенција, дирекција, управа, канцеларија.

Агенције нас коштају 820 милиона евра

У Унији послодаваца Србије (УПС) направили су рачуницу да разноврне агенције, канцеларије, дирекције, управе, државу годишње коштају више од 820 милиона евра. Други извори помињу трошак и до 850 милиона евра.

Недавно смо имали аферу када је јавност процурела вест да је Јавно предузеће Нуклеарни објекти Србије потрошило више од 27 милиона динара на куповину аутомобила. А да је директор предузећа купио шкоду суперб, која у продаји кошта и више од 3 милиона.

Стручна јавност је тада поставила питање сврхе постојања оваквог ЈП када је једини нуклеарни објекат у Србији Институт „Винча“.

Такође, грађани Србије су у августу сазнали и да влада планира да оснује Агенцију за истраживање поморски несрећа, иако Србија нема море.

Србију, не дозволи!

Док се у Србији из дана у дан повећава број незапослених, стопа запослености расте једино међу члановима Демократске странке и других режимских странака. Иако већ годинама уништава и затвара фабрике, режим Бориса Тадића предизборним триковима покушава да се спасе пропасти. Иако је због њих без посла остало на стотине хиљада грађана Србије који су радили у привреди, Тадић и његови сарадници, запошљавањем неколико хиљада службеника пред изборе, покушавају да себи прикупе довољан број гласова да се одрже на власти.

Р. В. С.

Дебели новчаници

Примања у овим државним институцијама су велика. Тако, на пример, Никола Станков, директор Агенције за контролу летења има плату од 807.000 динара. Ивица Ежденци, директор Националне агенције за регионални развој, прима 230.000 динара, Љубо Маћић из Агенције за енергетику има нето плату од 226.000 динара. Милорад Џамбић из Агенције за осигурање депозита прима 220.000 динара, док Божидар Лаганин из Агенције за промоцију страних улагања (СИЕПА) има 214.000 динара.

Перфидно претакање новца из државне у приватну касу

Директор Антидопинг агенције сам себи уплаћује милионе

- Из буџета државне Антидопинг агенције на рачун приватне ординације Vita Maxima пребачено је 2,5 милиона динара, док је 5 милиона динара пребачено на рачун Удружења за медицину спорта Србије (УМСС). Ништа не би било спорно да власник ординације Vita Maxima и генерални секретар УМСС-а није управо директор Антидопинг агенције, др Ненад Дикић

Пише: Иван Нинић

Да преко 150 државних агенција, завода, управа дирекција, фондова и других „паралелних“ и „помоћних“ органа државне управе послују и троше новац пореских обвезника мимо сваке контроле Владе Србије показује и пример Антидопинг агенције, за коју многи уопште и не знају да постоји још од 2005. године. Подаци до којих је дошао новинар „Велике Србије“ показују да се директор Антидопинг агенције Републике Србије, др Ненад Дикић, налази у директном сукобу интереса, јер је својој приватној лекарској ординацији Vita Maxima омогућио обављање услуга за потребе Антидопинг агенције. Од јануара 2007. године до августа 2011. године, државна Антидопинг агенција извршила је уплату 2.525.341 динар на рачун лекарске ординације Vita Maxima, у којој иначе Дикић није пренео управљачка права иако га закон на то обавезује.

Буџетски „приватник“

Према званичној документацији Управе за трезор Министарства финансија, сума од 2.525.341 динара уплаћена је путем 60 појединачних месечних трансфера. Агенција је ординацији др Ненада Дикића „Vita Maxima“ уплатила 290.000 динара 2007. године, 465.625 динара 2008. године, 550.000 динара 2009. године, 700.000 динара 2010. године и 519.716 динара у првих осам месеци 2011. године. Другим речима, Дикић је сваког месеца сам себи трансферисао у просеку по 50.000 динара, а што је у књиговој евиденцији Управе за трезор прокњижено шифром 221 и описом „промет робе и услуга“. У имовинској карти Ненада Дикића, коју је објавила Агенција за борбу против корупције, стоји да он обавља две јавне функције, и то функцију директора Антидопинг агенције Републике Србије, од јануара 2006. године, и функцију члана УО Клинике за рехабилитацију „Др Мирослав Зотовић“ у Београду, од јуна 2009. године. Функција директора Дикићу

сваког месеца доноси зараду од 91.994 динара, док за чланству у УО остварује месечну накнаду од 15.000 динара.

Из Дикићеве имовинске карте такође се види да је он апсолутни власник ординације Vita Maxima из Београда и предузећа Аеролит д.о.о. Београд. Лекарска ординација Vita Maxima регистрована је 1. фебруара 2002. године као предузетничка радња, управо на име директора Антидопинг агенције Ненада Дикића. У рубрици „забележбе“ на сајту АПР-а нема података да је извршен пренос управљачких права, без обзира што је Дикић јавни функционер који је именован од стране Владе Србије, и без обзира што се на њега примењују одредбе Закона о Агенцији за борбу против корупције. Дакле, сав финансијски промет у износу од 2.525.341 динар између Антидопинг агенције и Vita Maxima остварен је у периоду док је Ненад Дикић истовремено обављао јавну функцију директора и функцију приватног предузетника, односно власника своје ординације, што представља класичан сукоб јавног и приватног интереса.

Тргује и вагама

Према подацима АПР-а, у предузећу Аеролит д.о.о. 18. јула 2011. године извршен је пренос управљачких права са Ненада Дикића на Татјану Малић. Иначе, ово предузеће за „неспесијализовану трговину на велико“ др Дикић је основао 7. фебруара 2008. године. У понуди фирме Аеролит налазе се ваге за мерење телесне тежине, здравственог стања и кондиције спортиста и рекреативаца познатог светског произвођача Танита, као и уређаји за мерење и праћење срчане фреквенције произвођача Полар.

У периоду 2010. и 2011. године, према подацима Управе за трезор, опрему од Дикићевог Аеролита купо-

вали су Завод за спорт Републике Србије, Медицински факултет и Фармацеутски факултет Универзитета у Београду, а укупна вредност промета износ 456.550 динара. У истом периоду Ненад Дикић је био у сукобу интереса, јер као власник предузећа није пренео управљачка права сходно Закону о Агенцији за борбу против корупције. Он је то учинио тек 18. јуна 2011. године, без обзира што се закон примењује од 1. јануара 2010. године. А по ранијем Закону о спречавању сукоба интереса при вршењу јавних функција таква обавеза постојала је и претходних година.

Сам свој донатор

Да се овде прича о претакању новца из буџета Антидопинг агенције у сопствену лекарску ординацију директора не завршава говори још један податак. Наиме, др Ненад Дикић се налази у сукобу интереса и због тога што новац из државне Антидопинг агенције трансферише и донира Удружењу за медицину спорта Србије (УМСС), у коме иначе истовремено обавља функцију генералног секретара. У истој позицији налазе се председник и потпредседник УМСС-а Слободан Живанић и Драган Радовановић који истовремено седе у Управном одбору Антидопинг агенције. А из буџета Антидопинг агенције на рачун УМСС трансферисано је 5.035.528 динара у 2011. години, показује документација до које је дошао новинар „Велике Србије“.

Према подацима Управе за трезор, у периоду од јануара до децембра 2011. године евидентирано је шест трансакција које су извршене са рачуна Антидопинг агенције на рачун Удружења за медицину спорта Србије. Прва уплата од 1.100.000 динара извршена је 27. јануара, друга од 268.680 динара 3. фебруара, трећа од 1.200.000 динара 14. фебруара, а све три уплате прокњижене су под шифром „263 – остали трансфери“. Са рачуна Антидопинг агенције на рачун свог удружења, 30. септембра, др Ненад Дикић трансферисао је 200.000 динара. Ова трансакција је прокњижена под шифром „донације и спонзорства“, што практично указује да је др Дикић државним новцем спонзорисао активности удружења чији је генерални секретар. Затим 14. новембра, на рачун УМСС уплаћено је 2.000.000 динара, а 8. децембра износ од 266.848 динара и обе

уплате описане су шифром „221 – промет робе и услуга“.

По две фотеље

На званичном сајту Удружења за медицину спорта Србије стоји да су нови чланови Извршног одбора и председник изабрани на Скупштини удружења која је одржана 18. маја 2007. године. На функцију председника УМСС-а тада је поново изабран проф. др Слободан Живанић, а осим њега у Извршни одбор УМСС-а изабрани су: др Ненад Дикић (секретар), проф. др Драган Радовановић (потпредседник), др Саша Плећевић (портпарол) и др Јелена Сузић Лазић. Интересантно је то да се

сва три кључна функционера УМСС-а истовремено налазе на јавним, односно државним функцијама у Антидопинг агенцији. Др Ненад Дикић је директор ове владине агенције, а професори Слободан Живанић и Драган Радовановић су од децембра 2009. године чланови Управног одбора. Овакве

дупле позиције Дикића, Живанића и Радовановића посебно су проблематичне са аспекта сукоба интереса и примене Закона о Агенцији за борбу против корупције.

Законом је утврђено да „функционер може да врши функцију у органу струковног удружења“ и да „може да буде члан органа других удружења уколико Агенција не утврди да постоји сукоб интереса“ (члан 34, став 1). А да ли у конкретном случају постоји сукоб интереса, Агенција за борбу против корупције дужна је да цени сходно члану 31. закона којим се ближе регулише питање обављања другог посла или делатности за време вршења јавне функције. Такође, закон прописује да „функционер не сме да користи јавну функцију за стицање било какве користи или погодности за себе или повезано лице“ (члан 27, ст. 4). У конкретном случају, одлукама које доносе као функционери Антидопинг агенције, Дикић, Живанић и Радовановић и те како користе и погодују удружењу којим управљају. Они, с једне стране, из касе Антидопинг агенције одобравају трансфере и поклањају новац, а с друге стране у УМСС располажу тим истим новцем.

Ако је судити по званичним документима у радњама директора и чланова УО Антидопинг агенције, свакако да има обележја кршења закона у сегменту који уређује сукоб интереса и неспојивост јавне и приватне функције. Због тога би Агенција за борбу против корупције требало да по службеној дужности реагује, али се због политизације ове институције то у Србији никада неће догодити.

Буџет Антидопинг агенције 28,3 милиона динара!!!

Владајућа већина у Скупштини Србије усвојила је 14. новембра 2005. године Закон о спречавању допинга у спорту, на основу којег је, месец дана касније, влада именовала Управни одбор, изабрала директора и основала Антидопинг агенцију. Без обзира на десетине спортских савеза и институција у Србији, без обзира на вишедеценијско постојање Републичког завода за спорт, државни апарат је беспотребно увећан измишљањем некаквог посла који су могле да обаве постојеће институције. Антидопинг агенција сваке године гута десетине милиона динара новца пореских обвезника, па је тако влада одлучила да тој институцији у 2012. години на располагање стави 28.390.000 динара! Од тога, 23.770.000 динара биће обезбеђено директно из буџета Србије, док ће се 4.620.000 динара обезбедити „из других извора финансирања“. На плате, накнаде и доприносе за запослене Агенција ће потрошити 11,4 милиона динара, а на тзв. „специјализоване услуге“ 10,6 милиона динара.

Влада Србије купује додатних 29 возила, поред постојећих 310

Мирко скупља аутиће

• Док се грађани Србије боре да преживе, министри скупљају аутиће, и то оне чија куповина ће нас коштати чак 50 милиона динара

Изгледа да председник Владе Србије Мирко Цветковић и његов кабинет нису имали довољно аутића играчака кад су били мали чим су одлучили да, упркос тешкој економској ситуацији у земљи, купе још 29 аутомобила за потребе Владе Србије. Управа за заједничке послове Владе Србије испланирала је потрошити око 50 милиона динара за ову куповину, а још увек није саопштено о којој врсти аутомобила је реч.

Мало им 310 аутомобила

Изгледа да су нови аутомобили неопходни, јер Управа за заједничке послове тренутно располаже са „само“ 310 возила. После најављене набавке биће их 339, тако да се више неће дешавати да секретарице појединих министара понекад морају да иду кући аутобусом.

Ипак, на аутомобиле ће отићи мање од пола новца предвиђеног за

Управу за заједничке послове. Остатак од предвиђених 112 милиона динара отићи ће на набавку канцеларијске, рачунарске и друге опреме.

– Планирамо да купимо 11 аутомобила средње кубикаже, затим 15 поштанског типа, три доставна возила и два комбија за превоз осам, односно 18 путника – кажу у Управи за заједничке послове.

Према њиховим речима, нови контингент биће намењен курирским службама, Сектору за угоститељске услуге, биће коришћен за групни превоз страних делегација, а остатак ће заменити дотрајала возила.

Планирана је и куповина једног теретног возила које ће служити за одржавање зграда и објеката. Ипак, јасно је и да ће неки министри добити нове аутомобиле.

„Кршеви“

Како би ублажила бес грађана због нове набавке аутомобила, Управа је са-

општила да су аутомобили којима се возе државни функционери и чиновници стари просечно осам година. Прегазили су око 194.000 километара, док је 150 возила које користе чланови парламента, владе, председништва, судова, у просеку, превалило по 243.000 километара.

Иначе, ове године Управа је за потребе Парламентарне скупштине ОЕБС купила 19 „шкода суперб“ које су плаћене 321.000 евра и та возила се, углавном, користе приликом посета страних делегација. И током 2010. набављено је 14 истих модела, а у њима се возе министри.

Премијер у тенку

Свестан своје популарности код грађана, премијер Мирко Цветковић користи два блиндирана БМВ-а. Тачније, Мирко се вози само једним од њих док други стоји као „резерва“ и на асфалт излази када је други на сервису.

Баханалисање

Док се грађани Србије боре да преживе, министри скупљају аутиће, и то оне чија куповина ће нас коштати чак 50 милиона динара. Ивица и Мирко су се мало занели у игри, а грађани више не могу да трпе очајну економску ситуацију. Режим за своје баханалисање мора бити кажњен на изборима.

Р. В. С.

Милиони на сервис

Од почетка године па све до краја септембра Управа за заједничке послове потрошила је 59.432.746 динара за одржавање возила у државном возном парку. Иначе, српски функционери имају прилику да се најчешће возе у „аудију“, „фолксвагену“, „шкоди“, „фијату“, али и у „застави“.

Злоупотребе Покрајског секретаријата за науку

• *Покрајински секретаријат за науку и технолошки развој АП Војводине, годинама, парама пореских обвезника, у циљу наводног отварања погона нових генерација, финансирао сумњиве фирме, које су уместо отварања нових радних места делиле отказе*

Пише: Саша Сантовац

У својим обраћањима, представници Владе Војводине грађанима северне српске покрајине обећавају да ће ојачати и развијати привреду и пољопривреду, отво-

рити нова радна места и запослити на хиљаде оних којима је посао преко потребан. Међутим, чињенице говоре супротно. На територији АП Војводина, у односу на пре три године, има 74.000 мање запослених! Разлог оваквог стања је разорно и бесомучно испумпавање новца из покрајинског буџета преко приватних фирми. Један од најупечатљивијих примера је покрајински секретаријат за науку и технолошки развој, на чијем челу је покрајински секретар проф. др Драгослав Петровић, доскорашњи шеф посланичке групе „За европску Војводину“ и један од главних протагониста новог Статута АПВ.

Покрајински секретаријат за науку и технолошки развој у протеклим годинама потрошио је огромна средства из буџета за пројекте отварања погона нових генерација. У 2007. године та средства су износила 1.069.765.754,67 динара, 2008. године, 699.670.329,90 динара, у 2009. години 326.610.480,12, прошле године издвојено је 290.010.116,30 динара, а у првих девет месеци ове године утрошено је 53.300.000,00 динара. Средства више него довољна да би се остварило оно шта је планом било предвиђено, да се врши суфинансирање развојних пројеката до висине од 49 одсто од вредности истих, и на тај начин улаже у савремену производњу и примену најсавременијих технолошких решења у привреди покрајине.

Свака субвенција са собом је требало да доведе и до отварања, како је предвиђено, најмање двадесет радних

места. Али да видимо како је то изгледало и изгледа у пракси.

Фирме отпуштале раднике а добијале новац

Био-еколошки центар за истраживање у индустријској производњи и заштиту животне средине из Зрењанина купљен је од стране Јарославе Боггићевић 12. децембра 2002. године по цени од 4.187.000 динара, иако је капитал за продају износио 21.867.000 динара. У то време у њој је било запослено 68 радника. Ова фирма пролази на конкурс који је поменути секретаријат расписао 15. јуна 2006. године. И већ 20. јула су јој пребачена средства у износу од 28.083.829,70 динара.

Интересантно је да у уговору потписаном тек 23. октобра 2006. у Извршном већу АП Војводина стоји да се 90 одсто средстава пребацује 8 дана након потписивања уговора, а осталих 10 одсто након завршетка пројекта, тј. након достављања документације о правдању утрошених средстава. И већ 14. децембра 2006. године пребацује им

се и преостали износ од 3.120.425,52 динара.

Да ли је заиста до тада достављена сва документација и да ли су испуњени сви услови? Иако је предвиђено финансирање погона нове генерације, у споменутом уговору стоји набавка репроматеријала атрактант (larhex-ba-int), а у извештају стоји чак и царинска декларација. И поред тога, ова фирма по истом принципу добија средства и 2007. године и то у много већем износу, и то 30. априла 39.469.500 динара, а 25. септембра још 4.385.500 динара.

У сваком уговору наведен је као услов запошљавање 20 нових лица, што значи да је у те две године требало да буде запослено 40 нових радника. Не да се то није десило, него данас та фирма, која је сада 100 одсто у власништву „Bio insect technologies“ са седиштем на British Virgin Island (!), како сама наводи, има 60 запослених, што је за 8 мање него 2003. године! Заиста је фрапирајуће да и поред свега тога влада Војводине и данас помаже Био-еколошки центар, па је закључком од 2.

фебруара 2011, који се односи на реализацију плана расподеле средстава у циљу сузбијања ларви комараца на територији АПВ, овом предузећу пренела средства у износу од 173.395.440 динара!

Ни чипса ни радних места

Погон фирме за производњу смрзнутог чипса од јабуке зрењанинске фирме Žitohem д.о.о. отворен је у време предизборне кампање. Такође, на конкурс секретаријата добија 2007. године средства у три наврата, и то 1. јуна – 14.637.511 динара, 9. октобра – 7.318.755 динара, а 26. децембра – 2.439.585 динара. Фирма која је основана 10. фебруара 2006. и која је, како је обећавано, требало да освоји и европско тржиште, од 27. октобра 2011. се налази у стечајном поступку! Чипс никада нисмо видели, као ни уговором дефинисана нова радна места.

Да ова зрењанинска фирма није једина која је била представљена као фирма „погона нових генерација“ говоре и неки од следећих случајева, који нажалост нису и једини који су се завршили ликвидацијом предузећа или његовим одласком у стечај.

Предузеће WEBA из Новог Сада, са погоном за производњу бицикла добило је преко Секретаријата, 2008. године, средства у износу од 3 милиона динара. Већ следеће године, према подацима из АПР-а, имало је нето губитак од 20.938.000 динара, а 1. августа 2011. након поступка ликвидације обрисана је из регистра предузећа. Предузеће Дентосан из Новог Сада, 2008. године, када добија 1.933.636 ди-

нара за погон за производњу четки, имало је само 2 запослена.

Уместо да по уговору повећа број радника за 20, 2010. године ова фирма нема ниједног запосленог и 27. априла ове године избрисана је из регистра привредних субјеката.

Парама за науку финансира се пекара

Ако се погледају још неки примери предузећа којима су давана средства, врло је очигледно да су критеријуми за одабир предузећа за доделу средстава били сасвим друге природе од оних који су представљени јавности. Предузеће „Вермонс“ из Новог Сада, за погон за рециклажу моторних уља 2008. године, добија 17.400.000 динара у тренутку када то предузеће нема ниједног запосленог! Да ли се од такве фирме заиста очекивало да оствари неки резултат?

Следеће године предузеће бележи „чак“ 3 запослена, али и нето губитак од 20.938.000 динара. Пекара Симић из Сремске Митровице, са погоном за производњу пецива и хлеба, добила је 26. децембра 2007, када је отворена, 9.892.732 динара у тренутку када је имала 1 запосленог радника, исто онолико колико је, и поред обавеза и добијених средстава, имала и наредне године. Такође, и Д.о.о. Аромапласт Јерменовци добија од покрајине 15.800.000 динара 2007. године у тренутку када има само једног запосленог радника.

Да ли су ове фирме заиста испуњавале услове конкурса са једним запосленим радником? GROW RASAD из

Новог Сада, представљен као сарадња наше и холандске фирме богате традиције, добио је, у тренутку када је имао 9 запослених радника 2009. године, средства, да би већ следеће године своју „успешност“ показао смањењем броја радника на 6.

Из само ових неколико примера види се катастрофална политика коју води Секретаријат за науку и технолошки развој и Влада АП Војводина, будући да се са правом може посумњати да се средствима за развој развијају интереси и џепови појединаца а не привреда у Војводини. Ко ће бити одговоран за средства која су бесповратно изгубљена, као и за чињеницу да нису испоштовани делови уговора који се тичу повећања броја запослених? Да ли ће и на који начин бити враћена средства од оних предузећа која нису испунила предвиђене уговоре? Да ли ће се чекати да сва та предузећа буду ликвидирани, па да се са жаљењем констатује да повраћај средстава није могућ?

Очигледно неке из власти је то сценарио којем се нада. Да ли је неко предузеће испунило своју обавезу из конкурса, која предвиђа да средства добијена субвенцијом врати у року од једне до 5 година, и то, како је предвидео Секретаријат, здравственим установама или институцијама које Секретаријат одреди, и то у облику донација? Многа нису ни дочекала да крену са повраћајем јер су била ликвидирани, али се поставља питање да ли би то било од њих и тражено и да ли је то тражено од оних који и даље раде или је и то само још један услов који попут обавезног броја нових радника није морао бити испуњен и служио је само у маркетиншке сврхе. Од покрајинске власти, такве каква је, све се може за очекивати.

Како ЈВП „Војводина воде“ троши државни новац

Кошењем траве штите њиве од поплава!?

• Иако су грађанима њиве поплављене због немара ЈВП „Војводина воде“, ово предузеће им уредно шаље астрономске рачуне за наводњавање и одводњавање земљишта

Пише: Маријана Четојевић

Без обзира да ли су им њиве поплављене, без обзира што им се у време суша њиве не наводњавају, грађани северне српске покрајине морају да плаћају астрономске надокнаде за наводњавање и одводњавање ЈВП „Војводина воде“. Уместо да рачуни буду умањени за начињену штету, услед немара овог јавног предузећа, и проблем буде саниран, грађанима и пољопривредницима поручено је да узму ашов и копају одводне канале сами. Без обзира што немају приносе на земљишту, надокнаду морају уредно да плаћају. Захтеви за ослобађање од накнаде власника чије је земљиште поплављено, остали су без одговора Покрајинског секретаријата за пољопривреду, водопривреду и шумарство. Такође су присутни протести пољопривредника у сушним периодима, јер накнаде морају да плаћају упркос огромној штети и смањењу годишњег рода због суше.

На основу увида у Извештај о пословању за 2010. годину ЈВП „Војводина воде“, утврђено је да су приходи остварени за 1 одсто већи у односу на остварене у 2009. години, а за 3 одсто су мањи у односу на планиране приходе. Укупно остварени приходи износе 4.428 милијарди динара. Резултат улагања ових средстава је изостао. И даље имамо поплаве и непречишћене воде које се пуштају у реке.

У структури прихода највећи удео имају приходи од накнада, 2.538 милијарде динара или 57,32 одсто, и приходи из буџета АПВ премије, субвенције и дотације 16,8 одсто, односно 744 милиона. Укупна инвестициона улагања износе свега 145 милиона или само 3,27 одсто.

Приходи од накнада су планирани на нивоу од 2,829 милијарди динара, а

остварени су 2,538 милијарди динара, или за 11 одсто мање, док је за 2010. годину укупно задужење за све накнаде 6,297 милијарди динара, а наплаћено је тек 2,324 милијарди динара. Дуг је у односу на 2009. годину повећан за 464 милиона или 18,28 одсто годишњег задужења за 2010. годину. Наплативост задужења по основу накнада је 36,91 одсто. Закључак је више него алармантан и јасно указује на превисоке накнаде које ово предузеће убира, и немогућност привреде и грађана да овако високе накнаде сервисирају. У Извештају се не може видети колико то „Војводина воде“ имају ненаплаћених накнада и каква је њихова старосна структура по годинама. Овај податак би био значајан када се одређује какав програм пословања треба да има ЈВП „Војводина воде“, које то све активности овог предузећа треба да буду финансиране, а накнада треба да буде одређена финансијским могућностима корисника.

Усвајањем противуставног Статута АП Војводине, о висини накнада и активностима у годишњем плану уместо оснивача, Скупштине АП Војводи-

не, одлучује Влада АПВ.

Стиче се утисак да је ово предузеће изван свих економских потешкоћа које дотичу грађане и привреду АП Војводине.

Накнаде за одводњавање имају највеће учешће, а плаћају их корисници, сопственици пољопривредног, грађевинског и шумског земљишта, земљишта под саобраћајницама и другог земљишта са којег се врши одводњавање. Остварен приход од накнаде за одводњавање у 2010. години је 1.732 милијарде динара, што је свега 83 одсто у односу на планираних 2,080 милијарди динара. У току 2010. године дошло је до поскупљења накнаде за 32,8 одсто у односу на 2009. годину, када је она износила 1,304 милијарди.

Наплативост накнаде за одводњавање је 1.575 од укупног задужења од 4,144 мрд, свега 38 одсто. Дакле, иако је наплативост накнаде за одводњавање свега 38 одсто, властодршци су проценили да треба да поскупи са још додатних 32,8 одсто. И тиме су превазишли сав ризик потенцијалних неплатиша, на грађане и привреду који редовно уплаћују накнаду.

Беспарица не спречава да се новац нерационално троши

Када је реч о располагању новцем, уместо одбране од поплава, ово ЈВП новац троши за кошење траве, и то 88 милиона, а приходи од покошене траве су изостали у извештају. Такође троше средства за чување насипа и брана за које ангажују 76 чувара током читаве године, а у сушним периодима, читавих 40 милиона.

Одводњавање је решено тек на 2,2 одсто земљишта. У децембру 2011. године, усвојени Регионални просторни план АП Војводине наводи да је план до 2020. године да се стави у функцију изграђених 90.000 хектара заливних система, од чега је исправно тек 50.000 ха, а на преосталих 40.000 ха заливних система је потребно извршити поправку и ревитализацију. Сасвим је јасно да све ове године није улагано у делатност овог предузећа. Из године у годину усвајају се прескупи планови, стратегије кои само воде одлагању извршења задатих циљева. Реалност је да се водопривредна инфраструктура у АП Војводини урушава услед недомаћинског располагања новцем. Сасвим је оправдано да се пољопривредници жестоко буне против накнада. Ако нема резултата видљивих улагањима која доприносе развоју АП Војводине, не треба да убирају драконске накнаде.

Расходи износе 4,396 милијарде. Трошкови зарада износе 415 милиона динара. Зарада је повећана за 2 одсто у односу на 2009. годину, па се намеће питање зашто није испоштован Закон о привременом смањењу плата, зарада, нето накнада и других примања у државној администрацији. У последње три године порастао је број запослених за 50 лица. Иако се у извештају наводи да је беспарица и да нема средстава за све програме које је поставило ово предузеће, поставља се питање шта су онда радили не само ови ново-запослени, већ и оних 401 у редовном радном односу. Просечна зарада је 76.773 динара или 2,25 пута већа од просечне зараде у АП Војводини. Поред тога, за остале личне расходе исплаћено је још 28,4 милиона динара, што просечно по запосленом износи још 62.988 динара годишње.

Трошкови накнада члановима Управног и Надзорног одбора износе 5,842 милиона а није дат податак у ком износу се исплаћује и да ли исплата накнада зависи од броја одржаних

сарадница одбора и на основу којих критеријума се врши исплата. А на шта обавезује Закон о ЈП.

У осталим расходима је исказан директан отпис потраживања у износу од 210 милиона, а није наведено по ком основу и шта је отписано. Расходи по основу обезвређења имовине, обезвређење по основу накнада износе 713 милиона без и једне једине речи описа коме је то и шта отписано.

Ово ЈВП води 1.296 судских спорова, очигледно да је потребна арбитража и да неко сагледа притужбе корисника услуга овог предузећа. У овим споровима учествује и Зрењанин, који и поред решења Уставног суда да накнаде немају третман јавног прихода, пореза, већ је приход ЈП, те ни камата није по члану 75 Закона о пореском поступку, већ по Закону о висини стопе затезне камате. Не поштујући Уставни суд РС, ово предузеће и даље зарачунава пореске камате, које остварује на незаконит начин, блокира локалне самоуправе и предузећа широм Војводине.

Врхунац безобразлука ЈВП је исплата нето добити, како наводе, 50 одсто у своју делатност, а 50 одсто оснивачу. Када предузеће које се финансира из накнада од привреде и грађана и из буџетских средстава, исказе добит, сасвим је јасно да није извршило своју делатност, а са друге стране није требало да убирају толике накнаде и ицрпљују додатно пољопривреду и грађане у јеку најјаче кризе.

ЈВП „Војводина воде“ је потребно хитно зауставити у убирању драконских накнада и незаконитих камата и трајно отписати потраживања која су неоправдана и нереална. Треба свести број и стандард запослених у овом предузећу и захтеве у погледу одржавања на реалне могућности привреде и грађана који живе у АП Војводини.

Посеку стабла а забораве да уложе у обнову шуме

У извештају о пословању ЈП Војводина шуме Петроварадин за 2010 годину, у одељку начин финансирања предузећа, посебно су поносни и истичу да нису буџетски корисници, да се самостално финансирају продајом, како кажу, својих производа и услуга. Суштина је да ово предузеће газдује државном имовином, националним богатством, вредним, по билансним показатељима, око 8.242.357 милиона динара, од тога су државне шуме у површини 129.209 хектара, 15 ловишта

на површини од 107.774 хектара, стара се о 16 природних добара, а корисник је шума у оквиру 7 заштићених добара у укупној површини од 83.632 хектара, такође газдује отвореним водама и водама у заштићеним природним добрима и рибњацима, као и са 15 расадника површине 174 хектара.

Укупни приходи у 2010 години износе 3.147 милијарде динара, у односу на 2009. годину су већи за 8,16 одсто или 237 милиона као резултат већег прихода од продаје производа за 248 милиона у односу на претходну годину. Посечено је чак 508.283 м³ дрвних сортимената. Упркос већим приходима, нега шума је остварена на свега 13.541 ха или за 28 одсто мање, попуњавање је извршено на 141,39 ха, дупло мање, припрема терена за пошумљавање на 20,71 ха или 79 одсто мање, пошумљавање чистина и нових површина 22,73 ха или 77 одсто мање него у претходној години. Такође, семенарство и расадничка производња лишћара и четинара опадају за чак 63,53 одсто, производња хортикултурног садног материјала опада за 85,4 одсто. Сваке године све више посеку шума, а све мање уложе на негу и обнову. Уништавају наша природна богатства.

Укупни расходи износе 3.116.132 милијарде динара, већи су за 7,8 одсто, од тога зараде износе 1,326 милијарде динара. Зараде и остали лични расходи расту за 43.785 милиона динара, а мање је 63 запослена. Очигледно да зараде функционера драстично расту на уштрб радника. Расходи за запослене носе 42,56 одсто укупних расхода, просечна бруто зарада по запосленом износи 54.502 динара. Трошкови уговора о делу расту пет пута и износе 47 милиона динара. Они садрже трошкове Управног одбора, са растом од 40 одсто, и износе 4,8 милиона динара, трошкови накнада физичким лицима по основу осталих уговора су 14,29 пута већи и износе 21,9 милиона динара, трошкови накнада по основу уговора о привременим и повременим пословима су пет пута већи и износе 16,5 милиона динара.

Добит износи 30,9 милиона динара бруто или 0,32 одсто у односу на укупно ангажована средства (укупна актива 9,667 милијарди динара), што јасно указује на мали принос ангажованих средстава.

Фалсификатори историје Срба римокатолика

- *Зашто се негира и умањује историја Срба римокатолика*
- *Зашто се негирају егзактни научни резултати и подводе под екстремизам српске „крајње деснице“*

Пише: др Никола Жутих

Кроз историографију се континуирано провлаче произвољни „научни“ закључци о тренутку настајања и бројности римокатоличких припадника српског наро-

да. У југослаvensкој, а нарочито српској литератури „Срби католици“⁽¹⁾ углавном су се сводили, а и данас се своде на град Дубровник и његову околину. Бројни су писци таквих књига. Ми бисмо се задржали на најновијим примјерима који потврђују константност заблуда везаних за бројчано и територијално распрострањавање Срба римокатолика. Тако је млади историчар универзалне тематске историографске заинтересованости, „полихистор“ др Чедомир Антић, у својим успешним елоквентним медијским наступима вјероватно убједио јавност да је „Срба католика“, како је он у више наврата говорио, било око 10.000. У недавном новинском чланку о „Србима католицима“, објављеном у „Блицу“ 21. новембра, проширио је бројчану и територијалну распрострањеност римокатоличких Срба, цитирањем Србина римокатолика Лује Бакотића, наводећи да су од 600.000 становника ове аустријске покрајине, 120.000 били православни Срби, док је Срба католика било између 20 и 25 хиљада. Логички слиједи да се остатак од око 450.000 становника Далмације, по његовој рачуници, односи на Хрвате, и у мањој мјери на Романе (Италијане).

Проблем Антићевог исказа је у томе што он не наводи на који временски период се односи ова слободна Бакотићева процјена, пошто је бројност Срба римокатолика била врло флуидна, нестабилна, подложна сталним динамичним промјенама због њиховог прелажења у Хрвате од друге полови-

не 19. вијека. Међутим, научном квантификативном методом њихов број се може утврдити на врло егзактан математички начин, и то анализом врло прецизних аустријских, па потом и аустроугарских пописа становништва. За нашу тему од изузетног значаја је аустријски попис од 1850 (објављен у књизи Фењеш Елека – (Ausztriai birodalom Statistika ja es foldrajzi leirasa, Pest, 1857), по којем је у Српској Војводини и Банату живјело 402.890 православних и римокатоличких Срба („Bunjevaca“ i „Šokaca“), у Далмацији 409.685 (око 330.000 римокатоличких Срба), Војној Крајини 339.176, Славонији 244.180 православних и римокатоличких Срба („Šokaca“), у Истри и кварнерским отоцима 134.445 римокатоличких и у мањем броју православних Срба.

Дакле, ако се наводи бројност „Срба католика“, и ако Антићев новински чланак носи назив „Срби католици“, онда се треба потрудити и историографски реконструисати свеукупну бројност и територијални опсег њиховог распрострањавања. Дакле, не треба их сводити само на јужну Далмацију (чиме се сугерише да су и живјели само на

том простору), пошто је њихово распрострањавање заузимало огромни простор југоистока Европе (простор сталног ватиканског прозелитизма) – од Трста до Скадра, тј. од Истре, кварнерских отока преко подвелебитског српског („морлачког“) канала, Далмације са отоцима, Дубровника, Боке и Улциња; од унијатског (гркокатоличког) Жумберка на словеначкој граници, Горског Котара, Лике, Кордуна, Баније, Славоније, Барање, Сријема (Срема), Бачке (Буњевци и Шокци) и Баната (Срби римокатолици „К(а)рашовани“), па до косметске Летнице и Јањева и јужносрпске (македонске) Струмице и Богданаца (Срби гркокатолици). У Босни и Херцеговини у већем броју појављују се од времена аустријске окупације 1878. године и њоме изазваног прозелитизма (прекрштавања). Срби римокатолици по својој распрострањености чак превазилазе простор југоистока Европе и допиру чак и до средње Италије у народносној форми молизејских Срба римокатолика. Ако би се некаквим ванвременским виртуелним збрајањем побројали сви Срби који су прекрштавањем или рођењем постајали или били римокатоличке вјере, од времена „велике шизме“ од 1054. године, а нарочито од 15. вијека (тј. од времена изузетно појачаног ватиканског прозелитизма над Србима православним), дошли бисмо до броја од више десетина милиона Срба римокатоличке вјере, од којих су многи „у коначници“ (током 19. и 20. вијека) постајали Хрвати римокатоличке вјере.

Срби римокатолици нису, дакле, кроз старију историју „углавном живјели у далматинским градовима“ (у којима је било понајвише старог романског становништва), како наводи др Антић, већ као и други Срби по селима и мањим варошима. Срби су кроз 18. и 19. вијек све више насељавали далматинске градове, али су претход-

но морали прећи на римокатоличку вјеру да би се могли настанити у њима. Нарочито се то односило на Дубровник, у којем је, између осталих, рођен филолог Перо Будмани, а не у Сплиту како произвољно наводи др Антић, који потом истиче да је Будмани „у родном Сплиту пуцао са прозора на окупљену светину, а касније се одселио у Италију“. Будмани је стварно умро у Италији после неколико мјесеци (27. децембра 1914). У ствари, Будмани је више живио у Италији (већ од краја педесетих година 19. вијека) него у Дубровнику и Загребу, и то на свом имању Каstell Ферети (Castel Ferretti) крај Анконе.

На крају свог кратког али крајње популистичког новинског чланка, са произвољним оцјенама и материјалним чињеничним грешкама, историчар „полихистор“, др Антић, индиректно прозива главног и одговорног уредника Српске слободарске мисли др Николу Жутића, и његову „крајње десну странку – којима је „ближе уверење да су сви Хрвати у ствари 'Срби католици', него што би били спремни да брину о мањинским правима малог броја Срба католика – дела српског народа који више не постоји“. Овај цитат најбоље свједочи о томе каквом се научном методологијом служи историчар др Чедомир Антић. У једној реченици тако изречена лаж и малициозни закључак о мањинским Србима, како их називају и данашњи хрватски антисрпски режими. Прије свега у књигама др Николе Жутића „Римокатоличка црква и хрватство – од илирске идеје до великохрватске реализације 1453-1941 (издање Института за савремену исто-

рију, Београд, 1997) и „Срби римокатолици такозвани Хрвати – Срби сви и свуда – хрватске земље без Хрвата“ (издање Српске радикалне странке, Београд, 2006), кроз научну анализу реконструише се народносна структура тзв. нације Хрвата, у којој доминирају бивши Срби (65-70%), Нијемци око 20%, док остале народносне елементе у тој нацији „мјешанаца“ сачињавају Чеси, Словаци, Словенци, Мађари, Јевреји, Италијани и други. Др Антић, тренутни српски националиста, који се тобоже залаже за мањинска права крајишких и косовских Срба, те Србе, заједно са преосталим „Србима католицима“, своди на националне мањине, о чијим мањинским правима треба да бринемо ми „крајњи десничари“ (како наводи др Антић), а нарочито о мањинским правима „малог броја Срба католика који више не постоје“. Чудна логичка „примисао“ о бризи над народом који више не постоји!?

Према „научној“ конструкцији др Антића, тзв. десничари и њихове крајње десне странке, због свог „конзервативизма“ никако не могу доћи до историјске истине, већ само до „великохрватске митолошке истине“, без обзира што темељним архивским истраживањима долазе до једне једине истине (неолиберални историчари данас нас убјеђују да могу постојати разне истине, више истина). „Левици“ је довољно да само због свог левичарског одређења, постане историографски божији праведник, истинољубац. Произлази да су све историјске лажи српске левице, којих смо се наслушали од 1945. године, једино прихватљива „научна“ сазнања, док је „конзервативна“ десница предоређе-

на за његовање ретроградних митолошких конструкција.

По сличној матрици размишља и „угледна историчарка“ Дубравка Дуда Стојановић, добитница овогодишње награде за мир „за далекосежни мировни ангажман, започет 1993. године“. Мондијална историчарка, која као редован професор Филозофског факултета у Београду лажима трује српске и несрпске студенте, Србима намеће психопатолошку мазохистичку карактеристику вјечитих страдалника, који уживају у свом нестајању у сукобима са великим силама. Србе представља и као ретардиран народ који, просто речено, „не разуме светску политику“, јер „без подршке ЕУ, али и САД, ми остајемо на губитничкој страни историје, и то својом кривицом“ („Блиц“). Србија се, по њој, и даље „држи листе погрешних приоритета“ и од тих грешака не одустаје, „што није знак богзна какве памети“. Дуда Стојановић, као некакав земаљски историографски мудрац (супервизор), закључује да у Србији не постоје темељи модерне Европе, какви вјероватно (по њезином мишљењу) постоје код околних новостворених антиевропских народа, чији су припадници непогрешиво стајали на страни непријатеља западних либералних демократија (Енглеска, Француска, САД), за које су, с друге стране, Срби и Србија несребично жртвовали своје животе у Првом и Другом свјетском рату. Проф. др Дубравка Дуда Стојановић представља тумача догматске неолибералне искривљене историографске свијести. То је историчарка „моделиране историје“ (постављање пројектног модела прије историјских истраживања) која углавном настаје без консултације кључне архивске документације, без посјета архивима, али зато са директивама неолибералних центара моћи који одлучују каква историја и нарочито школски уџбеници треба да се пишу

Напомене:

1) Уобичајени али неправилан (непотпун) назив за Србе римокатоличке вјере, који је због „практичнијег“ скраћеног облика Ватикан наметнуо због провођења своје вјерске хегемоније и преко појма „католички“ који означава правоверно хришћанство (кршћанство у цјелини, јединствено хришћанство), који произлази од грчке ријечи „католикос“. Кроз 19. и 20. вијек и Српска православна црква називала се „католичанском црквом“, у смислу цркве која припада универзалном правоверном хришћанству.

- Зашто код нас криза долази на крају? Па, нас нађе тек кад додирне дно.
- Ма, није држава правила хотел на Сувој планини. Правио га Динкић. Државне су само паре.
- Влада Србије одустала од куповине авиона. Летеће и без њега.
- Ерхад Древис, командант Кфора, изјавио да му Срби нису непријатељи. Како ли тек поступа са непријатељима!
- Кад су питали Тому како се осећа, одговорио је: Како се УЗМЕ.
- Политичари предвиђају да ће нам за нову годину бити топло и да ћемо бити сити. За осталих 364 дана нису се изјашњавали.
- Као клинци су, кад су их питали шта раде, одговарали: Зезам кризу. Сад су одрасли и дошли на власт па им криза враћа.
- Буџет смо усвојили захваљујући донацијама које су неки посланици добили да би гласали за њега.
- Деда Мраз ове године неће доћи у Србију. Ови из власти му отели торбу на граници.
- Влада Србије је опет преломила. Преко леђа грађана.
- Ономад сам хтео да се придружим штрајкачима полиције. Нисам само могао да препознам у ком су кордону.
- Министарство пољопривреде је одлучно да идуће године покрене жестоку борбу против суше. Запослиће до доле.
- Неки министри су се већ обезбедили од суђења после избора. Пријавили се за сведоке-сараднике.
- БГ воз упоређују са јапанским јер прошле године није каснио ни минут. Једина разлика је што јапански иде 300 километара на сат а овај 30.
- Лисице за лопове, изјављују ови из полиције и тужилаштва. Питам се само одакле им толике лисице.
- Гувернер и премијер изјавили да ће следећа година бити тежа и сиромашнија. Па, наравно, кад су они ту где јесу.
- Тома и Вучић ће новогодишњу ноћ провести на обалама Саве. Тражиће место за мост који ће градити Јоца Амстердам, кад га ослободе.
- Па шта, ако је у Загребу ухапшен блиски сарадник Јоце Амстердама. Ослободиће и њега Тома, Вучић и Цвијан.
- Питам се зашто влада не узме кредит од Бека и Мишковића. Ионако ће те паре ићи на покриће мањка, насталог због тога што они нису платили порезе и доприносе.
- Није све готово. Јесте Скупштина усвојила буџет, али још није ММФ.
- Неки посланици неће гласати ни за један закон (док не чују цену).

Комитет за одбрану Војислава Шешеља

Комитет за одбрану Војислава Шешеља основан је у Београду 2. марта 2003. године. Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хашким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица сваљује не само на др Шешеља, него на целокупан српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и светске јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је отворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству,

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

Удружење: Комитет за одбрану Војислава Шешеља

Сврха уплате: Помоћ у припремању одбране Војислава Шешеља

Текући рачун: 160-111003-68

Банка Интеза

СРБИЈА ХОЋЕ ШЕШЕЉА

**СРПСКА
РАДИКАЛНА
СТРАНКА**

• **Ново** • **Ново** • **Ново** •

О Александару Вучићу – највећем, најбруталнијем и најбесрамнијем преваранту у савременој историји Србије.

Ова књига разоткрива позадину Вучићеве патолошке трансформације из великосрпског националисте у евроатлантског фанатика и нуди документоване доказе преваре којом је извршио пуч у Српској радикалној странци, направио политички картел назван „Српска напредна странка“ и нанео огромну штету процесу демократизације српског друштва, а све искључиво зарад остварења личних амбиција.

Радосне Божићне празнике
и срећну Нову 2012. годину
жели вам др Војислав Шешељ,
председник
Српске радикалне странке

Војислав Шешељ

СРПСКА
РАДИКАЛНА
СТРАНКА

